

---

shrImadbhAgavataM - dashamaskandhaH uttarArdhaM

श्रीमद्भागवतं - दशमस्कन्धः उत्तरार्धम्

Document Information

Text title : shrImadbhAgavatam - 10-2 - dashamaskandhaH uttarArdham

File name : bhagpur-10b.itx

Category : purana, shrImadbhagavatam, vyAsa, krishna

Location : doc_purana

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : July 4, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

May 15, 2025

sanskritdocuments.org

---

shrImadbhAgavataM - dashamaskandhaH uttarArdhaM

श्रीमद्भागवतं - दशमस्कन्धः उत्तरार्धम्

श्रीमद्भागवतं - दशमस्कन्धः उत्तरार्धम्

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ दशमस्कन्धः उत्तरार्धं ॥

॥ पञ्चाशत्तमोऽध्यायः - ५० ॥

श्रीशुक उवाच

अस्तिः प्राप्तिश्च कंसस्य मडिष्यौ भरतर्षभ ।

मृते भर्तरि दुःपार्ते ष्यतुः स्म पितुर्गृहान् ॥ १ ॥

पित्रे मगधराजाय जरासन्धाय दुःषिते ।

वेदयाञ्चकतुः सर्वमात्मवैधव्यकारणम् ॥ २ ॥

स तदप्रियमाकर्ष्य शोकामर्षयुतो नृप ।

अयादवीं मर्डी कर्तुं यङ्के परममुधमम् ॥ ३ ॥

अक्षौडिणीभिर्विशत्या तिसृभिश्चापि संवृतः ।

यद्गुराजधानीं मथुरां न्यरुणत्सर्वतोद्दिशम् ॥ ४ ॥

निरीक्ष्य तद्भलं कृष्ण उद्वेलमिव सागरम् ।

स्वपुरं तेन संरुद्धं स्वजनं च भयाङ्गुलम् ॥ ५ ॥

यिन्तयामास भगवान् हरिः कारणमानुषः ।

तद्देशकालानुगुणं स्वावतारप्रयोजनम् ॥ ६ ॥

डनिष्यामि भलं ज्येतद्भुवि भारं समाहितम् ।

मागधेन समानीतं वश्यानां सर्वभूभुजाम् ॥ ७ ॥

अक्षौडिणीभिः सङ्ख्यातं भटान्धरथकुञ्जरैः ।

मागधस्तु न उन्तव्यो भूयः कर्ता भलोधमम् ॥ ८ ॥

अेतदर्थोऽवतारोऽयं भूभारुडरणाय मे ।
 संरक्षणाय साधूनां कृतोऽन्येषां वधाय य ॥ ८ ॥
 अन्योऽपि धर्मरक्षायै देहः सम्भ्रियते मया ।
 विराभायाध्यधर्मस्य काले प्रभवतः क्वचित् ॥ १० ॥
 अेवं ध्यायति गोविन्द आकाशात्सूर्यवर्यसौ ।
 रथावुपस्थितौ सद्यः ससूतौ सपरिच्छदौ ॥ ११ ॥
 आयुधानि य द्रिव्यानि पुराणानि यदृच्छया ।
 दृष्ट्वा तानि लृषीकेशः सङ्घर्षामथाब्रवीत् ॥ १२ ॥
 पशयार्थं व्यसनं प्राप्तं यदूनां त्वावतां प्रभो ।
 अेष ते रथ आयातो दधितान्यायुधानि य ॥ १३ ॥
 यानमास्थाय जड्येतद्व्यसनात्स्वान् समुद्भर ।
 अेतदर्थं हि नौ जन्म साधूनामीश शर्मकृत् ॥ १४ ॥
 त्रयोविंशत्यनीकाभ्यं भूमेर्भारमपाकुरु ।
 अेवं सम्मन्त्र्य दाशाहोर्दंशितौ रथिनौ पुरात् ॥ १५ ॥
 निर्जग्मतुः स्वायुधाढ्यौ बलेनालपीयसाऽऽवृत्तौ ।
 शङ्खं दध्मौ विनिर्गत्य उरिर्दारुकसारथिः ॥ १६ ॥
 ततोऽभूत्परसैन्यानां लृष्टिं वित्रासवेपथुः ।
 तावाह मागधो वीक्ष्य ह्ये कृष्ण पुरुषाधम ॥ १७ ॥
 न त्वया योद्धुमिच्छामि बालेनैकेन लज्जया ।
 गुप्तेन हि त्वया मन्द न योत्स्ये याहि बन्धुदन् ॥ १८ ॥
 तव राम यदि श्रद्धा युध्यस्व धैर्यमुद्गल ।
 हित्वा वा मच्छरैश्छिन्नं देहं स्वयां हि मां जहि ॥ १९ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 न वै शूरा विकत्यन्ते दृश्यन्त्येव पौरुषम् ।
 न गृह्णीमो वयो राजन्नातुरस्य मुमूर्षतः ॥ २० ॥
 श्रीशुक उवाच
 जरासुतस्तावन्निस्त्य माधवौ
 मडाबलौघेन बलीयसाऽऽवृणोत् ।

ससैन्ययानध्वजवाजिसारथी
सूर्यानलौ वायुरिवाभ्ररेणुभिः ॥ २१ ॥

सुपर्णतालध्वजचिह्नितौ रथा-
वलक्षयन्त्यो हरिरामयोर्मृषे ।
स्त्रियः पुराट्टालकडम्यगोपुरं
समाश्रिताः सम्भुमुङ्गुः शुरार्दिताः ॥ २२ ॥

हरिः परानीकपयोमुयां मुङ्गुः
शिलीमुभात्युल्बलवर्षपीडितम् ।
स्वसैन्यमालोक्य सुरासुरार्थितं
व्यस्कूर्जयच्छार्ङ्गशरासनोत्तमम् ॥ २३ ॥

गृह्णन् निषङ्गाद्यथ सन्धयश्चरान्
विकृष्य मुञ्चन् शितभाषापूगान् ।
निघ्नन् रथान् कुञ्जरवाजिपत्तीन्
निरन्तरं यद्ददलातयकम् ॥ २४ ॥

निर्भिन्नकुम्भाः करिणो निपेतु-
रनेकशोडशाः शरवृक्षशकन्धराः ।
रथा उताश्वध्वजसूतनायकाः
पदातयश्छिन्नभुजोरुकन्धराः ॥ २५ ॥

सञ्छिद्यमानद्विपटेभवाजिना-
मङ्ग प्रसूताः शतशोऽसृगापगाः ।
भुजाडयः पूरुषशीर्षकच्छपा
उतद्विपट्पिपडयत्राडाकुलाः ॥ २६ ॥

करोरुमीना नरकेशशैवला
धनुस्तर्ङ्गायुधगुल्मसङ्कुलाः ।
अच्छूरिकावर्तभयानका मडा-
मणिप्रवेकाभरणाश्मशर्कराः ॥ २७ ॥

प्रवर्तिता भीरुभयावहा मृषे
मनस्विनां उर्षकरीः परस्परम् ।
विनिघ्नतारीन् मुसलेन दुर्मदान्
सङ्घर्षणोनापरिमयेतेजसा ॥ २८ ॥

भलं तदङ्गार्णवदुर्गभैरवं
 दुरन्तपारं मगधेन्द्रपालितम् ।
 क्षयं प्राणीतं वसुदेवपुत्रयो-
 विक्कीडितं तज्जगदीशयोः परम् ॥ २९ ॥
 स्थित्युद्भवान्तं भुवनत्रयस्य यः
 समीडतेऽनन्तगुणः स्वलीलया ।
 न तस्य सित्रं परपक्षनिग्रह-
 स्तथापि मर्त्यानुविधस्य वर्ण्यते ॥ ३० ॥
 जग्राह विरथं रामो जरासन्धं मडाभलम् ।
 डतानीकावशिष्टासुं सिंढः सिंढमिवौजसा ॥ ३१ ॥
 अध्यमानं डतारातिं पाशैर्वारुणामानुषैः ।
 वारयामास गोविन्दस्तेन कार्यथिकीर्षया ॥ ३२ ॥
 स मुक्तो लोकनाथाभ्यां ग्रीडितो वीरसम्मतः ।
 तपसे कृतसङ्कल्पो वारितः पथि राजभिः ॥ ३३ ॥
 वाक्यैः पवित्रार्थपटैर्नयनैः प्राकृतैरपि ।
 स्वकर्मबन्धप्राप्तोऽयं यदुभिस्ते पराभवः ॥ ३४ ॥
 डतेषु सर्वानीकेषु नृपो भार्द्वथस्तदा ।
 उपेक्षितो भगवता मगधान् दुर्भना यथौ ॥ ३५ ॥
 मुकुन्दोऽध्यक्षतभवो निस्तीर्णारिभवाण्यवः ।
 विकीर्यमाणः कुसुमैस्त्रिदशैरनुमोदितः ॥ ३६ ॥
 माथुरैरुपसङ्गम्य विजवरैर्मुदितात्मभिः ।
 उपगीयमानविजयः सूतमागधवन्दिभिः ॥ ३७ ॥
 शङ्भदुन्दुभयो नेदुर्भरीतूर्याण्यनेकशः ।
 वीणावेणुमृदङ्गानि पुरं प्रविशति प्रभौ ॥ ३८ ॥
 सिक्तमार्गां लुष्टजनां पताकाभिरलङ्कताम् ।
 निर्घुष्टां ब्रह्मघोषेण कौतुकाभ्युत्थोरणाम् ॥ ३९ ॥
 निथीयमानो नारीभिर्माल्यदध्यक्षताङ्कुरैः ।

निरीक्ष्यमाणः सस्नेहं प्रीत्युत्कलितलोचनैः ॥ ४० ॥
आयोधनगतं वित्तमनन्तं वीरभूषणम् ।
यद्दुराजाय तत्सर्वमाहृतं प्रादिशत्प्रभुः ॥ ४१ ॥
अेवं समदशकृत्वस्तावत्यक्षौडिणीबलः ।
युयुधे मागधो राजा यदुभिः कृष्णपालितैः ॥ ४२ ॥
अक्षिण्वंस्तद्धलं सर्वं वृष्णायः कृष्णतेजसा ।
उतेषु स्वेष्वनीकेषु त्यक्तोऽयादरिभिर्नृपः ॥ ४३ ॥
अष्टादशमसङ्ग्रामे आगामिनि तदन्तरा ।
नारदप्रेषितो वीरो यवनः प्रत्यदृश्यत ॥ ४४ ॥
रुरोध मथुरामेत्य तिसृभिर्मर्त्यैश्चकोटिभिः ।
नृलोके थाप्रतिद्वन्द्वो वृष्णीन् श्रुत्वाऽऽत्मसम्भितान् ॥ ४५ ॥
तं दृष्ट्वायिन्तयत्कृष्णः सङ्कर्षणसहायवान् ।
अहो यदूनां वृष्णिनां प्राभं ह्युभयतो मलत् ॥ ४६ ॥
यवनोऽयं निरुन्धेऽस्मानद्य तावन्महाबलः ।
मागधोऽप्यद्य वा श्वो वा परश्वो वाऽऽगमिष्यति ॥ ४७ ॥
आवयोर्युध्यतोरस्य यथागन्ता जरासुतः ।
बन्धून् वधिष्यत्यथ वा नेष्यते स्वपुरं बली ॥ ४८ ॥
तस्माद्यद्य विधास्यामो दुर्गा द्विपददुर्गमम् ।
तत्र ज्ञातीन् समाधाय यवनं घातयामहे ॥ ४९ ॥
एति सम्मन्थ्य भगवान् दुर्गां द्वादशयोजनम् ।
अन्तःसमुद्रे नगरं कृत्स्नाद्भुतमथीकरत् ॥ ५० ॥
दृश्यते यत्र हि त्वाष्ट्रे विज्ञानं शिल्पनैपुण्यम् ।
रथ्यायत्वस्वीथीभिर्यथावास्तु विनिर्मितम् ॥ ५१ ॥
सुरद्रुमलतोधानविशित्रोपवनान्वितम् ।
उभशङ्कैर्दिविस्फुग्भिः स्फुटिकाट्टालगोपुरैः ॥ ५२ ॥
राजतारकुटैः कोष्ठैर्मकुम्भैरलङ्कृतैः ।
रत्नकुटैर्गुहैर्मैर्महामारकतस्थलैः ॥ ५३ ॥

वास्तोष्पतीनां च गृधैर्वलभीभिश्च निर्मितम् ।
 यातुर्वर्ष्यजनाकीर्णं यद्गुदेवगृहोत्वसत् ॥ ५४ ॥
 सुधर्मा पारिजातं च महेन्द्रः प्राङ्निषोद्धरेः ।
 यत्र यावस्थितो मर्त्यो मर्त्यधर्मेन युज्यते ॥ ५५ ॥
 श्यामैककण्ठान् वरुणो हयान् शुक्लान् मनोजवान् ।
 अष्टौ निधिपतिः कोशान् लोकपालो निजोदयान् ॥ ५६ ॥
 यद्दद्मगवता दत्तमाधिपत्यं स्वसिद्धये ।
 सर्वं प्रत्यर्पयामासुर्दुरौ भूमिगते नृप ॥ ५७ ॥
 तत्र योगप्रभावेण नीत्वा सर्वजनं हरिः ।
 प्रजापालेन रामेण कृष्णः समनुमन्त्रितः ।
 निर्जगाम पुरद्वारात्पद्ममाली निरायुधः ॥ ५८ ॥
 एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
 दशमस्कन्धे उत्तरार्धे दुर्गनिवेशनं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः - ५१ ॥

श्रीशुकैवाय
 तं विलोक्य विनिष्क्रान्तमुज्जिह्वानमिवोदुपम् ।
 दर्शनीयतमं श्यामं पीतकौशेयवाससम् ॥ १ ॥
 श्रीवत्सवक्षसं ब्राज्मणैस्तुभामुक्तकन्धरम् ।
 पृथुदीर्घयतुर्बाहुं नवकञ्जारुणेषुक्षणम् ॥ २ ॥
 नित्यप्रमुदितं श्रीमत्सुकपोलं शुचिस्मितम् ।
 मुपारविन्दं बिभ्राणं स्फुरन्मकरकुण्डलम् ॥ ३ ॥
 वासुदेवो ह्ययमिति पुमान् श्रीवत्सलाञ्छनः ।
 यतुर्भुजोऽरविन्दाक्षो वनमात्यतिसुन्दरः ॥ ४ ॥
 लक्ष्मणैर्नारदप्रोक्तैर्नान्यो भवितुमर्हति ।

निरायुधश्चलन् पद्भ्यां योत्स्येऽनेन निरायुधः ॥ ५ ॥

एति निश्चित्य यवनःप्राद्रवन्तं पराज्मुभम् ।

अन्वधावज्जिघृक्षुस्तं दुरापमपि योगिनाम् ॥ ६ ॥

उस्तप्राभमिवात्मानं उरिणा स पदे पदे ।

नीतो दर्शयता दूरं यवनेशोऽद्रिकन्दरम् ॥ ७ ॥

पलायनं यद्दुकुले जातस्य तव नोयितम् ।

एति क्षिपन्ननुगतो नैनं प्रापाडताशुभः ॥ ८ ॥

अेवं क्षिभोऽपि भगवान् प्राविशद्विरिकन्दरम् ।

सोऽपि प्रविष्टस्तत्रान्यं शयानं ददृशे नरम् ॥ ९ ॥

नन्वसौ दूरमानीय शेते मामिह साधुवत् ।

एति मत्वाय्युतं मूढस्तं पदा समताडयत् ॥ १० ॥

स उत्थाय चिरं सुप्तः शनैरुन्मील्य लोचने ।

दृशो विलोकयन् पार्श्वे तमद्राक्षीदवस्थितम् ॥ ११ ॥

स तावत्तस्य रुष्टस्य दृष्टिपातेन भारत ।

देलजेनाग्निना दग्धो भस्मसादभवत्क्षणात् ॥ १२ ॥

राजोवाय

को नाम स पुमान् ब्रह्मन् कस्य किंवीर्यं अेव य ।

कस्माद्गुहां गतः शिश्ये किन्तेजो यवनार्दनः ॥ १३ ॥

श्रीशुकौवाय

स षड्वाङ्कुले जातो मान्धातृतनयो मडान् ।

मुयुक्नुन्त एति भ्यातो ब्रह्मण्यः सत्यसङ्गरः ॥ १४ ॥

स यायितः सुरगाणैरिन्द्राद्यैरात्मरक्षणैः ।

असुरेभ्यः परित्रस्तैस्तद्रक्षां सोऽकरोच्चिरम् ॥ १५ ॥

लब्ध्वा गुहं ते स्वःपालं मुयुक्नुन्तमथाब्रुवन् ।

राजन् विरमतां कृच्छ्राद्भवान्नः परिपालनात् ॥ १६ ॥

नरलोके परित्यज्य राज्यं निहतकण्टकम् ।

अस्मान् पालयतो वीर कामास्ते सर्वे उज्जिताः ॥ १७ ॥

सुता मलिष्यो भवतो ज्ञातयोऽमात्यमन्त्रिणः ।

प्रजाश्च तुल्यकालीया नाधुना सन्ति कालिताः ॥ १८ ॥
 कालो बलीयान् बलिनां भगवानीश्वरोऽव्ययः ।
 प्रजाः कालयते क्रीडन् पशुपालो यथा पशून् ॥ १९ ॥
 वरं वृणीष्व भद्रं ते ऋते डैवल्यमधे नः ।
 ओक अवेश्वरस्तस्य भगवान् विष्णुरव्ययः ॥ २० ॥
 अवेमुक्तः स वै देवान्बिबन्ध मडायशाः ।
 अशयिष्ठ गुडाविष्टो निद्रया देवदत्तया ॥ २१ ॥
 स्वापं यातं यस्तु मध्ये बोधयेत्त्वात्मयेतनः ।
 स त्वया दृष्टमात्रस्तु भस्मीभवतु तत्क्षणात् ॥ २२ ॥
 यवने भस्मसानीते भगवान् सात्वतर्षभः ।
 आत्मानं दर्शयामास मुयुक्नुन्दाय धीमते ॥ २३ ॥
 तमालोक्य धनश्यामं पीतकौशेयवाससम् ।
 श्रीवत्सवक्षसं भ्राजत्कौस्तुभेन विराजितम् ॥ २४ ॥
 यतुर्भुजं रोचमानं वैजयन्त्या य मालया ।
 यारुप्रसन्नवदनं स्फुरन्मकरकुण्डलम् ॥ २५ ॥
 प्रेक्षणीयं नृलोकस्य सानुरागस्मितेक्षणम् ।
 अपीच्यवयसं मत्तमृगेन्द्रोदारविक्रमम् ॥ २६ ॥
 पर्यपृच्छन्मडाबुद्धिस्तेजसा तस्य धर्षितः ।
 शङ्कितः शनकै राज्ञा दूर्धर्षमिव तेजसा ॥ २७ ॥
 मुयुक्नुन्द्वाय
 को भवानिह सम्प्राप्तो विपिने गिरिगह्वरे ।
 पद्भ्यां पद्मपलाशाभ्यां विचरस्युरुकण्टके ॥ २८ ॥
 किंस्वित्तेजस्विनां तेजो भगवान् वा विभावसुः ।
 सूर्यः सोमो मडेन्द्रो वा लोकपालोऽपरोऽपि वा ॥ २९ ॥
 मन्ये त्वां देवदेवानां त्रयाणां पुरुषर्षभम् ।
 यद्वाधसे गुडाध्वान्तं प्रदीपः प्रभया यथा ॥ ३० ॥
 शुश्रूषतामव्यलीकमस्माकं नरपुङ्गव ।
 स्वजन्म कर्म गोत्रं वा कथ्यतां यदि रोचते ॥ ३१ ॥

वयं तु पुरुषव्याघ्र शैशवाकाः क्षत्रबन्धवः ।
 भुयुक्नुन् एति प्रोक्तो यौवनाश्चात्मजः प्रभो ॥ ३२ ॥
 शिरप्रजागरश्रान्तो निद्रयोपलतेन्द्रियः ।
 शयेऽस्मिन् विजने कामं केनाप्युत्थापितोऽधुना ॥ ३३ ॥
 सोऽपि भस्मीकृतो नूनमात्मीयेनैव पाप्मना ।
 अनन्तरं भवान् श्रीमांल्लक्षितोऽमित्रशातनः ॥ ३४ ॥
 तेजसा तेऽविषड्येण भूरि द्रष्टुं न शक्नुमः ।
 उतौजसो मलाभाग माननीयोऽसि देहिनाम् ॥ ३५ ॥
 अयं सम्भाषितो राज्ञा भगवान् भूतभावनः ।
 प्रत्याह प्रहसन् वाण्या मेघनादगभीरया ॥ ३६ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 जन्मकर्माभिधानानि सन्ति मेऽङ्ग सदस्रशः ।
 न शक्यन्तेऽनुसङ्ख्यातुमनन्तत्वान्मयापि हि ॥ ३७ ॥
 स्वयिद्रजंसि विभमे पार्थिवान्युरुजन्मभिः ।
 गुणकर्माभिधानानि न मे जन्मानि कर्त्तव्यित् ॥ ३८ ॥
 कालत्रयोपपन्नानि जन्मकर्माणि मे नृप ।
 अनुक्रमन्तो नैवान्तं गच्छन्ति परमर्षयः ॥ ३९ ॥
 तथाप्यद्यतनान्यङ्ग शृणुष्व गदतो मम ।
 विज्ञापितो विशिष्येन पुराहं धर्मगुप्तये ।
 भूमेर्भारथमाणानामसुराणां क्षयाय च ॥ ४० ॥
 अवतीर्णो यदुकुले गृह आनकदुन्दुभेः ।
 वदन्ति वासुदेवेति वसुदेवसुतं हि माम् ॥ ४१ ॥
 कालनेमिर्हतः कंसः प्रलम्भाद्याश्च सद्विषः ।
 अयं य यवनो दग्धो राजंस्ते तिग्मयक्षुषा ॥ ४२ ॥
 सोऽहं तवानुग्रहार्थं गुडामेतामुपागतः ।
 प्रार्थितः प्रचुरं पूर्वं त्वयाहं भक्तवत्सलः ॥ ४३ ॥
 वरान् वृणीष्व राजर्षे सर्वान् कामान् ददामि ते ।

માં પ્રસન્નો જનઃ કશ્ચિન્ન ભૂયોઽર્હતિ શોચિતુમ્ ॥ ૪૪ ॥

શ્રીશુકૌવાય

ઇત્યુક્તસ્તં પ્રણમ્યાહ મુચુક્ત્વી મુદાન્વિતઃ ।

જ્ઞાત્વા નારાયણં દેવં ગર્ગવાજ્યમનુસ્મરન્ ॥ ૪૫ ॥

મુચુક્ત્વ ઉવાચ

વિમોહિતોઽયં જન ઈશમાયયા

ત્વદીયયા ત્વાં ન ભજત્યનર્થદુઃ ।

સુખાય દુઃખપ્રભવેષુ સજજતે

ગૃહેષુ યોષિત્યુરુષશ્ચ વઙ્ચિતઃ ॥ ૪૬ ॥

લબ્ધ્વા જનો દુર્લભમત્ર માનુષં

કથઙ્ચિદવ્યડ્ગમયત્તતોઽનઘ ।

પાદારવિન્દં ન ભજત્યસન્મતિ-

ર્ગૃહાન્ચકૂપે પતિતો યથા પશુઃ ॥ ૪૭ ॥

મમૈષ કાલોઽજિત નિષ્ફલો ગતો

રાજ્યશ્રિયોન્નદ્યમદસ્ય ભૂપતેઃ ।

મર્ત્યાત્મબુદ્ધેઃ સુતદારકોશભૂ-

ષ્વાસજજમાનસ્ય દુરન્તચિન્તયા ॥ ૪૮ ॥

કલેવરેઽસ્મિન્ ઘટકુડયસન્નિભે

નિરૂઢમાનો નરદેવ ઇત્યહમ્ ।

વૃતો રથેભાશ્વપદાત્યનીકપૈ-

ર્ગાં પર્યટસ્ત્વાગણાયન્ સુદુર્મદઃ ॥ ૪૯ ॥

પ્રમત્તમુચ્ચૈરિતિકૃત્યચિન્તયા

પ્રવૃદ્ધલોભં વિષયેષુ લાલસમ્ ।

ત્વમપ્રમત્તઃ સહસાભિપદ્યસે

ક્ષુલ્લેલિહાનોઽહિરિવાખુમન્તકઃ ॥ ૫૦ ॥

પુરા રથૈર્લમપરિષ્કૃતૈશ્ચરન્

મત્કુગજૈર્વા નરદેવસંજિતઃ ।

સ એવ કાલેન દુરત્યયેન તે

કલેવરો વિટ્કૃમિભસ્મસંજિતઃ ॥ ૫૧ ॥

निर्जित्य दिक्यङ्कमभूतविग्रहो
 वरासनस्थः समराजवन्दितः ।
 गृहेषु मैथुन्यसुप्नेषु योषितां
 क्रीडामृगः पूरुष ईश नीयते ॥ ५२ ॥
 करोति कर्माणि तपःसुनिष्ठितो
 निवृत्तभोगस्तदपेक्षया ददत् ।
 पुनश्च भूयेयमहं स्वराडिति
 प्रवृद्धतर्षो न सुभाय कल्पते ॥ ५३ ॥
 भवापवर्गो भ्रमतो यदा भवे-
 जजनस्थ तर्ह्यय्युत सत्समागमः ।
 सत्सङ्गमो यर्हि तदैव सद्गतौ
 परावरेशे त्वयि जायतेमतिः ॥ ५४ ॥
 मन्ये ममानुग्रह ईश ते कृतो
 राज्यानुबन्धापगमो यद्दृश्यया ।
 यः प्रार्थते साधुभिरेक्ययया
 वनं विविक्षद्भिरभाण्डभूमिपैः ॥ ५५ ॥
 न कामयेऽन्यं तव पादसेवना-
 दकिञ्चनप्रार्थ्यतमाद्भरं विभो ।
 आराध्य कस्त्वां ज्यपवर्गदं हरे
 वृणीत आर्यो वरमात्मबन्धनम् ॥ ५६ ॥
 तस्माद्विसृज्याशिष ईश सर्वतो
 रजस्तमःसत्त्वगुणानुबन्धनाः ।
 निरञ्जनं निर्गुणमद्रयं परं
 त्वां झामिमात्रं पुरुषं ब्रजाम्यहम् ॥ ५७ ॥
 शिरमिह वृञ्जिनार्तस्ताप्यमानोऽनुतापै-
 रवितृषषडभिन्नोऽलब्धशान्तिः कथञ्चित् ।
 शरणाद्द समुपेतस्तवत्पदाब्जं परात्मन्
 अभयमृतमशोकं पाडि माऽऽपन्नमीश ॥ ५८ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 सार्वभौम मळाराज मतिस्ते विमलोर्जिता ।

वरैः प्रलोभितस्यापि न कामैर्विडता यतः ॥ ५८ ॥

प्रलोभितो वरैर्यत्त्वमप्रमादाय विद्धि तत् ।

न धीरेकान्तभक्तानामाशीर्भिर्भिद्यते क्वचित् ॥ ६० ॥

युञ्जानानामभक्तानां प्राणायामादिभिर्मनः ।

अक्षीणवासनं राजन् दृश्यते पुनरुत्थितम् ॥ ६१ ॥

विचरस्य मर्डी कामं मथ्यावेशितमानसः ।

अस्त्वेव नित्यदा तुभ्यं भक्तिर्मथ्यनपायिनी ॥ ६२ ॥

क्षात्रधर्मस्थितो जन्तून् न्यवधीर्भृगयादिभिः ।

समाहितस्तत्तपसा जल्यधं मद्गुपाश्रितः ॥ ६३ ॥

जन्मन्यनन्तरे राजन् सर्वभूतसुदृत्तमः ।

भूत्वा द्विजवरस्त्वं वै मामुपैष्यसि डेवलम् ॥ ६४ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे मुयुक्कुन्द-

स्तुतिर्नामैकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः - पर ॥

श्रीशुकैवाय

एत्थं सोऽनुगृहीतोऽङ्ग कृष्णेनेक्ष्वाकुनन्दनः ।

तं परिहृम्य सन्नम्य निश्चकाम गुडामुष्मात् ॥ १ ॥

स वीक्ष्य क्षुल्लकान्मर्त्यान् पशून् वीरुद्धनस्यतीन् ।

मत्वा कवियुगं प्राप्तं जगाम दिशमुत्तराम् ॥ २ ॥

तपःश्रद्धायुतो धीरो निःसङ्गो मुक्तसंशयः ।

समाधाय मनःकृष्णे प्राविशद्गन्धमादनम् ॥ ३ ॥

अर्थाश्रममासाधे नरनारायणालयम् ।

सर्वद्वन्द्वसङ्घः शान्तस्तपसाऽऽराधयद्भरिम् ॥ ४ ॥

भगवान् पुनराब्रज्य पुरीं यवनवेष्टिताम् ।
 लुत्वा म्लेच्छबलं निन्द्ये तदीयं द्वारकां धनम् ॥ ५ ॥
 नीयमाने धने गोभिर्नृभिश्चाभ्युत्थोदितैः ।
 आजगाम जरासन्धस्त्रयोविंशत्यनीकपः ॥ ६ ॥
 विलोक्य वेगरभसं रिपुसैन्यस्य माधवौ ।
 मनुष्येष्टामापन्नौ राजन् द्रुपदुर्व्रुतम् ॥ ७ ॥
 विधाय वित्तं प्रचुरमभीतौ भीरुभीतवत् ।
 पट्भ्यां पद्मपलाशाभ्यां येरतुर्बहुयोजनम् ॥ ८ ॥
 पलायमानौ तौ दृष्ट्वा मागधः प्रलसन् बली ।
 अन्वधावद्रथानीकैरीशयोरप्रमाणावित् ॥ ९ ॥
 प्रद्रुत्य दूरं संश्रान्तौ तुङ्गमारुढतां गिरिम् ।
 प्रवर्षण्णाभ्यं भगवान्प्रित्यदा यत्र वर्षति ॥ १० ॥
 गिरौ निवीनावाज्ञाय नाधिगम्य पदं नृप ।
 ददाड गिरिभेधोभिः समन्तादग्निमुत्सृजन् ॥ ११ ॥
 तत उत्पत्य तरसा दृढ्यमानतटाद्बभौ ।
 दशैकयोजनोत्तुङ्गान्निपेततुरधो भुवि ॥ १२ ॥
 अलक्ष्यमाणौ रिपुणा सानुगेन यदूत्तमौ ।
 स्वपुरं पुनरायातौ समुद्रपरिष्ठां नृप ॥ १३ ॥
 सोऽपि दग्धाविति मृषा मन्वानो बलकेशवौ ।
 बलमाङ्ग्य सुमलम्भगधान् मागधो ययौ ॥ १४ ॥
 आनर्ताधिपतिः श्रीमान् रैवतो रेवतीं सुताम् ।
 ब्रह्मणा योदितः प्रादाद्बलायेति पुरोदितम् ॥ १५ ॥
 भगवानपि गोविन्द उपयेमे कुञ्जद्वल ।
 वैदर्भीं भीष्मकसुतां श्रियो मात्रां स्वयंवरे ॥ १६ ॥
 प्रमथ्य तरसा राज्ञः शाल्वादींश्चैद्यपक्षगान् ।
 पश्यतां सर्वलोकानां तार्क्ष्यपुत्रः सुधामिव ॥ १७ ॥
 राज्ञोवाच

भगवान् भीष्मकसुतां रुक्मिणीं रुचिराननाम् ।
राक्षसेन विधानेन उपयेम छिति श्रुतम् ॥ १८ ॥

भगवन् श्रोतुमिच्छामि कृष्णस्यामिततेजसः ।
यथा मागधशात्वादीन् जित्वा कन्यामुपाहरत् ॥ १९ ॥

ब्रह्मन् कृष्णकथाःपुण्या माध्वीर्लोकमलापलाः ।
को नु तृप्येत शृण्वानः श्रुतज्ञो नित्यनूतनाः ॥ २० ॥

श्रीशुक उवाच

राजाऽऽसीद्भीष्मको नाम विदर्भाधिपतिर्महान् ।
तस्य पञ्चामवन् पुत्राः कन्यैका च वरानना ॥ २१ ॥

रुक्म्यग्रजो रुक्मरथो रुक्मबाहुरनन्तरः ।
रुक्मकेशो रुक्ममाली रुक्मिण्येषां स्वसा सती ॥ २२ ॥

सोपश्रुत्य मुकुन्दस्य उपवीर्यगुणश्रियः ।
गुडागतैर्गीयमानास्तं मेने सदृशं पतिम् ॥ २३ ॥

तां बुद्धिलक्ष्णौदार्यरूपशीलगुणाश्रयाम् ।
कृष्णश्च सदृशीं भार्यां समुद्रोद्धुं मनो दधे ॥ २४ ॥

बन्धूनामिच्छतां दातुं कृष्णाय भगिनीं नृप ।
ततो निवार्य कृष्णद्विजं रुक्मी यैधममन्यत ॥ २५ ॥

तद्वेत्त्यासितापाङ्गी वैदर्भी दुर्मना भृशम् ।
विचिन्त्यासं द्विजं कञ्चित्कृष्णाय प्राडिणोद्भुतम् ॥ २६ ॥

द्वारकां स समभ्येत्य प्रतीडारैः प्रवेशितः ।
अपश्यदाद्यं पुरुषमासीनं काञ्चनासने ॥ २७ ॥

दृष्ट्वा ब्रह्मण्यदेवस्तमवरुण्य निजासनात् ।
उपवेश्यार्जुनाञ्चके यथाऽऽत्मानं द्विवीकसः ॥ २८ ॥

तं भुक्तवन्तं विश्रान्तमुपगम्य सतां गतिः ।
पाणिनाभिमृशन् पादावव्यग्रस्तमपृच्छत ॥ २९ ॥

कञ्चिद्द्विजवरश्रेष्ठ धर्मस्ते वृद्धसम्मतः ।
वर्तते नातिकृच्छ्रेण सन्तुष्टमनसः सदा ॥ ३० ॥

सन्तुष्टो यर्द्धिं वर्तेत ब्राह्मणो येन केनचित् ।

अडीयमानः स्वाह्दुर्मात्स ल्यस्याभिलकामधुक् ॥ ३१ ॥

असन्तुष्टोऽसकृत्वोऽकानाप्रोत्यपि सुरेश्वरः ।

अकिञ्चनोऽपि सन्तुष्टः शेते सर्वाङ्गविज्वरः ॥ ३२ ॥

विप्रान् स्वलाभसन्तुष्टान् साधून् भूतसुहृत्तमान् ।

निरलङ्कारिणः शान्तान्नमस्ये शिरसासकृत् ॥ ३३ ॥

कश्चिद्गुणः कुशलं ब्रह्मन् राजतो यस्य छि प्रजाः ।

सुभं वसन्ति विषये पाल्यमानाः स मे प्रियः ॥ ३४ ॥

यतस्त्वमागतो दुर्गं निस्तीर्थेऽहं यद्विच्यया ।

सर्वं नो ब्रूय्यगुण्यं येत्किं कार्यं करवाम ते ॥ ३५ ॥

एवं सम्पृष्टसम्प्रश्नो ब्राह्मणः परमेष्ठिना ।

वीलागृहीतदेहेन तस्मै सर्वमवर्णयत् ॥ ३६ ॥

रुद्रिभ्युवाच

श्रुत्वा गुणान् भुवनसुन्दर शृण्वतां ते

निर्विश्व कर्णविवरैर्हरतोऽङ्गतापम् ।

शुभं दृशां दृशिमतामभिलार्थलाभं

त्वय्यथ्युताविशति चित्तमपत्रपं मे ॥ ३७ ॥

का त्वा मुकुन्द मडती कुलशीलशुभ-

विधावयोद्रविणधामभिरात्मतुल्यम् ।

धीरा पतिं कुलवती न वृणीत कन्या

काले नृसिंह नरलोकमनोऽभिरामम् ॥ ३८ ॥

तन्मे भवान् भलु वृतः पतिरङ्ग जाया-

मात्मार्षितश्च भवतोऽत्र विभो विधेहि ।

मा वीरभागमभिमर्शतु यैध आराद्-

गोमायुवन्मृगपतेर्भविमम्बुजाक्ष ॥ ३९ ॥

पूर्तेष्टदत्तनियमव्रतदेवविप्र-

गुर्वर्थनादित्तिरलं भगवान् परेशः ।

आराधितो यद्वि गदाग्रज ऐत्य पाणिं

गृह्णातु मे न दमघोषसुताद्योऽये ॥ ४० ॥

श्रोत्राविनि त्वमजितोद्धने विदमान्

गुप्तः समेत्य पृतनापतिभिः परीतः ।
निर्मथ्य यैद्यमगधेन्द्रबलं प्रसज्य
मां राक्षसेनविधिनोद्बल वीर्यशुल्काम् ॥ ४१ ॥

अन्तःपुरान्तरयरीमनिहत्य बन्धून्
त्वामुद्बले कथमिति प्रवदाभ्युपायम् ।
पूर्वेद्युरस्ति मलती कुलदेवियात्रा
यस्यां बहिर्नववधूर्गिरिजामुपेयात् ॥ ४२ ॥

यस्याङ्घ्रिपङ्कजश्चःस्नपनं मलान्तो
वाञ्छन्त्युमापतिरिवात्मतमोऽपहत्यै ।
यज्याम्बुजाक्ष न लभेय भवत्प्रसादं
जल्यामसून् प्रतकृशान् शतजन्मभिः स्यात् ॥ ४३ ॥

ब्राह्मण उवाच
धृत्येते गुह्यसन्देशा यदुद्वेव मयाहृताः ।
विमृश्य कर्तुं यस्यात्र छियतां तदनन्तरम् ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे रुक्मिण्युद्बाल-
प्रस्तावे द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः - ५३ ॥

श्रीशुक उवाच
वैदम्याः स तु सन्देशं निशम्य यदुनन्दनः ।
प्रगृह्य पाणिना पाणिं प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच
तथाहमपि तस्थितो निद्रां य न लभे निशि ।
वेदाहं रुक्मिणा द्वेषान्ममोद्बालो निवारितः ॥ २ ॥
तामानयिष्य उन्मथ्य राजन्यापसदान् मृधे ।

मत्पराभनवधाङ्गीभेधसोऽग्निशिष्णामिव ॥ ३ ॥

श्रीशुक उवाच

उद्गाढर्क्षं च विज्ञाय रुक्मिण्या मधुसूदनः ।

रथः संयुज्यतामाशु दारुकेत्याह सारथिम् ॥ ४ ॥

स याज्ञैः शैब्यसुग्रीवभेधपुष्पभलाडकेः ।

युक्तं रथमुपानीय तस्थौ प्राञ्जलिरग्रतः ॥ ५ ॥

आरुह्य स्थन्दनं शौरिर्द्विजमारोग्य तूर्णगैः ।

आनतादिकरात्रेण विदर्भानगमद्भयैः ॥ ६ ॥

राजा स कुण्डिनपतिः पुत्रस्नेहवशं गतः ।

शिशुपालाय स्वां कन्यां दास्यन् कर्माण्यकारयत् ॥ ७ ॥

पुरं सम्भृष्टसंस्क्रुतमार्गरथ्यायतुष्पथम् ।

चित्रध्वजपताकाभिस्तोरणैः समलङ्कृतम् ॥ ८ ॥

स्रग्गन्धमाल्याभरणैर्विरजोऽम्बरभूषितैः ।

जुष्टं स्त्रीपुरुषैः श्रीमद्भृङ्गेरगुरुधूपितैः ॥ ९ ॥

पितृन् देवान् समभ्यर्च्य विप्रांश्च विधिवन्नृप ।

भोजयित्वा यथान्यायं वाचयामास मङ्गलम् ॥ १० ॥

सुस्नातां सुदतीं कन्यां कृतकौतुकमङ्गलाम् ।

अहतांशुकयुग्मेन भूषितां भूषणोत्तमैः ॥ ११ ॥

यक्षुः सामर्ग्यजुर्मन्त्रैर्वध्वा रक्षां द्विजोत्तमाः ।

पुरोहितोऽथर्वविद्वै जुहाव ग्रहशान्तये ॥ १२ ॥

छिरण्यवृष्यवासांसि तिलांश्च गुडमिश्रितान् ।

प्रादाद्धेनूश्च विप्रेभ्यो राजा विधिविदां वरः ॥ १३ ॥

अेवं येद्विपती राजा दमघोषः सुताय वै ।

कारयामास मन्त्रज्ञैः सर्वमभ्युद्योयितम् ॥ १४ ॥

मदव्युद्भिर्गजानीकैः स्थन्दनेर्द्धममालिभिः ।

पत्न्यश्चसङ्कुलैः सैन्यैः परीतः कुण्डिनं ययौ ॥ १५ ॥

तं वै विदर्भाधिपतिः समभ्येत्याभिपूज्य य ।

निवेशयामास मुदा कल्पितान्यनिवेशने ॥ १६ ॥

તત્ર શાલ્વો જરાસન્ધો દન્તવક્રો વિદૂરથઃ ।
 આજગમુશ્વૈઘપક્ષીયાઃ પૌણ્ડ્રકાઘાઃ સહસ્રશઃ ॥ ૧૭ ॥
 કૃષ્ણરામદ્વિષો યત્તાઃ કન્યાં ચૈઘાય સાધિતુમ્ ।
 યઘાગત્ય હરેત્કૃષ્ણો રામાઘૈર્યદ્દુભિર્વૃતઃ ॥ ૧૮ ॥
 યોત્સ્યામઃ સંહતાસ્તેન ઇતિ નિશ્ચિતમાનસાઃ ।
 આજગમુર્ભૂભુજઃ સર્વે સમગ્રબલવાહનાઃ ॥ ૧૯ ॥
 શ્રુત્વૈતદ્દભગવાન્ રામો વિપક્ષીયનૃપોઘમમ્ ।
 કૃષ્ણં ચૈકં ગતં હર્તું કન્યાં કલહશક્તિઃ ॥ ૨૦ ॥
 બલેન મહતા સાર્ધં ભ્રાતૃસ્નેહપરિપ્લુતઃ ।
 ત્વરિતઃ કુણ્ડિનં પ્રાગાદ્રજાશ્ચરથપત્તિભિઃ ॥ ૨૧ ॥
 ભીષ્મકન્યા વરારોહા કાઙ્ક્ષન્ત્યાગમનં હરેઃ ।
 પ્રત્યાપત્તિમપશ્યન્તી દ્વિજસ્યાચિન્તયત્તદા ॥ ૨૨ ॥
 અહો ત્રિયામાન્તરિત ઉદ્ગ્રાહો મેડલ્પરાધસઃ ।
 નાગચ્છત્યરવિન્દાક્ષો નાહં વેદમ્યત્ર કારણમ્ ।
 સોડપિ નાવર્તેતડધાપિ મત્સન્દેશહરો દ્વિજઃ ॥ ૨૩ ॥
 અપિ મચ્ચનવઘાત્મા દૃષ્ટ્વા કિઙ્ચિજ્જુગુપ્સિતમ્ ।
 મત્પાણિગ્રહણે નૂનં નાયાતિ હિ કૃતોઘમઃ ॥ ૨૪ ॥
 દુર્ભગાયા ન મે ઘાતા નાનુકૂલો મહેશ્વરઃ ।
 દેવી વા વિમુખા ગૌરી રુદ્રાણી ગિરિજા સતી ॥ ૨૫ ॥
 એવં ચિન્તયતી બાલા ગોવિન્દહૃતમાનસા ।
 ન્યમીલયત કાલણા નેત્રે ચાશ્રુકલાકુલે ॥ ૨૬ ॥
 એવં વઘ્વાઃ પ્રતીક્ષન્ત્યા ગોવિન્દાગમનં નૃપ ।
 વામ ઊરુર્ભુજો નેત્રમસ્કુરન્ પ્રિયભાષિણઃ ॥ ૨૭ ॥
 અથ કૃષ્ણાવિનિર્દિષ્ટઃ સ એવ દ્વિજસત્તમઃ ।
 અન્તઃપુરથરીં દેવીં રાજપુત્રીં દદર્શ હ ॥ ૨૮ ॥
 સા તં પ્રહૃષ્ટવદનમવ્યગ્રાત્મગતિં સતી ।
 આલક્ષ્ય લક્ષણાભિજ્ઞા સમપૃચ્છચ્છુચિસ્મિતા ॥ ૨૯ ॥

तस्या आवेद्यत्प्राप्तं शशंस यदुनन्दनम् ।
 उक्तं य सत्यवचनमात्मोपनयनं प्रति ॥ ३० ॥
 तमागतं समाज्ञाय वैदर्भी लृष्टमानसा ।
 न पश्यन्ती ब्राह्मणाय प्रियमन्यन्ननाम सा ॥ ३१ ॥
 प्राप्तौ श्रुत्वा स्वदुहितुरुद्राङ्गप्रेक्षाणोत्सुकी ।
 अब्ययात्तूर्यधोषेण रामकृष्णौ समर्द्धौः ॥ ३२ ॥
 मधुपर्कमुपानीय वासांसि विरजसि सः ।
 उपायनान्यभीष्टानि विधिवत्समपूजयत् ॥ ३३ ॥
 तयोर्निवेशनं श्रीमदुपाकल्प्य मडामतिः ।
 ससैन्ययोः सानुगयोरतिथ्यं विदधे यथा ॥ ३४ ॥
 अ एवं राज्ञां समेतानां यथावीर्यं यथावयः ।
 यथाबलं यथावित्तं सर्वैः कामैः समर्द्धयत् ॥ ३५ ॥
 कृष्णमागतमाकर्ण्य विदर्भपुरवासिनः ।
 आगत्य नेत्राञ्जलिभिः पपुस्तन्भुजपङ्कजम् ॥ ३६ ॥
 अस्यैव भार्या भवितुं रुक्मिण्यर्द्धति नापरा ।
 असावप्यनवधात्मा लैष्य्याः समुद्यितः पतिः ॥ ३७ ॥
 किञ्चित्सुयस्मितं यन्नस्तेन तुष्टस्त्रिलोककृत् ।
 अनुगृह्णातु गृह्णातु वैदर्भ्याः पाणिमय्युतः ॥ ३८ ॥
 अ एवं प्रेमकलाभङ्गा वदन्ति स्म पुरौकसः ।
 कन्या यान्तःपुरात्प्रागाद्भटैर्गुप्ताम्बिकालयम् ॥ ३९ ॥
 पद्भ्यां विनिर्ययौ द्रष्टुं भवान्याः पादपल्लवम् ।
 सा यानुध्यायती सम्यज्मुकुन्दचरणाम्भुजम् ॥ ४० ॥
 यतवाज्मातृभिः सार्धं सप्तीभिः परिवारिता ।
 गुप्ता राजभटैः शूरैः सन्नद्धैरुद्यतायुधैः ।
 मृदङ्गशङ्खपणवास्तूर्यभेर्यश्च जङ्घिरे ॥ ४१ ॥
 नानोपडारबलिभिर्वारमुष्याः सडस्रशः ।
 स्रग्गन्धवस्त्राभरणैर्द्विजपत्न्यः स्वलङ्कृताः ॥ ४२ ॥
 गायन्तश्च स्तुवन्तश्च गायका वाधवादकाः ।

परिवार्य वधूं जग्मुः सूतमागधवन्दिनः ॥ ४३ ॥

आसाद्य देवीसदनं धौतपादकराम्बुजा ।

उपस्पृश्य शुचिः शान्ता प्रविवेशाम्बिकास्तिकम् ॥ ४४ ॥

तां वै प्रवयसो भालां विधिज्ञा विप्रयोषितः ।

भवानीं वन्दयाञ्चकुर्ववपत्नीं भवान्विताम् ॥ ४५ ॥

नमस्ये त्वाम्बिकेऽभीक्ष्णं स्वसन्तानयुतां शिवाम् ।

भूयात्पतिर्मे भगवान् कृष्णस्तदनुमोदताम् ॥ ४६ ॥

अद्भिर्गन्धाक्षतैर्धूपैर्वासःस्रज्ज्वाल्यभूषणैः ।

नानोपहारभलिभिः प्रदीपावललिभिः पृथक् ॥ ४७ ॥

विप्रस्त्रियः पतिमतीस्तथा तैः सम्पूजयत् ।

लवणपूपताम्बूलकण्ठसूत्रकृलेक्षुभिः ॥ ४८ ॥

तस्यै स्त्रियस्ताः प्रददुः शेषां युयुजुराशिषः ।

ताभ्यो देव्यै नमश्चक्रे शेषां य जगृहे वधूः ॥ ४९ ॥

मुनिप्रतमथ त्यक्त्वा निश्चकामाम्बिकागृहात् ।

प्रगृह्य पाणिना भृत्यां रत्नमुद्रोपशोभिना ॥ ५० ॥

तां देवमायामिव वीरमोहिनीं

सुमध्यमां कुण्डलमण्डिताननाम् ।

श्यामां नितम्भार्पितरत्नमेभलां

व्यञ्जस्तनीं कुन्तलशङ्कितेक्षणां ॥ ५१ ॥

शुचिस्मितां भिम्बकृलाधरद्युति

शोणायमानद्विजकुन्दकुण्डलाम् ।

पदा यलन्तीं कलदंसगामिनीं

शिञ्जलवानूपुरधामशोभिना ।

विलोक्य वीरा मुमुक्षुः समागता

यशस्विनस्तत्कृतलृच्छयार्दिताः ॥ ५२ ॥

यां वीक्ष्य ते नृपतयस्तदृदारुडास-

प्रीडावलोक्युत्तयेतस उज्जितास्राः ।

पेतुः क्षितौ गजरथाश्रगता विमूढा

यात्राच्छलेन उरयेऽर्पयतीं स्वशोभाम् ॥ ५३ ॥

सैवं शनैश्चलयती यलपद्मकोशौ
 प्राप्तिं तदा भगवतः प्रसमीक्षमाणा ।
 उत्सार्य वामकरजैरलकानपाङ्गैः
 प्राप्मान् द्वियैक्षत नृपान् ददृशेऽप्युतं सा ॥ ५४ ॥

तां राजकन्यां रथमारुरुक्षतीं
 जडार कृष्णो द्विषतां समीक्षताम् ।
 रथं समारोग्य सुपर्णलक्षणां
 राजन्यचक्रं परिभूय माधवः ॥ ५५ ॥

ततो ययौ रामपुरोगमैः शनैः
 शृङ्गालमध्यादिव भागलुद्धरिः ॥ ५६ ॥

तं मानिनः स्वाभिभवं यशःक्षयं
 परे जरासन्धमुष्मा न सेद्विरे ।
 अडो धिगस्मान्यश आत्तधन्वनां
 गोपैर्दृतं केसरिणां मृगैरिव ॥ ५७ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमदंस्यां
 संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे रुक्मिणीहरणं
 नाम त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः - ५४ ॥

श्रीशुक उवाच
 एति सर्वे सुसंरब्धा वाडानारुड्य दंशिताः ।
 स्वैः स्वैर्बलैः परिक्रान्ता अन्वीयुर्धृतकार्मुकाः ॥ १ ॥
 तानापतत आलोक्य यादवानीकयूथपाः ।
 तस्थुस्तत्सम्मुष्मा राजन् विस्कृज्य स्वधनूषि ते ॥ २ ॥
 अश्रुपृष्ठे गजस्कन्धे रथोपस्थे च कोविदाः ।

मुमुयुः शरवर्षाणि मेघा अद्रिष्वपो यथा ॥ ३ ॥
 पत्युर्बलं शरासारैश्छन्नं वीक्ष्य सुमध्यमा ।
 सग्रीऽमैक्षत्तद्भङ्गं भयविह्वललोचना ॥ ४ ॥
 प्रहस्य भगवानाह मा स्म भैर्वाभलोचने ।
 विनऽक्ष्यत्यधुनैवैतत्तावडेः शात्रवं बलम् ॥ ५ ॥
 तेषां तद्भङ्गं वीरा गदसङ्घर्षाणाद्यः ।
 अभृष्यमाणानारायैर्जघ्नुर्भुयगजान् रथान् ॥ ६ ॥
 पेतुः शिरांसि रथिनामश्विनां गजिनां भुवि ।
 सङ्कुण्डलकिरीटानि सोष्णीषाणि च कोटिशः ॥ ७ ॥
 उस्ताः सासिगदेष्वासाः करभा उरवोऽङ्घ्रयः ।
 अश्वाश्चतरनागोष्ट्रभरमर्त्यशिरांसि च ॥ ८ ॥
 उच्यमानबलानीका वृष्णिभिर्जयकाङ्क्षिभिः ।
 राजानो विमुष्णा जग्भुर्जरासन्धपुरःसराः ॥ ९ ॥
 शिशुपालं समभ्येत्य हृतदारमिवातुरम् ।
 नष्टत्विषं गतोत्साहं शुष्यद्भदनमभ्रुवन् ॥ १० ॥
 भो भोः पुरुषशार्दूल दौर्मनस्यमिदं त्यज ।
 न प्रियाप्रिययो राजन् निष्ठा देहिषु दृश्यते ॥ ११ ॥
 यथा दारुमयी योषिन्नृत्यते कुलकेच्छया ।
 अवेमभीश्वरतन्त्रोऽयमीडते सुभद्रुःभयोः ॥ १२ ॥
 शौरैः समदशाहं वै संयुगानि पराजितः ।
 त्रयोविंशतिभिः सैन्यैर्जिग्ये अकमलं परम् ॥ १३ ॥
 तथाप्यहं न शोचामि न प्रहृष्यामि कर्त्तव्यित् ।
 कालेन दैवयुक्तेन जानन् विद्रावितं जगत् ॥ १४ ॥
 अधुनापि वयं सर्वे वीरयूथपयूथपाः ।
 पराजिताः कृत्वुतन्त्रैर्यदुभिः कृष्णापालितैः ॥ १५ ॥
 रिपवो जिग्युरधुना काल आत्मानुसारिणि ।
 तदा वयं विजेष्यामो यदा कालः प्रदक्षिणः ॥ १६ ॥

अेव प्रभोषितो मित्रैश्चैधोऽगात्सानुगः पुरम् ।
 उतशेषाः पुनस्तेऽपि ययुः स्वं स्वं पुरं नृपाः ॥ १७ ॥
 रुक्मी तु राक्षसोद्ग्राहं कृष्णद्विडसलन् स्वसुः ।
 पृष्ठतोऽन्वगमत्कृष्णमक्षौडिइया वृतो बली ॥ १८ ॥
 रुक्म्यमर्षी सुसंरब्धः शृण्वतां सर्वभूभुजम् ।
 प्रतिजज्ञे मडाभाडुर्दशितः सशारासनः ॥ १९ ॥
 अडत्वा समरे कृष्णमप्रत्यूढ्य य रुक्मिणीम् ।
 कुण्डिनं न प्रवेक्ष्यामि सत्यमेतद्ब्रवीमि वः ॥ २० ॥
 धृत्युक्त्वा रथमारुढ्य सारथिं प्राड सत्वरः ।
 योदयाश्चान् यतः कृष्णस्तस्य मे संयुगं भवेत् ॥ २१ ॥
 अघ्राहं निशितैर्बाणैर्गोपावस्थ सुदुर्मतेः ।
 नेष्ये वीर्यमदं येन स्वसा मे प्रसभं लृता ॥ २२ ॥
 विकृत्यमानः कुमतिरीश्वरस्याप्रमाणावित् ।
 रथेनैकेन गोविन्दं तिष्ठ तिष्ठेत्यथाह्वयत् ॥ २३ ॥
 धनुर्विकृष्य सुदृढे जघ्ने कृष्णं त्रिभिः शरैः ।
 आड यात्र क्षणं तिष्ठ यदूनां कुलपांसन ॥ २४ ॥
 कुत्र यासि स्वसारं मे मुषित्वा ध्वाङ्गवद्धविः ।
 उरिष्येऽद्य मदं मन्द मायिनः कुटयोधिनः ॥ २५ ॥
 यावन्न मे लतो आणैः शयीथा मुञ्च्य दारीकाम् ।
 स्मयन् कृष्णो धनुश्छित्वा षड्भिर्विव्याध रुक्मिणाम् ॥ २६ ॥
 अष्टभिश्चतुरो वालान् द्वाभ्यां सूतं ध्वजं त्रिभिः ।
 स यान्यद्धनुराधाय कृष्णं विव्याध पञ्चभिः ॥ २७ ॥
 तैस्ताडितः शरौघैस्तु चिच्छेद धनुरभ्युतः ।
 पुनरन्यदुपादत्त तदध्यस्थिनदव्ययः ॥ २८ ॥
 परिधं पट्टिशं शूलं चर्मासी शक्तितोमरौ ।
 यद्येदायुधमादत्त तत्सर्वं सोऽस्थिनद्धरिः ॥ २९ ॥
 ततो रथादवप्सुत्य भङ्गपाणिर्जिघांसया ।
 कृष्णमभ्यद्रवत्कुब्धः पतङ्ग एव पावकम् ॥ ३० ॥

तस्य थापततः षड्गं तिलशश्चर्म येषुभिः ।
छित्त्वासिमाददे तिगं रुक्मिणं उन्तुमुधतः ॥ ३१ ॥

दृष्ट्वा आतृवधोद्योगं रुक्मिणी भयविह्वला ।
पतित्वा पादयोर्भर्तुरुवाच करुणं सती ॥ ३२ ॥

योगेश्वराप्रमेयात्मन् देव देव जगत्पते ।
उन्तुं नार्हसि कल्याण आतरं मे मलाभुज ॥ ३३ ॥

श्रीशुक उवाच
तथा परित्रासविकम्पिताङ्गया
शुश्रावशुष्यन्भुभरुद्दकल्लया ।
कातर्यविस्रंसितउभमालया
गृहीतपादः करुणो न्यवर्तत ॥ ३४ ॥

यैलेन बद्ध्वा तमसाधुकारिणं
सश्मश्रुकेशं प्रवपन् व्यरुपयत् ।
तावन्मर्दुः परसैन्यमद्भुतं
यद्गुप्रवीरा नलिनी यथा गजाः ॥ ३५ ॥

कृष्णान्तिकमुपप्रजय ददृशुस्तत्र रुक्मिणाम् ।
तथा भूतं उतप्रायं दृष्ट्वा सङ्कर्षणो विभुः ।
विमुच्य बद्धं करुणो भगवान् कृष्णमभ्रवीत् ॥ ३६ ॥

असाध्विदं त्वया कृष्ण कृतमस्मज्जुगुप्सितम् ।
वपनं श्मश्रुकेशानां वैरुप्यं सुलुदो वधः ॥ ३७ ॥

मैवास्मान् साध्व्यसूयेथा आतुर्वैरुप्यचिन्तया ।
सुभद्रुःपदो न यान्योऽस्ति यतः स्वकृतभुक् पुमान् ॥ ३८ ॥

अन्युर्वधार्हदोषोऽपि न अन्योर्वधमर्हति ।
त्याज्यः स्वेनैव दोषेण उतः किं अन्यते पुनः ॥ ३९ ॥

क्षत्रियाणामयं धर्मः प्रजापतिविनिर्मितः ।
आतापि आतरं अन्याधेन धोरतरस्ततः ॥ ४० ॥

राज्यस्य भूमैर्वित्तस्य स्त्रियो मानस्य तेजसः ।
मानिनोऽन्यस्य वा उतोः श्रीमद्याः क्षिपन्ति हि ॥ ४१ ॥

तवेयं विषमा बुद्धिः सर्वभूतेषु दुर्लुदाम् ।
 यन्मन्यसे सदाभद्रं सुलुदं भद्रमज्ञापत् ॥ ४२ ॥
 आत्ममोहो नृणामेष कल्पते देवमायया ।
 सुलुदुर्लुदुदासीनं धृति देहात्ममानिनाम् ॥ ४३ ॥
 अेक एव परो ज्यात्मा सर्वेषामपि देखिनाम् ।
 नानेव गृह्यते मूढैर्यथा ज्योतिर्यथा नभः ॥ ४४ ॥
 देह आधन्तवानेष द्रव्यप्राणगुणात्मकः ।
 आत्मन्यविधया क्लृप्तः संसारयति देखिनम् ॥ ४५ ॥
 नात्मनोऽन्येन संयोगो वियोगश्चासतः सति ।
 तद्धेतुत्वान्तप्रसिद्धेर्दुग्धुपाभ्यां यथा रवेः ॥ ४६ ॥
 जन्माद्यस्तु देहस्य विख्या नात्मनः क्वचित् ।
 कलानामिव नैवेन्दोर्भूतिर्ह्यस्य कुलूखि ॥ ४७ ॥
 यथा शयान आत्मानं विषयान् क्लमेव य ।
 अनुभुङ्क्तेऽप्यसत्यर्थे तथाऽऽप्तोत्यभुधो भवम् ॥ ४८ ॥
 तस्मादज्ञानजं शोकमात्मशोषविमोहनम् ।
 तत्त्वज्ञानेन निर्लुत्य स्वस्था भव शुचिस्मिते ॥ ४९ ॥
 श्रीशुक उवाच
 अेवं भगवता तन्वी रामेण प्रतिभोधिता ।
 वैभनस्यं परित्यज्य मनो बुद्ध्या समादधे ॥ ५० ॥
 प्राणवशेष उत्सृष्टो द्विर्भिरुतभवप्रभः ।
 स्मरन् विरूपकराणं वितथात्ममनोरथः ॥ ५१ ॥
 यके भोजकटे नाम निवासाय मलत्पुरम् ।
 अलत्वा दुर्मतिं कृष्णमप्रत्यूल्य यवीयसीम् ।
 कुण्डिनं न प्रवेक्ष्यामीत्युक्त्वा तत्रावसद्गुषा ॥ ५२ ॥
 भगवान् भीष्मकसुतामेवं निर्जित्य भूमिपान् ।
 पुरमानीय विधिवदुपयेमे कुरुद्रुह ॥ ५३ ॥
 तदा मलोत्सवो नृणां यदुपुर्यां गृहे गृहे ।

અભૂદનન્યભાવાનાં કૃષ્ણે ચદુપતૌ નૃપ ॥ ૫૪ ॥

નરા નાર્યશ્ચ મુદિતાઃ પ્રમુષ્ટમણિકુણ્ડલાઃ ।

પારિબર્હમુપાજડુર્વરયોશ્ચિત્રવાસસોઃ ॥ ૫૫ ॥

સા વૃષ્ણિપુર્યુત્તભિતેન્દ્રકેતુભિ-

ર્વિચિત્રમાલ્યામ્બરરત્નતોરણૈઃ ।

બભૌ પ્રતિદ્યાર્યુપક્રૂમમડ્ગલૈ-

રાપૂર્ણકુમ્ભાગુરુધૂપદીપકૈઃ ॥ ૫૬ ॥

સિક્તમાર્ગા મદચ્યુદ્ભિરાહૂતપ્રેષભૂભુજામ્ ।

ગજૈર્દ્રાઃસુ પરામૃષ્ટરમ્ભાપૂગોપશોભિતા ॥ ૫૭ ॥

કુરુસૃજ્યકૈકેયવિદર્ભચદુકુન્તયઃ ।

મિથો મુમુદિરે તસ્મિન્ સમ્ભ્રમાત્પરિધાવતામ્ ॥ ૫૮ ॥

રુક્મિણ્યા હરણં શ્રુત્વા ગીયમાનં તતસ્તતઃ ।

રાજાનો રાજકન્યાશ્ચ બભૂવુર્ભૂશવિસ્મિતાઃ ॥ ૫૯ ॥

દ્વારકાયામભૂદ્રાજન્ મહામોદઃ પુરૌકસામ્ ।

રુક્મિણ્યા રમયોપેતં દૃષ્ટ્વા કૃષ્ણં શ્રિયઃપતિમ્ ॥ ૬૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે રુક્મિણ્યુદ્ગ્રાહે

ચતુઃપચ્ચાશત્તમોડધ્યાયઃ ॥ ૫૪ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ પચ્ચપચ્ચાશત્તમોડધ્યાયઃ - ૫૫ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

કામસ્તુ વાસુદેવાંશો દગ્ધઃ પ્રાગ્રુદ્રમન્યુના ।

દેહોપપત્તયે ભૂયસ્તમેવ પ્રત્યપદત ॥ ૧ ॥

સ એવ જાતો વૈદતર્યાં કૃષ્ણવીર્યસમુદ્ભવઃ ।

પ્રધુમ્ન ઇતિ વિખ્યાતઃ સર્વતોડનવમઃ પિતુઃ ॥ ૨ ॥

तं शम्भरः कामरूपी हृत्वा तोकमनिर्दशम् ।
 स विदित्वाऽऽत्मनः शत्रुं प्रास्थोदन्वत्यगाद्गृहम् ॥ ३ ॥
 तं निर्जगार बलवान् मीनः सोऽप्यपरैः सः ।
 वृत्तो जालेन मडता गृहीतो मत्स्यञ्जुविभिः ॥ ४ ॥
 तं शम्भराय कैवर्ता उपाजडुरुपायनम् ।
 सूद्या मडानसं नीत्वावधन् सुधितिनाद्भुतम् ॥ ५ ॥
 दृष्ट्वा तद्दुदरे बालं मायावत्यै न्यवेद्यन् ।
 नारदोऽकथयत्सर्वं तस्याः शङ्कितयेतसः ।
 बालस्य तत्त्वमुत्पत्तिं मत्स्योदरनिवेशनम् ॥ ६ ॥
 सा य कामस्य वै पत्नी रतिर्नाम यशस्विनी ।
 पत्युर्निर्दग्धदेऽस्य देहोत्पत्तिं प्रतीक्षती ॥ ७ ॥
 निरूपिता शम्भरेण सा सूदौदनसाधने ।
 कामदेवं शिशुं बुद्ध्या यके स्नेहं तदात्मके ॥ ८ ॥
 नातिदीर्घेण कालेन स काष्ण्णीं रूढयौवनः ।
 जनयामास नारीणां वीक्षन्तीनां य विभ्रमम् ॥ ९ ॥
 सा तं पतिं पद्मदलायतेक्षणं
 प्रलम्बबाहुं नरलोडसुन्दरम् ।
 सग्रीऽडासोत्तमितभ्रुवेक्षती
 प्रीत्योपतस्थे रतिरङ्ग सौरतैः ॥ १० ॥
 तामाह भगवान् काष्ण्णीर्मातस्ते मतिरन्यथा ।
 मातृभावमतिक्रम्य वर्तसे कामिनी यथा ॥ ११ ॥
 रतिरुवाच
 भवान् नारायणसुतः शम्भरेण हृतो गृहात् ।
 अहं तेऽधिकृता पत्नी रतिः कामो भवान् प्रभो ॥ १२ ॥
 अेष त्वानिर्दशं सिन्ध्यावक्षिपच्छम्भरोऽसुरः ।
 मत्स्योऽग्रसीत्तद्दुदरादिल प्राप्नो भवान् प्रभो ॥ १३ ॥
 तमिमं जडिं दुर्धर्षं दुर्जयं शत्रुमात्मनः ।
 मायाशतविदं त्वं य मायाभिर्भोऽहनाद्विभिः ॥ १४ ॥

परिशोचति ते माता कुररीव गतप्रजा ।
पुत्रश्नेहाकुला दीना विवत्सा गौरिवानुरा ॥ १५ ॥
प्रभाष्यैवं ददौ विधां प्रद्युम्नाय मलात्मने ।
मायावती मलाभायां सर्वमायाविनाशिनीम् ॥ १६ ॥
स य शम्भरमभ्येत्य संयुगाय समाह्वयत् ।
अविषल्यैस्तमाक्षेपैः क्षिपन् सञ्जनयन् कलिम् ॥ १७ ॥
सोऽधिक्षिप्तो दुर्वचोभिः पादाडत ष्वोरगः ।
निश्चक्राम गदापाणिरमर्षात्ताम्रलोचनः ॥ १८ ॥
गदामाविध्य तरसा प्रद्युम्नाय मलात्मने ।
प्रक्षिप्य व्यनदन्नादं वज्रनिष्पेषनिष्ठुरम् ॥ १९ ॥
तामापतन्तीं भगवान् प्रद्युम्नो गदया गदाम् ।
अपास्य शत्रवे कुष्ठः प्राडिणोत्स्वगदां नृप ॥ २० ॥
स य मायां समाश्रित्य दैतेयीं मयदर्शिताम् ।
मुमुयेऽस्त्रमयं वर्षं काष्णो वैडायसोऽसुरः ॥ २१ ॥
बाध्यमानोऽस्त्रवर्षेण रौक्मिणो यो मदारथः ।
सत्त्वात्मिकां मलाविधां सर्वमायोपमर्दिनीम् ॥ २२ ॥
ततो गौड्यङ्गान्धर्वपैशाचोरगराक्षसीः ।
प्रायुङ्क्त शतशो दैत्यः काष्णिर्व्यधमयत्स ताः ॥ २३ ॥
निशातमसिमुद्यम्य सडिरीटं सकुण्डलम् ।
शम्भरस्य शिरः कायात्ताम्रश्मश्र्वो जसाडरत् ॥ २४ ॥
आकीर्यमाणो दिविजैः स्तुवद्भिः कुसुमोत्तरैः ।
भार्ययाम्भरयारिण्या पुरं नीतो विडायसा ॥ २५ ॥
अन्तःपुरवरं राजन् ललनाशतसङ्कुलम् ।
विवेश पत्न्या गगनाद्दिद्युतेव बलाडकः ॥ २६ ॥
तं दृष्ट्वा जलदश्यामं पीतकौशेयवाससम् ।
प्रलम्बबाहुं ताम्राक्षं सुस्मितं रुचिराननम् ॥ २७ ॥
स्वलङ्कृतमुष्णाम्भोजं नीलवक्त्रालकालिभिः ।
कृष्णं मत्वा स्त्रियो ड्रीता निलिव्युस्तत्र तत्र ॥ २८ ॥

अवधार्य शनैरीषद्वैलक्ष्ण्येन योषितः ।
 उपजग्मुः प्रमुदिताः सस्त्रीरत्नं सुविस्मिताः ॥ २९ ॥
 अथ तत्रासितापाङ्गी वैदर्भी वल्गुभाषिणी ।
 अस्मरत्स्वसुतं नष्टं स्नेहस्नुतपयोधरा ॥ ३० ॥
 को न्वयं नरवैदूर्यः कस्य वा कमलेक्षणः ।
 धृतः कया वा जठरे केयं लब्धा त्वनेन वा ॥ ३१ ॥
 मम याध्यात्मजो नष्टो नीतो यः सूतिकागृहात् ।
 अेतत्तुल्यवयोऽप्यो यदि जिवति कुत्रचित् ॥ ३२ ॥
 कथं त्वनेन सम्प्राप्तं साऽप्यं शार्ङ्गधन्वनः ।
 आकृत्यावयवैर्गत्या स्वरलासावलोकनैः ॥ ३३ ॥
 स श्वेव वा भवेन्नूनं यो मे गर्भे धृतोऽर्भकः ।
 अमुष्मिन् प्रीतिरधिका वामः स्फुरति मे भुजः ॥ ३४ ॥
 अवेवं मीमांसमानायां वैदर्भ्यां देवकीसुतः ।
 देवक्यानकदुन्दुभ्यामुत्तमश्लोक आगमत् ॥ ३५ ॥
 विज्ञातार्थोऽपि भगवांस्तूष्णीमास जनार्दनः ।
 नारदोऽकथयत्सर्वं शम्भराडरणादिकम् ॥ ३६ ॥
 तश्छुत्वा मलदाश्चर्यं कृष्णान्तःपुरयोषितः ।
 अत्यनन्दन् भ्रूणभ्रूणान् नष्टं मृतमिवागतम् ॥ ३७ ॥
 देवकी वसुदेवश्च कृष्णारामौ तथा स्त्रियः ।
 दम्पती तौ परिष्वज्य रुक्मिणी य ययुर्मुदम् ॥ ३८ ॥
 नष्टं प्रधुम्नमायातमाकर्ण्य द्वारकौकसः ।
 अडो मृतं शवायातो बालो दृष्टयेति डाब्रुवन् ॥ ३९ ॥
 यं वै मुहुः पितृसदृपनिजेशभावा-
 स्तन्मातरो यदभजन् रडरुडभावाः ।
 चित्रं न तत्फलु रमास्पदभिम्बभिम्बे
 कामे स्मरेऽक्षविषये किमुतान्यनार्यः ॥ ४० ॥
 इति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे प्रद्युम्नोत्पत्ति-
निरूपणं नाम षट्षष्ट्याशतमोऽध्यायः ॥ ५५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षट्षष्ट्याशतमोऽध्यायः - ५६ ॥

श्रीशुक उवाच

सत्राजितः स्वतनयां कृष्णाय कृतकिल्बिषः ।
स्यमन्तकेन मणिना स्वयमुद्यम्य दत्तवान् ॥ १ ॥

राजोवाच

सत्राजितः किमकरोद्भ्रमन् कृष्णस्य किल्बिषम् ।
स्यमन्तकः कुतस्तस्य कस्माद्दत्ता सुता उरेः ॥ २ ॥

श्रीशुक उवाच

आसीत्सत्राजितः सूर्यो भक्तस्य परमः सप्पा ।
प्रीतस्तस्मै मणिं प्रादात्सूर्यस्तुष्टः स्यमन्तकम् ॥ ३ ॥

स तं बिभ्रन् मणिं कण्ठे भ्राजमानो यथा रविः ।
प्रविष्टो द्वारकां राजस्तेजसा नोपलक्षितः ॥ ४ ॥

तं विलोक्य जना दूरस्तेजसा मुष्टदृष्टयः ।
दीव्यतेऽक्षैर्भगवते शशांसुः सूर्यशङ्किताः ॥ ५ ॥

नारायण नमस्तेऽस्तु शङ्खचक्रगदाधर ।
दामोदरारविन्द्राक्ष गोविन्द यद्गुनन्दन ॥ ६ ॥

शेष आयाति सविता त्वां द्दिदृक्षुर्जगत्पते ।
मुष्णन् गभस्तिर्यकेण नृणां यक्ष्मिषि तिग्मगुः ॥ ७ ॥

नन्विच्छन्ति ते मार्गं त्रिलोक्यां विबुधर्षभाः ।
ज्ञात्वाद्ये गूढं यद्गुप्तं द्रष्टुं त्वां यात्यजः प्रभो ॥ ८ ॥

श्रीशुक उवाच

निशम्य बालवचनं प्रहस्याम्बुजलोचनः ।

प्राड नासौ रविर्देवः सत्राजिन्मणिना ज्वलन् ॥ ८ ॥
 सत्राजित्स्वगृहं श्रीमत्कृतकौतुकमङ्गलम् ।
 प्रविश्य देवसदने मणिं विप्रैर्न्यवेशयत् ॥ १० ॥
 दिने दिने स्वर्णभारानद्यौ स सृजति प्रभो ।
 दूर्भिक्षमार्यशिष्टानि सर्पाधिव्याधयोऽशुभाः ।
 न सन्ति मायिनस्तत्र यत्रास्तेऽत्यर्थितो मणिः ॥ ११ ॥
 स यायितो मणिं क्वापि यद्दुराजाय शौरिणा ।
 नैवार्थकामुकः प्रादाद्याञ्चाभङ्गमतर्कयन् ॥ १२ ॥
 तमेकदा मणिं कण्ठे प्रतिमुख्य मडाप्रभम् ।
 प्रसेनो ङयमारुढ्य भृगयां व्यचरद्गने ॥ १३ ॥
 प्रसेनं सङ्गं लत्वा मणिमास्थिधे केसरी ।
 गिरिं विशन् जाम्बवता निडतो मणिमिच्छता ॥ १४ ॥
 सोऽपि यङ्के कुमारस्य मणिं क्रीडनकं बिले ।
 अपश्यन् भ्रातरं भ्राता सत्राजित्यर्थतायत ॥ १५ ॥
 प्रायः कृष्णेन निडतो मणिग्रीवो वनं गतः ।
 भ्राता ममेति तश्छुत्वा कर्णो कर्णोऽजपन् जनाः ॥ १६ ॥
 भगवांस्तदुपश्रुत्य दुर्यशो विममात्मनि ।
 मारुष्टुं प्रसेनपदवीमन्वपधत नागरैः ॥ १७ ॥
 उतं प्रसेनमश्रं य वीक्ष्य केसरिणा वने ।
 तं याद्रिपुष्टे निडतं ऋक्षेण ददृशुर्जनाः ॥ १८ ॥
 ऋक्षराजबिलं भीममन्धेन तमसाऽऽवृतम् ।
 अेको विवेश भगवानवस्थाप्य भङ्गिः प्रजाः ॥ १९ ॥
 तत्र दृष्ट्वा मणिप्रेष्ठं भालक्रीडनकं कृतम् ।
 उर्तुं कृतमतिस्तस्मिन्नवतस्थेऽर्भकान्तिडे ॥ २० ॥
 तमपूर्वं नरं दृष्ट्वा धात्री युकोश भीतवत् ।
 तश्छुत्वाभ्यद्रवत्कुब्जो जाम्भवान् बलिनां वरः ॥ २१ ॥
 स वै भगवता तेन युयुधे स्वामिनाऽऽत्मनः ।
 पुरुषं प्राकृतं मत्वा कुपितो नानुभाववित् ॥ २२ ॥

द्रुपद्युधुं सुतुमुलमुभयोर्विजिगीषतोः ।
 आयुधाश्मद्गुमैर्दीर्भिः क्वयार्थे श्येनयोरिव ॥ २३ ॥
 आसीत्तदृष्टाविंशाडमितरेतरमुष्टिभिः ।
 वज्रनिष्पेषपरुषैरविश्रममडर्निशम् ॥ २४ ॥
 कृष्णमुष्टिविनिष्पातनिष्पिष्टाङ्गोरुभन्धनः ।
 क्षीणसत्त्वः स्वित्रगात्रस्तमाडातीव विस्मितः ॥ २५ ॥
 जाने त्वां सर्वभूतानां प्राण ओजः सखो बलम् ।
 विष्णुं पुराणपुरुषं प्रभविष्णुमधीश्वरम् ॥ २६ ॥
 त्वं हि विश्वसृजं सृष्टा सृज्यानामपि यय्य सत् ।
 कालः कलयतामीशः पर आत्मा तथाऽऽत्मनाम् ॥ २७ ॥
 यस्येषदुल्ललितरोषकटाक्षमोक्षै-
 र्वर्त्मादिशत्क्षुभितनङ्कतिमिङ्गिलोऽब्धिः ।
 सेतुः कृतः स्वयश उज्ज्वलिता य लङ्का
 रक्षः शिरांसि भुवि पेतुरिषुक्षतानि ॥ २८ ॥
 एति विज्ञातविज्ञानं ऋक्षराजनमच्युतः ।
 व्याजडार मडाराज भगवान् देवकीसुतः ॥ २९ ॥
 अभिमृश्यारविन्दक्षः पाणिना शङ्करेण तम् ।
 कृपया परया भक्तं प्रेमगम्भीरया गिरा ॥ ३० ॥
 मण्डितोरिड प्रासा वयमृक्षपते बिलम् ।
 मिथ्याभिशापं प्रमृजन्नात्मनो मणिनामुना ॥ ३१ ॥
 एत्युक्तः स्वां दृढितरं कन्यां जाम्भवतीं मुदा ।
 अर्द्धणार्थं स मणिना कृष्णायोपजडार उ ॥ ३२ ॥
 अदृष्ट्वा निर्गमं शौरैः प्रविष्टस्य बिलं जनाः ।
 प्रतीक्ष्य द्वादशाडानि द्युःषिताः स्वपुत्रं ययुः ॥ ३३ ॥
 निशम्य देवकी देवी रुद्धिमण्यानकदुन्दुभिः ।
 सुदुष्टो ज्ञातयोऽशोचन् बिलात्कृष्णमनिर्गतम् ॥ ३४ ॥
 सत्राजितं शपन्तस्ते द्युःषिता द्वारकौकसः ।

उपतस्थुर्मंडामायां दृर्गां कृष्णोपलब्धये ॥ ३५ ॥

तेषां तु देव्युपस्थानात्प्रत्यादिष्टाशिषा स य ।

प्रादुर्बभूव सिद्धार्थः सदारो उर्षयन् उरिः ॥ ३६ ॥

उपलभ्य लृषीकेशं मृतं पुनरिवागतम् ।

सह पत्न्या मणिग्रीवं सर्वे जातमहोत्सवाः ॥ ३७ ॥

सत्राजितं समाहूय सभायां राजसन्निधौ ।

प्राप्तिं याप्याय भगवान् मणिं तस्मै न्यवेदयत् ॥ ३८ ॥

स यातिप्रीडितो रत्नं गृहीत्वावाङ्मुपस्ततः ।

अनुताप्यमानो भवनमगमत्स्वेन पाप्मना ॥ ३९ ॥

सोऽनुध्यायंस्तदेवाद्यं बलवद्विग्रहाकुलः ।

कथं मृजाम्यात्मरजः प्रसीद्रेद्वाय्युतः कथम् ॥ ४० ॥

किं कृत्वा साधु मलयं स्यान्न शपेद्वा जनो यथा ।

अदीर्घदर्शनं क्षुद्रं मूढं द्रविणालोलुपम् ॥ ४१ ॥

दास्ये दृढितरं तस्मै स्त्रीरत्नं रत्नमेव य ।

उपायोऽयं समीचीनस्तस्य शान्तिर्न यान्यथा ॥ ४२ ॥

अेवं व्यवसितो बुद्ध्या सत्राजित्स्वसुतां शुभाम् ।

मणिं य स्वयमुधम्य कृष्णायोपजहार ह ॥ ४३ ॥

तां सत्यभामां भगवानुपयेमे यथाविधि ।

अङ्गुभिर्याचितां शीलरूपौदार्यगुणान्विताम् ॥ ४४ ॥

भगवानाह न मणिं प्रतीच्छामो वयं नृप ।

तवास्तां देवभक्तस्य वयं य इलभाग्निः ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्भागवाते महापुराणे पारमहंस्यां

संखितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे स्थमन्तको-

पाप्याने षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तपञ्चाशत्तमोऽध्यायः - ५७ ॥

श्रीशुक उवाच

विज्ञातार्थोऽपि गोविन्दो दग्धानाकर्ण्य पाण्डवान् ।

कुन्तीं च कुल्यकरणे सख रामो ययौ कुङ्कुम् ॥ १ ॥

भीष्मं कृपं सविदुरं गान्धारीं द्रोणमेव च ।

तुल्यदुःखौ च सङ्गम्य डा कष्टमिति होयतुः ॥ २ ॥

लब्ध्वैतदन्तरं राजन् शतधन्वानमूयतुः ।

अङ्कुरकृतवर्माणौ मणिः कस्मान्न गृह्यते ॥ ३ ॥

योऽस्मभ्यं सम्प्रतिश्रुत्य कन्यारत्नं विगर्ह्य नः ।

कृष्णायामात्र सत्राजित्स्माद्भ्रातरमन्वियात् ॥ ४ ॥

येवं भिन्नमतिस्ताभ्यां सत्राजितमसत्तमः ।

शयानमवधील्लोभात्स पापः क्षीणश्रुवितः ॥ ५ ॥

स्त्रीणां विडोशमानानां कन्दन्तीनामनाथवत् ।

हत्वा पशून् सौनिकवन्मणिमादाय जग्मिवान् ॥ ६ ॥

सत्यभामा च पितरं हतं वीक्ष्य श्रुयार्पिता ।

व्यलपत्तात तातेति डा हतास्मीति भुङ्खती ॥ ७ ॥

तैलद्रोण्यां मृतं प्रास्य जगाम गजसाह्वयम् ।

कृष्णाय विदितार्थाय तस्माऽऽयुष्यौ पितुर्वधम् ॥ ८ ॥

तदाकर्ण्यैश्वरीं राजन्ननुसृत्य नृलोकताम् ।

अहो नः परमं कष्टमित्यस्त्राक्षौ विलेपतुः ॥ ९ ॥

आगत्य भगवांस्तस्मात्सभार्यः साग्रजः पुरम् ।

शतधन्वानमारेभे हन्तुं हर्तुं मणिं ततः ॥ १० ॥

सोऽपि कृष्णोद्यमं ज्ञात्वा भीतः प्राणपरीप्सया ।

साहाय्ये कृतवर्माणमयायत स याव्रवीत् ॥ ११ ॥

नाडमीश्वरयोः कुर्यां डेलनं रामकृष्णयोः ।

को नु क्षेमाय कल्पेत तयोर्वृजिनमायस्न् ॥ १२ ॥

कंसः सडानुगोऽपीतो यद्दूषेष्वात्त्याजितः श्रिया ।
 जरासन्धः समदश संयुगान् विरथो गतः ॥ १३ ॥
 प्रत्याप्यातः स थाङ्कूरं पाष्णिग्राडमयायत ।
 सोऽप्याड को विरुध्येत विद्रानीश्वरयोर्बलम् ॥ १४ ॥
 य ष्टं लीलया विश्वं सृजत्यवति ङन्ति य ।
 येष्टां विश्वसृजो यस्य न विदुर्भोडिताजया ॥ १५ ॥
 यः समडायनः शैलमुत्पाट्यैकेन पाणिना ।
 धधार लीलया बाल उच्छिखीन्ध्रमिवार्लकः ॥ १६ ॥
 नमस्तस्मै भगवते कृष्णायाम्बुतकर्मणे ।
 अनन्तायाद्विभूताय कूटस्थायाम्बुतने नमः ॥ १७ ॥
 प्रत्याप्यातः स तेनापि शतधन्वा मडामणिम् ।
 तस्मिन् न्यस्याश्वमारुड्य शतयोजनगं यथौ ॥ १८ ॥
 गरुडध्वजमारुड्य रथं रामजनाईनी ।
 अन्वयातां मडावेगैरश्वै राजन् गुरुद्रुडम् ॥ १९ ॥
 मिथिलायामुपवने विसृज्य पतितं डयम् ।
 पदुष्यामधावत्सन्नस्तः कृष्णोऽप्यन्वद्रवद्रुषा ॥ २० ॥
 पदातेर्भगवांस्तस्य पदातिस्तिग्मनेमिना ।
 थकेण शिर उडृत्य वाससोर्व्यथिनोन्मणिम् ॥ २१ ॥
 अलब्धमणिरागत्य कृष्ण आडाग्रजान्तिकम् ।
 वृथा डतः शतधनुर्भण्डिस्तत्र न विद्यते ॥ २२ ॥
 तत आड बलो नूनं स मणिः शतधन्वना ।
 कस्मिंश्चित्पुरुषे न्यस्तस्तमन्वेष पुरं व्रज ॥ २३ ॥
 अडं विदेडमिच्छामि द्रष्टुं प्रियतमं मम ।
 ष्ट्युक्त्वा मिथिलां राजन् विवेश यदुनन्दनः ॥ २४ ॥
 तं दृष्ट्वा सडसोत्थाय मैथिलः प्रीतमानसः ।
 अड्यामास विधिवदर्डणीयं समर्डणैः ॥ २५ ॥
 उवास तस्यां कतिथिन्मिथिलायां समा विभुः ।

मानितः प्रीतियुक्तेन जनकेन मलात्मना ।
 ततोऽशिष्यद्वेष्टां काले धार्तराष्ट्रः सुयोधनः ॥ २६ ॥
 केशवो द्वारकामेत्य निधनं शतधन्वनः ।
 अप्राप्तिं च मण्डोः प्राड प्रियायाः प्रियदृष्टिभुः ॥ २७ ॥
 ततः स कारयामास क्रिया बन्धोर्द्धतस्य वै ।
 साकं सुदृष्ट्मिर्भगवान् या याः स्युः साम्परायिकाः ॥ २८ ॥
 अङ्कुरः इतवर्मा च श्रुत्वा शतधनोर्वधम् ।
 व्यूषतुर्भयवित्रस्तौ द्वारकायाः प्रयोजकौ ॥ २९ ॥
 अङ्कुरे प्रोषितेऽरिष्टान्यासन् वै द्वारकौकसाम् ।
 शारीरा मानसास्तापा मुहुर्द्वैविकभौतिकाः ॥ ३० ॥
 एत्यङ्गोपदिशन्त्येके विस्मृत्य प्रागुदाहृतम् ।
 मुनिवासनिवासे किं घटेतारिष्टदर्शनम् ॥ ३१ ॥
 देवेऽवर्षति काशीशः श्वङ्कलायागताय वै ।
 स्वसुतां गान्दिनीं प्रादात्ततोऽवर्षत्स्म काशिषु ॥ ३२ ॥
 तत्सुतस्तत्प्रभावोऽसावङ्कुरो यत्र यत्र च ।
 देवोऽभिवर्षते तत्र नोपतापा न मारिकाः ॥ ३३ ॥
 एति वृद्धवयः श्रुत्वा नैतावद्विड कारणम् ।
 एति मत्वा समानाय्य प्राडाङ्कुरं जनार्दनः ॥ ३४ ॥
 पूजयित्वाभिभाष्यैनं कथयित्वा प्रियाः कथाः ।
 विज्ञाताभिलयित्तज्ञः स्मयमान उवाच च ॥ ३५ ॥
 ननु दानपते न्यस्तस्त्वय्यास्ते शतधन्वना ।
 स्थमन्तको मण्डोः श्रीमान् विदितः पूर्वमेव नः ॥ ३६ ॥
 सत्राजितोऽनपत्यत्वाद्गृहीयुर्दुर्दितुः सुताः ।
 दायं निनीयापः पिण्डान् विमुख्यार्णं च शेषितम् ॥ ३७ ॥
 तथापि दुर्धरस्त्वच्यैस्त्वय्यास्तां सुव्रते मण्डोः ।
 किन्तु मामग्रजः सम्यङ् न प्रत्येति मण्डो प्रति ॥ ३८ ॥
 दर्शयस्व मलाभाग बन्धूनां शान्तिमावह ।
 अव्युच्छिन्ना मभास्तेऽद्य वर्तन्ते रुक्मवेद्यः ॥ ३९ ॥

अेवं सामभिरालभ्यः श्वङ्कतनयो मणिम् ।
 आदाय वाससाच्छत्रं ददौ सूर्यसमप्रभम् ॥ ४० ॥
 स्थमन्तकं दर्शयित्वा ज्ञातिभ्यो रज आत्मनः ।
 विमृज्य मणिना भूयस्तस्मै प्रत्यर्पयत्प्रभुः ॥ ४१ ॥
 यस्त्वेतद्भागवत षष्ठरस्य विषयो-
 वीर्याढ्यं वृञ्जिनडरं सुमङ्गलं च ।
 आप्यानं पठति शृणोत्यनुस्मरेद्वा
 दृष्कीर्तिं दुरितमपोख्य याति शान्तिम् ॥ ४२ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे स्थमन्तको-
 पाप्याने सप्तपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टपञ्चाशत्तमोऽध्यायः - ५८ ॥

श्रीशुक उवाच
 अेकदा पाण्डवान् द्रष्टुं प्रतीतान् पुरुषोत्तमः ।
 छन्दप्रस्थं गतः श्रीमान् युयुधानादितिर्वृतः ॥ १ ॥
 दृष्ट्वा तमागतं पार्था मुकुन्दमभिलेखरम् ।
 उत्तस्थुर्युगपद्भीराः प्राणा भुष्यमिवागतम् ॥ २ ॥
 परिष्वज्याय्युतं वीरा अङ्गसङ्गालतैनसः ।
 सानुरागस्मितं वक्त्रं वीक्ष्य तस्य मुदं ययुः ॥ ३ ॥
 युधिष्ठिरस्य भीमस्य कृत्वा पादाभिवन्दनम् ।
 हृत्पुनं परिरभ्याथ यमाभ्यां याभिवन्दितः ॥ ४ ॥
 परमासन आसीनं कृष्णं कृष्णामनिन्दिता ।
 नवोढा व्रीडिता किञ्चिच्छनैरेत्याभ्यवन्दत ॥ ५ ॥

तथैव सात्यकिः पार्थैः पूजितश्चाभिवन्दितः ।
निषसादासनेऽन्ये च पूजिताः पर्युपासत ॥ ६ ॥

पृथां समागत्य कृताभिवान-
स्तथातिडार्द्रदृशाभिरम्बितः ।
आपृष्टवांस्तां कुशलं सलसुषां
पितृष्वसारं परिपृष्टबान्धवः ॥ ७ ॥

तमाह प्रेमवैकल्यरुद्धकण्ठाश्रुलोचना ।
स्मरन्ती तान् भङ्गुन् क्लेशान् क्लेशापायात्मदर्शनम् ॥ ८ ॥

तद्वैव कुशलं नोऽभूत्सनाथास्ते कृता वयम् ।
ज्ञातीन् नः स्मरता कृष्ण भ्राता मे प्रेषितस्त्वया ॥ ९ ॥

न तेऽस्ति स्वपरत्रान्तिर्विश्वस्य सुहृदात्मनः ।
तथापि स्मरतां शश्वत्क्लेशान् ङंसि हृदि स्थितः ॥ १० ॥

युधिष्ठिर उवाच
किं न आचरितं श्रेयो न वेदाहमधीश्वर ।
योगेश्वराणां दुर्दृशीं यत्रो दृष्टः कुमेधसाम् ॥ ११ ॥

एति वै वार्षिकान् मासान् राज्ञा सोऽत्यर्थितः सुभम् ।
जनयन् नयनानन्दमिन्द्रप्रस्थौकसां विभुः ॥ १२ ॥

ओकदा रथमारुह्य विजयो वानरध्वजम् ।
गाण्डीवं धनुरादाय तूष्णौ याक्षयसायकौ ॥ १३ ॥

साकं कृष्णेन सन्नद्धो विहर्तुं विपिनं वनम् ।
भङ्गुव्यालमृगाकीर्णं प्राविशत्परवीरहा ॥ १४ ॥

तत्राविध्यच्छरैर्व्याघ्रान् सूकरान् मडिषान् रुडुन् ।
शरभान् गवयान् भङ्गान् हरिणान् शशशल्लकान् ॥ १५ ॥

तान् निन्युः किङ्करा राज्ञे मेघान् पर्वण्युपागते ।
तृट् परीतः परिश्रान्तो भीमत्सुर्यभुनामगात् ॥ १६ ॥

तत्रोपस्पृश्य विशदं पीत्वा वारि मडारथौ ।
कृष्णौ ददृशतुः कन्यां यरन्तीं यारुदर्शनाम् ॥ १७ ॥

तामासाध वरारोहां सुद्विजं रुचिराननाम् ।

पप्रच्छ प्रेषितः सप्या हाव्गुनः प्रमदोत्तमाम् ॥ १८ ॥

का त्वं कस्यासि सुश्रोणि कुतोऽसि किं चिकीर्षसि ।

मन्ये त्वां पतिमिच्छन्तीं सर्वं कथय शोभने ॥ १९ ॥

कालिन्दुवाय

अहं देवस्य सवितुर्दुःखिता पतिमिच्छती ।

विष्णुं वरेण्यं वरदं तपः परममास्थिता ॥ २० ॥

नान्यं पतिं वृषो वीर तमृते श्रीनिडेतनम् ।

तुष्यतां मे स भगवान् मुकुन्दोऽनाथसंश्रयः ॥ २१ ॥

कालिन्दीति समाख्याता वसामि यमुनाजले ।

निर्मिते भवने पित्रा यावदव्युत्तदर्शनम् ॥ २२ ॥

तथावदद्गुडाकेशो वासुदेवाय सोऽपि ताम् ।

रथमारोप्य तद्विद्वान् धर्मराजमुपागमत् ॥ २३ ॥

यदैव कृष्णः सन्दिष्टः पार्थानां परमाद्भुतम् ।

कारयामास नगरं विचित्रं विश्वकर्मणा ॥ २४ ॥

भगवांस्तत्र निवसन् स्वानां प्रियचिकीर्षया ।

अग्रये भाऽऽवं दातुमर्जुनस्यास सारथिः ॥ २५ ॥

सोऽग्निस्तुष्टो धनुरदाह्वयान् श्वेतान् रथं नृप ।

अर्जुनायाक्षयौ तूष्णौ वर्म याभेधमस्त्रिभिः ॥ २६ ॥

मयश्च मोचितो वहेः सभां सप्य उपाडरत् ।

यस्मिन् दुर्योधनस्यासीज्जलस्थलदृशिभ्रमः ॥ २७ ॥

स तेन समनुज्ञातः सुदृष्ट्मिश्चानुमोदितः ।

आययौ द्वारकां भूयः सात्यकिप्रभुर्भैर्वृतः ॥ २८ ॥

अथोपयेमे कालिन्दीं सुपुण्यत्वर्क्षं ऊर्जिते ।

वितन्वन् परमानन्दं स्वानां परममङ्गलम् ॥ २९ ॥

विन्दानुविन्दावावन्तौ दुर्योधनवशानुगौ ।

स्वयं वरे स्वभगिनीं कृष्णो सक्तां न्यषेधताम् ॥ ३० ॥

राजाधिदेव्यास्तनयां मित्रविन्दां पितृष्वसुः ।

प्रसज्य हृतवान् कृष्णो राजन् राज्ञां प्रपश्यताम् ॥ ३१ ॥

नग्नजिन्नाम कौसल्य आसीद्राजातिधार्मिकः ।
तस्य सत्याभवत्कन्या देवी नाग्नजिती नृप ॥ ३२ ॥

न तां शेकुर्नृपा वोढुमजित्वा सप्त गोवृषान् ।
तीक्ष्णशङ्खान् सुदुर्धर्षान् वीरगन्धासडान् भवान् ॥ ३३ ॥

तां श्रुत्वा वृषजिल्लभ्यां भगवान् सात्वतां पतिः ।
जगाम कौसल्यपुरं सैन्येन मडता वृतः ॥ ३४ ॥

स कोसलपतिः प्रीतः प्रत्युत्थानासनाद्विभिः ।
अर्द्धेनापि गुरुणा पूजयन् प्रतिनन्दितः ॥ ३५ ॥

वरं विलोक्याभिमतं समागतं
नरेन्द्रकन्या यकमे रमापतिम् ।
भूयाद्यं मे पतिराशिषोऽमलाः
करोतु सत्या यद्वि मे धृतो व्रतैः ॥ ३६ ॥

यत्पादपङ्कजशः शिरसा भिभर्ति
श्रीरञ्जः सगिरिशः सड लोकापावैः ।
लीलातनूः स्वकृतसेतुपरीक्षेशः
काले दधत्स भगवान् मम केन तुष्येत् ॥ ३७ ॥

अर्थितं पुनरित्याड नारायण जगत्पते ।
आत्मानन्देन पूर्णस्य करवाणि डिमल्यकः ॥ ३८ ॥

श्रीशुक उवाच
तमाड भगवान् लुष्टः कृतासनपरिग्रहः ।
मेघगम्भीरया वाया सस्मितं कुरुनन्दन ॥ ३९ ॥

श्रीभगवानुवाच
नरेन्द्र याव्या कविभिर्विगर्हिता
राजन्यबन्धोर्निजधर्मवर्तिनः ।
तथापि याये तव सौहृद्रेच्छया
कन्यां त्वदीयां न छि शुल्कदा वयम् ॥ ४० ॥

राजोवाच
कोऽन्यस्तेऽभ्यधिको नाथ कन्यावर षडेप्सितः ।

गुणैकधाम्नो यस्याऽङ्गे श्रीर्वसत्यनपायिनी ॥ ४१ ॥

किन्त्वस्माभिः कृतः पूर्वं समयः सात्वतर्षभ ।

पुंसां वीर्यपरीक्षार्थं कन्यावरपरीप्सया ॥ ४२ ॥

सप्तैते गोवृषा वीर दूर्दान्ता दुरवग्रहाः ।

येतैर्भग्नैः सुभलवो भिन्नगात्रा नृपात्मजाः ॥ ४३ ॥

यदिमे निगृहीताः स्युस्त्वयैव यद्गुनन्दन ।

वरो भवानभिमतो दृढितुर्मो श्रियःपते ॥ ४४ ॥

येवं समयमाकर्ण्य बद्ध्वा परिकरं प्रभुः ।

आत्मानं समधा कृत्वा न्यगृह्णाल्लीलयैव तान् ॥ ४५ ॥

बद्ध्वा तान् दामभिः शौरिर्भग्नदर्पान् उत्तौजसः ।

व्यकर्षल्लीलया बद्धान् आवो दारुमयान् यथा ॥ ४६ ॥

ततः प्रीतः सुतां राजा ददौ कृष्णाय विस्मितः ।

तां प्रत्यगृह्णाद्भागवान् विधिवत्सदृशीं प्रभुः ॥ ४७ ॥

राजपत्न्यश्च दृढितुः कृष्णं लब्ध्वा प्रियं पतिम् ।

लेभिरे परमानन्दं जातश्च परमोत्सवः ॥ ४८ ॥

शङ्खभेर्यान्का नेदुर्गीतवाद्यद्विजाशिषः ।

नरा नार्यः प्रमुदिताः सुवासःस्रगलङ्कृताः ॥ ४९ ॥

दशधेनुसहस्राणि पारिबर्द्धमदाद्विभुः ।

युवतीनां त्रिसाहस्रं निष्क्रीवसुवासाम् ॥ ५० ॥

नवनागसहस्राणि नागाश्चतगुणान् रथान् ।

स्थाश्चतगुणान्श्चान्श्चाश्चतगुणान् नरान् ॥ ५१ ॥

दम्पती रथमारोप्य मलत्या सेनया वृत्तौ ।

स्नेहप्रकिलिन्नलृट्टयो यापयामास कोसलः ॥ ५२ ॥

श्रुत्वैतद्गुरुधुर्भूपा नयन्तं पथि कन्यकाम् ।

भग्नवीर्याः सुदुर्मर्षा यद्दुभिर्गोवृषैः पुरा ॥ ५३ ॥

तानस्यतः शरप्रातान् बन्धुप्रियकृद्दुर्जुनः ।

गाण्डीवी कालयामास सिंहः क्षुद्रमृगानिव ॥ ५४ ॥

પારિભર્તુમુપાગૃહ્ય દ્વારકામેત્ય સત્યયા ।
 રેમે યદૂનામૃષભો ભગવાન્ દેવકીસુતઃ ॥ ૫૫ ॥
 શ્રુતકીર્તેઃ સુતાં ભદ્રામુપયેમે પિતૃષ્વસુઃ ।
 કેડેર્યો ભ્રાતૃભિર્દત્તાં કૃષ્ણઃ સન્તર્દનાદિભિઃ ॥ ૫૬ ॥
 સુતાં ચ મદ્રાધિપતેર્લક્ષ્મણાં લક્ષ્ણૈર્યુતામ્ ।
 સ્વયંવરે જહારૈકઃ સ સુપાર્ણઃ સુધામિવ ॥ ૫૭ ॥
 અન્યાશ્ચૈવંવિધા ભાર્યાઃ કૃષ્ણાસ્થાસન્ સહસ્રશઃ ।
 ભૌમં હત્વા તન્નિરોધાદાહૃતાશ્ચારુદર્શનાઃ ॥ ૫૮ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે અષ્ટમોઽધ્યાયો
 નામાષ્ટપચ્ચાશત્તમોઽધ્યાયઃ ॥ ૫૮ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકોનષ્ટિતમોઽધ્યાયઃ - ૫૯ ॥

રાજોવાચ
 યથા હતો ભગવતા ભૌમો યેને ચ તાઃ સ્ત્રિયઃ ।
 નિરુહ્દા એતદાચક્ષવ વિક્રમં શાર્ડૂગધન્વનઃ ॥ ૧ ॥
 શ્રીશુક ઉવાચ
 ઇન્દ્રેણ હૃતછત્રેણ હૃતકુણ્ડલબન્ધુના ।
 હૃતામરાદ્રિસ્થાનેન જ્ઞાપિતો ભૌમચેષ્ટિતમ્ ।
 સભાર્યો ગરુડારૂઢઃ પ્રાગ્જ્યોતિષપુરં યયૌ ॥ ૨ ॥
 ગિરિદુર્ગોઃ શસ્ત્રદુર્ગોર્જલાગ્ન્યનિલદુર્ગમમ્ ।
 મુરપાશાયુતૈર્ધૌરૈર્દૃઢૈઃ સર્વત આવૃતમ્ ॥ ૩ ॥
 ગદયા નિર્બિભેદાદ્રીન્ શસ્ત્રદુર્ગાણિ સાયકૈઃ ।
 ચક્રેણાગ્નિ જલં વાયું મુરપાશાંસ્તથાસિના ॥ ૪ ॥
 શડ્બનાદેન ચન્ત્રાણિ હૃદયાનિ મનસ્વિનામ્ ।

प्राकारं गद्या गुर्व्या निर्बिभेद गदाधरः ॥ ५ ॥

पाञ्चजन्यध्वनिं श्रुत्वा युगान्ताशनिभीषणम् ।

मुरः शयान उत्तस्थौ दैत्यः पञ्चशिरा जलात् ॥ ६ ॥

त्रिशूलमुद्यम्य सुदुर्निरीक्षणी

युगान्तसूर्यानलरोचिरुल्बलाः ।

असंस्त्रिलोकीमिव पञ्चभिर्भुजै-

रभ्यद्रवत्ताक्षर्यसुतं यथोरगः ॥ ७ ॥

आविध्य शूलं तरसा गरुत्मते

निरस्य वङ्गत्रैर्वनदत्स पञ्चभिः ।

स रोदसी सर्वदिशोऽभ्यरं मडा-

नापूरयन्नङ्गडकटाडमावृणोत् ॥ ८ ॥

तदापतद्वै त्रिशिषं गरुत्मते

हरिः शराभ्यामभिनन्निधौजसा ।

भुजेषु तं यापि शरैरताडय-

त्तस्मै गदां सोऽपि रुषा व्यमुञ्चत ॥ ९ ॥

तामापतन्तीं गद्या गदां भुजे

गदाग्रजो निर्बिभेद सडस्रधा ।

उद्यम्य भालूनभिधावतोऽजितः

शिरांसि चङ्केण जडार लीलया ॥ १० ॥

व्यसुः पपाताम्भसि कृत्तशीर्षो

निकृत्तशूङ्गोऽद्विरिवेन्द्रतेजसा ।

तस्यात्मजाः सप्त पितुर्वधातुराः

प्रतिडियामर्षजुषः समुधताः ॥ ११ ॥

ताम्रोऽन्तरिक्षः श्रवणो विभावसु-

र्वसुर्नभस्वानरुणश्च सप्तमः ।

पीठं पुरस्कृत्य यमूपतिं भूधे

भौमप्रयुक्ता निरगन् धृतायुधाः ॥ १२ ॥

प्रायुञ्जतासाध शरानसीन् गदाः

शक्त्यृष्टिशूलान्यजिते रुषोल्बलाः ।

तच्छस्त्रकूटं भगवान् स्वमार्गाणै-
रभोधवीर्यशित्तलशश्वकर्त उ ॥ १३ ॥

तान् पीठमुप्याननयधमक्षयं
निःकृत्तशीर्षोरुभुजाङ्घ्रिवर्मणः ।
स्वानीकपानय्युतयङ्कसायकै-
स्तथा निरस्तान् नरको धरासुतः ॥ १४ ॥

निरीक्ष्य दूर्मर्षाण आस्रवन्मदै-
र्गणैः पयोधिप्रभवैर्निराङ्कमत् ।
दृष्ट्वा सभार्यं गरुडोपरि स्थितं
सूर्योपरिष्ठात्सतडिद्धनं यथा ।
कृष्णं स तस्मै व्यसृज्यतर्ही
योधाश्च सर्वे युगपत्सम विव्यधुः ॥ १५ ॥

तद्भौमसैन्यं भगवान् गदाग्रजो
विचित्रवाणैर्निशितैः शिलीमुष्णैः ।
निःकृत्तबाहूरुशिरोध्रविग्रहं
यकार तर्ज्येव उताश्चकुञ्जरम् ॥ १६ ॥

यानि योधैः प्रयुक्तानि शस्त्रास्त्राणि कुञ्जुद्धु ।
हरिस्तान्यच्छिनत्तीक्ष्णैः शरैरेकैकशास्त्रिभिः ॥ १७ ॥

उड्यमानः सुपर्णेन पक्षाभ्यां निद्रता गजान् ।
गरुत्मता उन्धमानास्तुष्टुपक्षनभैर्गजाः ॥ १८ ॥

पुरमेवाविशन्नार्ता नरको युध्ययुध्यत ।
दृष्ट्वा विद्रावितं सैन्यं गरुडेनार्दितं स्वकम् ॥ १९ ॥

तं भौमः प्राडरथ्यक्त्या वज्रः प्रतिहतो यतः ।
नाकम्पत तथा विद्धो मालाहत एव द्विपः ॥ २० ॥

शूलं भौमोऽय्युतं उन्तुमाददे वितथोधमः ।
तद्विसर्गात्पूर्वमेव नरकस्य शिरो हरिः ।
अपाडरद्रजस्थस्य यङ्केण क्षुरनेमिना ॥ २१ ॥

सकुण्डलं चारुकिरीटभूषणं
भभौ पृथिव्यां पतितं समुज्ज्वलत् ।

डा डेति साधित्यृषयः सुरेश्वरा
माल्यैर्मुकुन्दं विकिरन्त षडिरे ॥ २२ ॥

ततश्च भूः कृष्णामुपेत्य कुण्डले
प्रतमजाम्भूनदरत्नभास्वरे ।
सवैजयन्त्या वनमालयार्पय-
त्रायेतसं छत्रमथो मडामणिम् ॥ २३ ॥

अस्तौषीदथ विश्वेशं देवी देववरार्थितम् ।
प्राञ्जलिः प्राणता राजन् भक्तिप्रवणाय धिया ॥ २४ ॥

भूमिरुवाच
नमस्ते देवदेवेश शङ्खचक्रगदाधर ।
भक्तेश्छोपात्तृपाय परमात्मन् नमोऽस्तु ते ॥ २५ ॥

नमः पङ्कजनाभाय नमः पङ्कजमालिने ।
नमः पङ्कजनेत्राय नमस्ते पङ्कजाङ्घ्रये ॥ २६ ॥

नमो भगवते तुभ्यं वासुदेवाय विष्णवे ।
पुरुषायाद्विभीजाय पूर्णोद्युधाय ते नमः ॥ २७ ॥

अजाय जनयित्रेऽस्य ब्रह्मणोऽनन्तशक्तये ।
परावरात्मन् भूतात्मन् परमात्मन् नमोऽस्तु ते ॥ २८ ॥

त्वं वै सिंसुक्ष्मं रज उल्लटं प्रभो
तमो निरोधाय बिभर्ष्यसंवृतः ।
स्थानाय सत्त्वं जगतो जगत्पते
कालः प्रधानं पुरुषो भवान् परः ॥ २९ ॥

अहं पयो जयोतिरथानिलो नभो
मात्राणि देवा मन इन्द्रियाणि ।
कर्ता मडानित्यभिलं यरायं
त्वय्यद्वितीये भगवन्नयं भ्रमः ॥ ३० ॥

तस्यात्मजोऽयं तव पादपङ्कजं
भीतः प्रपन्नार्तिहरोपसादितः ।
तत्पालयैनं कुरु हस्तपङ्कजं
शिरस्यभुष्याभिलकल्मषापहम् ॥ ३१ ॥

श्रीशुक उवाच

एति भूम्यार्थितो वाग्भिर्भगवान् भक्तिनम्रया ।
दत्त्वाभयं भौमगुहं प्राविशत्सकलद्धिर्मत् ॥ ३२ ॥

तत्र राजन्यकन्यानां षट्सहस्राधिकायुतम् ।
भौमालुतानां विक्रम्य राजभ्यो ददृशे हरिः ॥ ३३ ॥

तं प्रविष्टं स्त्रियो वीक्ष्य नरवीरं विमोहिताः ।
मनसा वव्रिरेऽभीष्टं पतिं दैवोपसादितम् ॥ ३४ ॥

भूयात्प्रतिरयं मलयं धाता तदनुमोदताम् ।
एति सर्वाः पृथक्पृथगे भावेन हृदयं दधुः ॥ ३५ ॥

ताः प्राडिणोद्धारवतीं सुमृष्टविरजोऽम्भराः ।
नरयानैर्मंडाकोशान् रथाश्वान् द्रविणं मडत् ॥ ३६ ॥

अैरावतकुलेभांश्च यतुर्दन्तांस्तस्विविनः ।
पाण्डुरांश्च यतुःषष्टिं प्रेषयामास केशवः ॥ ३७ ॥

गत्वा सुरेन्द्रभवनं दत्त्वादित्यै य कुण्डले ।
पूजितस्त्रिदशेन्द्रेण सडेन्द्राण्या य सप्रियः ॥ ३८ ॥

योदितो भार्यथोत्पाट्य पारीजातं गरुत्मति ।
आरोप्य सेन्द्रान् विभुधान् निर्जित्योपानयत्पुरम् ॥ ३९ ॥

स्थापितः सत्यभामाया गुहोद्यानोपशोभनः ।
अन्वगुर्भमराः स्वर्गात्तद्गन्धासवलम्पटाः ॥ ४० ॥

यथाय आनम्य डिरीटकोटिभिः
पादौ स्पृशन्नयुतमर्थसाधनम् ।
सिद्धार्थं अतेन विगृह्यते मडा-
नडो सुराणां य तमो धिगाढ्यताम् ॥ ४१ ॥

अथो मुहूर्तं अकस्मिन् नानागारेषु ताः स्त्रियः ।
यथोपयेमे भगवान् तावद्रूपधरोऽव्ययः ॥ ४२ ॥

गृहेषु तासामनपाय्यतर्क्यकृ-
न्निरस्तसाम्यातिशयेष्ववस्थितः ।
रेमे रमाभिर्निजकामसम्प्लुतो

यथेतरो गार्डकमेधिकांश्चरन् ॥ ४३ ॥

एत्थं रमापतिमवाप्य पतिं स्त्रियस्ता

ब्रह्माद्योऽपि न विदुः पदवीं यदीयाम् ।

भेजुर्मुदाविरतमेधितथानुराग-

डासावलोकनवसङ्गमजल्पलज्जाः ॥ ४४ ॥

प्रत्युद्गमासनवराडंशपादशौच-

ताम्बूलविश्रमाणवीजनगन्धमाख्यैः ।

केशप्रसारशयनस्नपनोपहार्यैः

दासीशता अपि विभोर्विदुषुः स्म दास्यम् ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां

दशमस्कन्धे उत्तरार्धे पारिजातउरणरकवधो

नामैकोनषष्टितमोऽध्यायः ॥ ५८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षष्टितमोऽध्यायः - ६० ॥

श्रीशुक उवाच

कर्त्तव्यस्युपमासीनं स्वतल्पस्थं जगद्गुरुम् ।

पतिं पर्ययरद्वैषी व्यजनेन साप्तीजनैः ॥ १ ॥

यस्त्वेतल्लीलया विश्वं सृजत्यत्यवतीश्वरः ।

स हि जातः स्वसेतूनां गोपीथाय यदुष्वजः ॥ २ ॥

तस्मिन्नन्तर्गुह्ये भ्राजन्मुक्तादामविलम्बिना ।

विराजिते वितानेन दीपैर्मणिमयैरपि ॥ ३ ॥

मल्लिकादामभिः पुष्पैर्द्विरेकुकुलनादितैः ।

जालरन्ध्रप्रविष्टैश्च गोभिश्चन्द्रमसोऽमलैः ॥ ४ ॥

पारिजातवनामोदवायुनोधानशालिना ।

धूपैरगुरुजै राजन् जालरन्ध्रविनिर्गतैः ॥ ५ ॥

पयःक्रेननिभे शुभ्रे पर्यङ्गे कशिपूतमे ।
उपतस्थे सुभासीनं जगताभीश्वरं पतिम् ॥ ६ ॥

वालव्यजनमादाय रत्नदण्डं सभ्रीकरात् ।
तेन वीजयती देवी उपासाञ्चक ईश्वरम् ॥ ७ ॥

सोपाय्युतं क्वणयती मणिनूपुराभ्यां
रेजेऽङ्गुलीयवलयव्यजनाग्रउस्ता ।
वस्त्रान्तगूढकुचकुङ्कुमशोणालार-
भासानितम्भधृतया य परार्धकाञ्चया ॥ ८ ॥

तां रुपिणीं श्रियमनन्धगतिं निरीक्ष्य
या लीलया धृततनोरनुरुपरुपा ।
प्रीतः स्मयन्नलककुण्डलनिष्कण्ड-
वङ्त्रोल्लसत्स्मितसुधां हरिराभभाषे ॥ ९ ॥

श्रीभगवानुवाच
राजपुत्रीप्सिता भूपैर्लोकपालविभूतिभिः ।
मडानुभावैः श्रीमद्भी रुपौदार्यभलोर्जितैः ॥ १० ॥

तान् प्रामानर्थिनो छित्वा यैद्यादीन् स्मरदुर्मदान् ।
दत्ता भ्रात्रा स्वपित्रा य कस्मान्नो ववृषेऽसमान् ॥ ११ ॥

राजस्यो बिभ्यतः सुभूः समुद्रं शरणं गतान् ।
भलवद्भिः कृतद्वेषान् प्रायस्त्यक्तनृपासनान् ॥ १२ ॥

अस्पष्टवर्त्मनां पुंसामलोकपथमीयुषाम् ।
आस्थिताः पदवीं सुभूः प्रायः सीदन्ति योषितः ॥ १३ ॥

निष्किञ्चना वयं शश्वन्निष्किञ्चनजनप्रियाः ।
तस्मात्प्रायेण न ह्याढ्या मां भजन्ति सुमध्यमे ॥ १४ ॥

यथोरात्मसमं वित्तं जन्मैश्वर्याकृतिर्भवः ।
तयोर्विवाहो मैत्री य नोत्तमाधमयोः क्वचित् ॥ १५ ॥

वैदर्यैतद्विज्ञाय त्वयादीर्घसमीक्षया ।
वृता वयं गुणैर्दीना भिक्षुभिः श्लाघिता मुधा ॥ १६ ॥

अथात्मनोऽनुरुपं वै भजस्व क्षत्रियर्षभम् ।

येन त्वमाशिषः सत्या षडामुत्र य लप्स्यसे ॥ १७ ॥

यैद्यशाव्वजरासन्धन्तवङ्ग्राद्यो नृपाः ।

मम द्विषन्ति वामोरु रुक्मी यापि तवाग्रजः ॥ १८ ॥

तेषां वीर्यमदान्धानां दृप्तानां स्मयनुत्तये ।

आनीतासि मया भद्रे तेजोऽपडरतासताम् ॥ १९ ॥

उदासीना वयं नूनं न स्त्रापत्यार्थकामुकाः ।

आत्मलब्ध्याऽऽस्मडे पूर्णा गेडयोर्ज्योतिरङ्कियाः ॥ २० ॥

श्रीशुक उवाच

येतावदुक्त्वा भगवानात्मानं वल्लभामिव ।

मन्यमानामविश्वेषात्तर्पद्म उपारमत् ॥ २१ ॥

एति त्रिलोकेशपतेस्तदात्मनः

प्रियस्य देव्यश्रुतपूर्वमप्रियम् ।

आश्रुत्य भीता वृष्टि जातवेपथु-

श्चिन्तां दृशन्तां रुदती जगाम उ ॥ २२ ॥

पदा सुजातेन नभारुणश्रीया

भुवं लिभन्त्यश्रुभिरञ्जनासितैः ।

आसिञ्चती कुङ्कुमरुषितौ स्तनौ

तस्थावधोमुभ्यतिदुःभरुद्धवाङ् ॥ २३ ॥

तस्याः सुदुःखभयशोकविनष्टभुद्रेः

उस्ताश्छलथद्रलयतो व्यजनं पपात ।

देहश्च विकलवधियः सडसैव मुञ्चन्

रम्भेव वायुविडता प्रविकीर्य केशान् ॥ २४ ॥

तदृष्ट्वा भगवान् कृष्णः प्रियायाः प्रेमभन्धनम् ।

डास्थप्रौढिमजानन्त्याः करुणः सोऽवकम्पत ॥ २५ ॥

पर्यङ्गाद्वरुड्याशु तामुत्थाप्य यतुर्भुजः ।

केशान् समुख्य तद्भङ्गं प्रामृज्यत्पद्मपाणिना ॥ २६ ॥

प्रमृज्याश्रुकले नेत्रे स्तनौ योपहतौ शुभ्या ।

आश्लिष्य बाहुना राजन्नन्यविषयां सतीम् ॥ २७ ॥

सान्त्वयामास सान्त्वयः कृपया कृपाणां प्रभुः ।
 ङास्यप्रौढिभ्रमथ्येत्तामतदङ्गं सतां गतिः ॥ २८ ॥

श्रीभगवानुवाच

मा मा वैदभ्यसूयेथा जाने त्वां मत्परायणाम् ।
 त्वद्भयः श्रोतुङामेन क्ष्वेत्याचरितमङ्गने ॥ २९ ॥

मुषं य प्रेमसंरम्भस्फुरिताधरमीक्षितुम् ।
 कटाक्षेपारुणापाङ्गं सुन्दरभ्रुकुटीतटम् ॥ ३० ॥

अयं छि परमो लाभो गृहेषु गृहमेधिनाम् ।
 यन्नर्मेरीयते यामः प्रियथा भीरु भामिनि ॥ ३१ ॥

श्रीशुक उवाच

सैवं भगवता राजन् वैदर्भी परिसान्त्विता ।
 ज्ञात्वा तत्परिहासोक्तिं प्रियत्यागभयं जडौ ॥ ३२ ॥

अभाष ऋषभं पुंसां वीक्षन्ती भगवन्मुभम् ।
 सप्रीडङ्गासरुचिरस्निग्धापाङ्गेन भारत ॥ ३३ ॥

रुक्मिण्युवाच

नन्वेवमेतदरविन्दविलोचनाड
 यद्वै भवान् भगवतोऽसदृशी विभूम्नः ।
 क्व स्वे मछिन्म्यभिरतो भगवांस्त्र्यधीशः
 क्वाडं गुणप्रकृतिरज्ञगृहीतपादा ॥ ३४ ॥

सत्यं भयादिव गुणोभ्य उरुङ्कमान्तः
 शेते समुद्र उपलम्भनमात्र आत्मा ।
 नित्यं कदिन्द्रियगणैः कृतविग्रहस्त्वं
 त्वत्सेवकैर्नृपपदं विधुतं तमोऽन्धम् ॥ ३५ ॥

त्वत्पादपद्ममकरन्दजुषां मुनीनां
 वर्त्मास्कुटे नृपशुभिर्निनु दूर्विभायाम् ।
 यस्मादलौकिकमिवेछितमीश्वरस्य
 भूमंस्तवेछितमथो अनु ये भवन्तम् ॥ ३६ ॥

निष्किञ्चनो ननु भवान् न यतोऽस्ति किञ्चि-
 धस्मै बालिं बालिभुजोऽपि उरन्त्यजाद्याः ।

न त्वा विदन्त्यसुतृपोऽन्तकमाह्वयतान्याः
प्रेषो भवान् बलिभुजामपि तेऽपि तुभ्यम् ॥ ३७ ॥

त्वं वै समस्तपुरुषार्थमयः कृलात्मा
यद्वाञ्छया सुमतयो विसृजन्ति कृत्स्नम् ।
तेषां विभो समुचितो भवतः समाजः
पुंसः स्त्रियाश्च रतयोः सुभद्रुःपिनोर्न ॥ ३८ ॥

त्वं न्यस्तदण्डमुनिभिर्गदितानुभावा
आत्माऽऽत्मदश्च जगतामिति मे वृत्तोऽसि ।
उित्वा भवद्भुव उदीरितकालवेग-
ध्वस्ताशिषोऽब्जभवनाकपतीन् कुतोऽन्ये ॥ ३९ ॥

जाड्यं वयस्तव गदाग्रज यस्तु भूपान्
विद्राव्य शार्ङ्गनिन्देन जडर्थं मां त्वम् ।
सिंढो यथा स्वबलिमीश पशून् स्वभागं
तेभ्यो भयाद्यदुदृषिं शरणां प्रपन्नः ॥ ४० ॥

यद्वाञ्छया नृपशिभामणयोऽङ्ग वैन्य-
जायन्तनाडुषगायाद्यैकपत्यम् ।
राज्यं विसृज्य विविशुर्वनमम्बुजाक्ष
सीदन्ति तेऽनुपदवीं त छडास्थिताः डिम् ॥ ४१ ॥

कान्यं श्रयेत तव पादसरोजगन्ध-
माघ्राय सन्मुपरितं जनतापवर्गम् ।
लक्ष्यालयं त्वविगणय्य गुणालयस्य
मर्त्या सद्योरुभयमर्थविविक्तदृष्टिः ॥ ४२ ॥

तं त्वानुत्पमभजं जगतामधीश-
मात्मानमत्र य परत्र य कामपूरम् ।
स्थान्मे तवाङ्घ्रिररणं सृतिभिर्भ्रमन्त्या
यो वै भजन्तमुपयात्यनृतापवर्गः ॥ ४३ ॥

तस्याः स्युरय्युत नृपा भवतोपदिष्टाः
स्त्रीणां गुणेषु भरगोश्चन्द्रिजालभृत्याः ।
यत्कर्णमूलमरिडर्षण नोपयाया-
धुष्मत्कथा मृडविरिञ्चसभासु गीता ॥ ४४ ॥

त्वक्शमश्रुरोमनभकेशपिनद्धमन्त-

र्मासास्थिरक्तकृमिविट्कङ्कपित्वातम् ।

शुवच्छवं भजति कान्तमतिर्विमूढा

या ते पदाब्जमकरन्दमजिघ्रती स्त्री ॥ ४५ ॥

अस्त्वम्भुजाक्ष मम ते यरणानुराग

आत्मन् रतस्य मयि यानतिरिक्तदृष्टेः ।

यद्व्यस्य वृद्धय उपात्तरजोऽतिमात्रो

माभीक्षसे तद्दुःखं नः परमानुकम्पा ॥ ४६ ॥

नैवालीकमलं मन्ये वयस्ते मधुसूदन ।

अम्बाया षव छि प्रायः कन्यायाः स्याद्गतिः क्वचित् ॥ ४७ ॥

व्यूढायाश्चापि पुंश्चल्या मनोऽभ्येति नवं नवम् ।

भुधोऽसतीं न भिभृयात्तां भिभ्रदुभयय्युतः ॥ ४८ ॥

श्रीभगवानुवाच

साध्येतश्चोतुकांमैस्त्वं राजपुत्रि प्रलम्बिता ।

मयोदितं यद्वन्वात्थ सर्वं तत्सत्यमेव छि ॥ ४९ ॥

यान् यान् कामयसे कामान् मय्यकामाय भामिनि ।

सन्ति ज्येकान्तभक्तायास्तव कल्याणि नित्यदा ॥ ५० ॥

उपलब्धं पतिप्रेम पातिप्रत्यं य तेऽनघे ।

यद्भाङ्ग्यैश्चाल्यमानाया न धीर्मय्यपकर्षिता ॥ ५१ ॥

ये मां भजन्ति दाम्पत्ये तपसा व्रतचर्यया ।

कामात्मानोऽपवर्गेशं मोडिता मम मायया ॥ ५२ ॥

मां प्राप्य मानिन्यपवर्गसम्पदं

वाञ्छन्ति ये सम्पदं येन तत्पतिम् ।

ते मन्दभाग्या निरयेऽपि ये नृणां

मात्रात्मकत्वान्निरयः सुसङ्गमः ॥ ५३ ॥

दृष्ट्या गृहेश्चर्यसङ्गमयि त्वया

कृतानुवृत्तिर्भवमोचनी भवैः ।

सुदुष्करासौ सुतरां दुराशिषो

ढ्यसुम्भराया निःकृतिं शुषः स्त्रियाः ॥ ५४ ॥

न त्वाद्दृशीं प्रणयिनीं गृह्णिषीं गृहेषु
पश्यामि मानिनि यया स्वविवाहकाले ।
प्राप्तान् नृपानवगणाय्य रडो डरो मे
प्रस्थापितो द्विज उपश्रुतसत्कथस्य ॥ ५५ ॥

भ्रातुर्विदुपकरणं युधि निर्जितस्य
प्रोद्धाडपर्वणि य तद्दधमक्षगोष्ठ्याम् ।
दुःखं समुत्थमसडोऽस्मद्योगभीत्या
नैवाभ्रवीः किमपि तेन वयं जितास्ते ॥ ५६ ॥

दूतस्त्वयाऽऽत्मलभने सुविविक्तमन्त्रः
प्रस्थापितो मधि चिरायति शून्यमेतत् ।
मत्वाजिडास षडमङ्गमनन्ययोग्यं
तिष्ठेत् तत्त्वयि वयं प्रतिनन्दयामः ॥ ५७ ॥

श्रीशुक उवाच
अेवं सौरतसंलापैर्भगवान् जगदीश्वरः ।
स्वरतो रमया रेमे नरलोकं विऽम्भयन् ॥ ५८ ॥

तथान्यासामपि विभुगृहेषु गृहवानिव ।
आस्थितो गृहमेधीयान् धर्मान् लोकगुरुर्दृशिः ॥ ५९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे कृष्णरुक्मिणी-
संवादे नाम षष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकषष्ठितमोऽध्यायः - ६१ ॥

श्रीशुक उवाच
अेकैकशस्ताः कृष्णस्य पुत्रान् दश दशाभलाः ।
अञ्जुजनन्ननवमान् पितुः सर्वात्मसम्पदा ॥ १ ॥

गृहादनपगं वीक्ष्य राजपुत्र्योऽय्युतं स्थितम् ।

प्रेष्ठं न्यमंसत स्वं स्वं न तत्तत्त्वविदः स्त्रियः ॥ २ ॥

थार्वञ्जकोशवदनायतभाङ्गुनेत्र-

सप्रेमडासारसवीक्षितवल्गुञ्जल्वैः ।

सम्मोहिता भगवतो न मनो विजेतुं

स्वैर्विभ्रमैः समशकन् वनिता विभ्रमः ॥ ३ ॥

स्मायावलोकलवदर्शितभावडारि-

भ्रूमण्डलप्रहितसौरतमन्त्रशौण्डैः ।

पत्न्यस्तु षोडशसदस्रमनःङ्गभाषैः

यस्येन्द्रियं विमथितुं करणैर्न शुकुः ॥ ४ ॥

धत्थं रमापतिमवाप्य पतिं स्त्रियस्ता

ब्रह्माद्योऽपि न विदुः पदवीं यदीयाम् ।

भेजुर्मुदाविरतमेधितयानुराग-

डासावलोकनवसङ्गमलालसाधम् ॥ ५ ॥

प्रत्युद्गमासनवराडंशपादशौच-

ताम्बूलविश्रमणवीजनगन्धमात्यैः ।

केशप्रसारशयनस्नपनोपहार्यैः

दासीशता अपि विभोर्विधुः स्म दास्यम् ॥ ६ ॥

तासां या दश पुत्राणां कृष्णस्त्रीणां पुरोहिताः ।

अष्टौ मडिष्यस्तत्पुत्रान् प्रधुम्नादीन् गृणामि ते ॥ ७ ॥

यारुदेषणः सुदेषणश्च यारुदेषश्च वीर्यवान् ।

सुयारुश्चारुगुप्तश्च भद्रयारुस्तथापरः ॥ ८ ॥

यारुयन्द्रो वियारुश्च यारुश्च दशमो उरुः ।

प्रधुम्नप्रमुष्ण जाता रुड्मिण्यां नावमाः पितुः ॥ ९ ॥

भानुः सुभानुः स्वर्भानुः प्रभानुर्भानुमांस्तथा ।

यन्द्रभानुर्भुङ्गुभानुरतिभानुस्तथाष्टमः ॥ १० ॥

श्रीभानुः प्रतिभानुश्च सत्यभामात्मजा दश ।

साम्भः सुमित्रः पुरुजिष्यतजिष्य सडस्रजित् ॥ ११ ॥

विजयश्चित्रकेतुश्च वसुमान् द्रविडः ङतुः ।
 जाम्भवत्याः सुता ज्येते साम्बाधाः पितृसम्भताः ॥ १२ ॥
 वीरश्चन्द्रोऽश्वसेनश्च चित्रगुर्वेगवान् वृषः ।
 आमः शङ्कुर्वसुः श्रीमान् कुन्तिर्नाग्नजितेः सुताः ॥ १३ ॥
 श्रुतः कविर्वृषो वीरः सुबाहुर्भद्र ऐकलः ।
 शान्तिर्दृशः पूर्णमासः कालिन्ध्याः सोमकोऽवरः ॥ १४ ॥
 प्रघोषो गात्रवान् सिंखो बलः प्रबल उर्ध्वगः ।
 माधाः पुत्रा मडाशक्तिः सड ओजोऽपराजितः ॥ १५ ॥
 वृको ङर्षोऽनिलो गृध्रो वर्धनोऽन्नाद अवे य ।
 मडाशः पावनो वह्निर्मित्रविन्दात्मजाः क्षुधिः ॥ १६ ॥
 सङ्ग्रामजिद्धृत्सेनः शूरः प्रडरणोऽरिजित् ।
 जयः सुभद्रो भद्राया वाम आयुश्च सत्यकः ॥ १७ ॥
 दीप्तिमांस्ताम्रतमाधा रोडिण्यास्तनया डरेः ।
 प्रधुम्नाख्यानिरुध्दोऽभ्रुड्भ्रमवत्यां मडाबलः ॥ १८ ॥
 पुत्र्यां तु रुडिमणो राजन् नाम्ना भोजकटे पुरे ।
 अतेषां पुत्रपौत्राश्च बभूवुः कोटिशो नृप ।
 मातरः कृष्णजातानां सडस्त्राणि य षोऽश ॥ १९ ॥
 राजोवाच
 कथं रुडभ्यरिपुत्राय प्रादाडुडितरं युधि ।
 कृष्णेन परिभूतस्तं ङन्तुं रन्त्रं प्रतीक्षते ।
 अतदाभ्याडि मे विड्रन् द्विषोर्वैवाडिकं मिथः ॥ २० ॥
 अनागतमतीतं य वर्तमानमतीन्द्रियम् ।
 विप्रकृष्टं व्यवडितं सम्यङ् पश्यन्ति योगिनः ॥ २१ ॥
 श्रीशुक उवाच
 वृतः स्वयंवरे साक्षादनङ्गोऽङ्गयुतस्तथा ।
 राज्ञः समेतान् निर्जित्य जडारैकरथो युधि ॥ २२ ॥
 यथाप्यनुस्मरन् वैरं रुडमी कृष्णावमानितः ।
 व्यतरद्भागिनेयाय सुतां कुर्वन् स्वसुः प्रियम् ॥ २३ ॥

रुक्मिण्यास्तनयां राजन् कृतवर्मसुतो बली ।
 उपयेमे विशालाक्षीं कन्यां चारुमतीं डिल ॥ २४ ॥
 दौहित्रायानिरुद्धाय पौत्रीं रुक्म्यददाद्धरेः ।
 रोचनां बद्धवैरोऽपि स्वसुः प्रियथितीर्षया ।
 जानन्नधर्मं तद्यौनं स्नेहपाशानुबन्धनः ॥ २५ ॥
 तस्मिन्नत्युदये राजन् रुक्मिणीं रामकेशवी ।
 पुरं भोजकटं जग्मुः साम्बप्रद्युम्नकादयः ॥ २६ ॥
 तस्मिन् निवृत्त उद्गाहे कालिङ्गप्रमुखा नृपाः ।
 दृमास्ते रुक्मिणं प्रोयुर्बलमक्षैर्विनिर्जय ॥ २७ ॥
 अनक्षुणो ह्ययं राजन्नपि तद्व्यसनं मडत् ।
 धृत्युक्तो बलमाडूय तेनाक्षैर्ऋम्यदीव्यत ॥ २८ ॥
 शतं सडस्रमयुतं रामस्तत्रादटे पणम् ।
 तं तु रुक्म्यजयत्तत्र कालिङ्गः प्राडसद्बलम् ।
 दन्तान् सन्दर्शयन्नुच्चैर्नामृष्यत्तद्गुलायुधः ॥ २९ ॥
 ततो लक्षं रुक्म्यगृह्णाद् गलडं तत्राजयद्बलः ।
 जितवानडमित्याड रुक्मी डैतवमाश्रितः ॥ ३० ॥
 मन्युना क्षुभितः श्रीमान् समुद्रं धव पर्वणि ।
 जात्यारुणाक्षोऽतिरुषा न्यर्बुदं गलडमादटे ॥ ३१ ॥
 तं यापि जितवान् रामो धर्मैराच्छलमाश्रितः ।
 रुक्मी जितं मयात्रेमे वदन्तु प्राश्रिका धति ॥ ३२ ॥
 तदाभ्रवीन्नभोवाणी बलेनैव जितो गलडः ।
 धर्मतो वयनेनैव रुक्मी वदति वै मृषा ॥ ३३ ॥
 तामनादृत्य वैदूर्भो दृष्टराजन्यथोदितः ।
 सङ्घर्षां परिडसन् बभाषे कालथोदितः ॥ ३४ ॥
 नैवाक्षकोविदा यूयं गोपाला वनगोचराः ।
 अक्षैर्दीव्यन्ति राजानो बाणैश्च न भवादृशाः ॥ ३५ ॥
 रुक्मिणैवमथिक्षिभो राजभिश्चोपडासितः ।
 कुङ्कः परिधमुद्यम्य जग्ने तं नृमशंसंसदि ॥ ३६ ॥

कलिङ्गराजं तरसा गृहीत्वा दशमे पदे ।
 दन्तानपातयत्कुक्षो योऽलसद्विवृतैर्द्विजैः ॥ ३७ ॥
 अन्ये निर्भिन्नबाहूरुशिरसो रुधिरोक्षिताः ।
 राजानो द्रुद्रवर्भाता भलेन परिघार्दिताः ॥ ३८ ॥
 निडते रुक्मिणि श्याले नाभवीत्साध्वसाधु वा ।
 रुक्मिणीभलयो राजन् स्नेहलङ्गलयाद्भ्रिः ॥ ३९ ॥
 ततोऽनिरुद्धं सल सूर्यया वरं
 रथं समारोप्य ययुः कुशस्थलीम् ।
 रामाद्यो भोजकटाद्दृशाः
 सिद्धापिलार्था मधुसूदनाश्रयाः ॥ ४० ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे अनिरुद्ध-
 विवाले रुक्मिवधो नामैकषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्विषष्टितमोऽध्यायः - ६२ ॥

राजोवाच
 भाणस्य तनयामूषामुपयेमे यदूत्तमः ।
 तत्र युद्धमभूद्धोरं डरिशङ्कुरयोर्मडत् ।
 अेतत्सर्वं मडायोगिन् समाप्यातुं त्वमर्हसि ॥ १ ॥
 श्रीशुक उवाच
 भाणः पुत्रशतज्येष्ठो भलेरासीन्मडात्मनः ।
 येन वामनरुपाय डरयेऽदायि मेदिनी ॥ २ ॥
 तस्यौरसः सुतो भाणः शिवभक्तिरतः सदा ।
 मान्यो वदान्यो धीमांश्च सत्यसन्धो दृढव्रतः ॥ ३ ॥
 शोणिताप्ये पुरे रभ्ये स राज्यमकरोत्पुरा ।

तस्य शम्भोः प्रसादेन डिङ्गुरा एव तेऽमराः ।
 सडस्रभाङ्गुर्वाधिन ताडवेदतोषयन्मुडम् ॥ ४ ॥
 भगवान् सर्वभूतेशः शरण्यो भक्तवत्सलः ।
 वरेण छन्दयामास स तं वप्रे पुराधिपम् ॥ ५ ॥
 स श्रेकदाऽऽल गिरिशं पार्श्वस्थं वीर्यदुर्मदः ।
 डिरीटेनार्कवर्णेन संस्पृशंस्तत्पदाम्बुजम् ॥ ६ ॥
 नमस्ये त्वां मडादेव लोकानां गुरुमीश्वरम् ।
 पुंसामपूर्वाकामानां कामपूरामराङ्घ्रिपम् ॥ ७ ॥
 द्योःसडस्रं त्वया दत्तं परं भाराय मेऽभवत् ।
 त्रिलोक्यां प्रतियोद्धारं न लभे त्वदृते समम् ॥ ८ ॥
 कडूत्या निभृतैर्दोर्भिर्युत्सुर्द्विगुजानडम् ।
 आधायां यूर्णयन्नद्रीन् भीतास्तेऽपि प्रदुद्रुवुः ॥ ९ ॥
 तश्छुत्वा भगवान् कुङ्कः केतुस्ते भजयते यदा ।
 त्वदर्पघ्नं भवेन्मूढ संयुगं मत्समेन ते ॥ १० ॥
 धृत्युक्तः कुमतिर्लृष्टः स्वगुलं प्राविशन्नृप ।
 प्रतीक्षन् गिरिशार्देशं स्ववीर्यनशनं कुधीः ॥ ११ ॥
 तस्योषा नाम दृडिता स्वप्रे प्राद्युम्निना रतिम् ।
 कन्यालभत कान्तेन प्रागदृष्टश्रुतेन सा ॥ १२ ॥
 सा तत्र तमपश्यन्ती क्वासि कान्तेति वादिनी ।
 सप्तीनां मध्य उत्तस्थौ विह्वला व्रीडिता भृशम् ॥ १३ ॥
 भाणस्य मन्त्री कुम्भाडश्चित्रलोभा च तत्सुता ।
 सभ्यपृच्छत्सप्तीमूषां कौतूहलसमन्विता ॥ १४ ॥
 कं त्वं मृगयसे सुभूः कीदृशस्ते मनोरथः ।
 उस्तत्राहं न तेऽद्यापि राजपुत्र्युपलक्षये ॥ १५ ॥
 उषोवाच
 दृष्टः कश्चिन्नरः स्वप्रे श्यामः कमललोचनः ।
 पीतवासा भृङ्गाङ्गुर्वीषितां लृढयङ्गमः ॥ १६ ॥
 तमहं मृगये कान्तं पाययित्वाधरं मधु ।

क्वापि यातः स्पृहयतीं क्षिप्त्वा मां वृजिनार्णवि ॥ १७ ॥

चित्रलेम्बोवाय

व्यसनं तेऽपकर्षामि त्रिलोक्यां यद्वि भाव्यते ।

तमानेष्ये नरं यस्ते मनोऽर्ता तमादिश ॥ १८ ॥

छत्युक्त्वा देवगन्धर्वसिद्धयाराणपन्नगान् ।

द्वैत्यविधाधरान् यक्षान् मनुजान्श्च यथालिभत् ॥ १९ ॥

मनुजेषु य सा वृषणीन् शूरमानकट्टुन्टुभिम् ।

व्यलिभद्रामकृष्णौ य प्रद्युम्नं वीक्ष्य लज्जिता ॥ २० ॥

अनिरुद्धं विलिप्पितं वीक्ष्योषावाऽमुष्मी द्विया ।

सोऽसावसाविति प्राड स्मयमाना महीपते ॥ २१ ॥

चित्रलेम्बा तमाज्ञाय पौत्रं कृष्णस्य योगिनी ।

यथौ विहायसा राजन् द्वादशं कृष्णपालिताम् ॥ २२ ॥

तत्र सुभं सुपर्यङ्कुं प्राद्युम्निं योगमास्थिता ।

गृहीत्वा शोणितपुरं सभ्यै प्रियमदर्शयत् ॥ २३ ॥

सा य तं सुन्दरवरं विलोक्य मुदितानना ।

दुष्प्रेक्ष्ये स्वगृहे पुम्भी रेमे प्राद्युम्निना समम् ॥ २४ ॥

परार्धवासः स्रग्गन्धधूपटीपासनादिभिः ।

पानभोजनभक्ष्यैश्च वाक्यैः शुश्रूषयार्थितः ॥ २५ ॥

गूढः कन्यापुरे शश्वत्प्रवृद्धस्नेहया तथा ।

नाडर्गणान् स भुभुधे षोडश्यापद्धतेन्द्रियः ॥ २६ ॥

तां तथा यदुवीरेण भुज्यमानां लतप्रताम् ।

उत्तुर्भिरक्षयाञ्चकुराप्रीतां दुरवच्छटैः ॥ २७ ॥

भटा आवेदयाञ्चकू राजंस्ते दृडितुर्वयम् ।

वियेष्टितं लक्षयामः कन्यायाः कुलदूषणम् ॥ २८ ॥

अनपायिभिरस्माभिर्गुहायाश्च गृहे प्रभो ।

कन्याया दूषणं पुम्भिर्दुष्प्रेक्षया न विद्महे ॥ २९ ॥

ततः प्रव्यथितो भाणो दृडितुः श्रुतदूषणः ।

त्वरितः कन्यकागारं प्राभोऽद्रक्षीधदूद्रुडम् ॥ ३० ॥

कामात्मजं तं भुवनैकसुन्दरं
श्यामं पिशङ्गाम्बरमम्बुजे क्षणाम् ।
भृङ्गभुजं कुण्डलकुन्तलत्विषा
स्मितावलोकितेन य मण्डिताननम् ॥ ३१ ॥

दीव्यन्तमक्षैः प्रिययाभिन्मृगया
तदङ्गसङ्गस्तनकुङ्कुमस्रजम् ।
बाहोर्दधानं मधुमल्लिकाश्रितां
तस्याग्र आसीनमवेक्ष्य विस्मितः ॥ ३२ ॥

स तं प्रविष्टं वृतमाततायिभि-
र्भटैरनीकैरवलोक्य माधवः ।
उद्यम्य भौर्वं परिधं व्यवस्थितो
यथान्तको दण्डधरो जिघांसया ॥ ३३ ॥

जिघृक्षया तान् परितः प्रसर्पतः
शुनो यथा सूकरयूथपोडनत् ।
ते हन्यमाना भवनाद्धिनिर्गता
निर्भिन्नमूर्धोरुभुजाः प्रदुद्रुवुः ॥ ३४ ॥

तं नागपाशैर्बलिनन्दनो बली
घ्नन्तं स्वसैन्यं कुपितो बभन्ध ह ।
उषा भृशं शोकविषादविह्वला
भङ्गं निशम्याश्रुकलाक्षयरीदिषीत् ॥ ३५ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
संखितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे अनिरुद्धबन्धो
नाम द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रिषष्टितमोऽध्यायः - ६३ ॥

श्रीशुक उवाच

अपश्यतां यानिरुद्धं तद्धनूनां यत्नारत ।
 यत्वारो वार्षिका मासा व्यतीयुरनुशोचताम् ॥ १ ॥
 नारदात्तद्गुपाकर्ण्य वार्तां बद्धस्य कर्म यत् ।
 प्रययुः शोणितपुरं वृषणयः कृष्णदेवताः ॥ २ ॥
 प्रधुम्नो युयुधानश्च गदः साम्भोऽथ सारणः ।
 नन्दोपनन्दभद्राद्या रामकृष्णानुवर्तिनः ॥ ३ ॥
 अक्षौहिणीभिर्द्रादशभिः समेताः सर्वतोदिशम् ।
 रुरुधुर्भाणनगरं समन्तात्सात्वतर्षभाः ॥ ४ ॥
 भज्यमानपुरोधानप्राकाराट्टालगोपुरम् ।
 प्रेक्षमाणो रुषाऽऽविष्टस्तुल्यसैन्योऽभिनिर्यथौ ॥ ५ ॥
 बाणार्थं भगवान् रुद्रः सस्युतैः प्रमथैर्वृतः ।
 आरुह्य नन्दिवृषभं युयुधे रामकृष्णयोः ॥ ६ ॥
 आसीत्सुतुमुलं युद्धमद्भुतं रोमलर्षणम् ।
 कृष्णशङ्करयो राजन् प्रधुम्नगुडयोरपि ॥ ७ ॥
 कुम्भाऽऽङ्गुपकर्ण्वाभ्यां भवेन सल संयुगः ।
 साम्भस्य बाणपुत्रेण बाणेन सल सात्यकेः ॥ ८ ॥
 ब्रह्माद्यः सुराधीशा मुनयः सिद्धयाराणाः ।
 गन्धर्वाप्सरसो यक्षा विमानैर्द्रष्टुमागमन् ॥ ९ ॥
 शङ्करानुयरान् शौरिर्भूतप्रमथगुह्यकान् ।
 डाडिनीर्यातुधानांश्च वेतालान् सविनायकान् ॥ १० ॥
 प्रेतमातृपिशाचांश्च कुम्भाऽऽन् ब्रह्मराक्षसान् ।
 द्रावयामास तीक्ष्णाग्रैः शरैः शार्ङ्गधनुश्च्युतैः ॥ ११ ॥
 पृथग्विधानि प्रायुङ्क्त पिनाक्यस्त्राणि शार्ङ्गिणे ।
 प्रत्यस्त्रैः शमयामास शार्ङ्गपाणिरविस्मितः ॥ १२ ॥
 ब्रह्मास्त्रस्य यत् ब्रह्मास्त्रं वायव्यस्य यत् पार्वतम् ।
 आग्नेयस्य यत् पार्श्वं नैजं पाशुपतस्य यत् ॥ १३ ॥

मोडयित्वा तु गिरिशं जृम्भाणस्त्रेण जृम्भितम् ।
 बाणस्य पुतनां शौरिर्जघानासिगद्गेषुभिः ॥ १४ ॥

स्कन्दः प्रद्युम्नबाणौघैरर्धमानः समन्ततः ।
 असृग्विमुञ्चन् गात्रेभ्यः शिभिनापाङ्कमद्रणात् ॥ १५ ॥

कुम्भाण्डः कूपकर्णश्च पेततुर्मुसलार्दितौ ।
 द्रुद्रुवस्तदनीकानि हतनाथानि सर्वतः ॥ १६ ॥

विशीर्यमाणं स्वबलं दृष्ट्वा बाणोऽत्यमर्षणः ।
 कृष्णमभ्यद्रवत्सङ्घ्ये रथी छित्तैव सात्यकिम् ॥ १७ ॥

धनूंष्याङ्घ्र्य युगपद्बाणः पञ्चशतानि वै ।
 अकैकस्मिन् शरौ द्वौ द्वौ सन्दधे रणदुर्मदः ॥ १८ ॥

तानि शिखेद भगवान् धनूंषि युगपद्दृशिः ।
 सारथिं रथमश्वांश्च हत्वा शङ्खमपूरयत् ॥ १९ ॥

तन्माता कोटरा नाम नग्रा मुक्तशिरोरुहा ।
 पुरोऽवतस्थे कृष्णस्य पुत्रप्राणरिरक्षया ॥ २० ॥

ततस्तिर्यङ्मुषो नग्रामनिरीक्षन् गदाग्रजः ।
 बाणश्च तावद्भिरथश्छिन्नधन्वाविशत्पुरम् ॥ २१ ॥

विद्रापिते भूतगणे ज्वरस्तु त्रिशिरस्त्रिपात् ।
 अभ्यधावत दाशार्हं दहन्निव दृशो दश ॥ २२ ॥

अथ नारायणो देवस्तं दृष्ट्वा व्यसृज्ज्वरम् ।
 माणेश्वरो वैष्णवश्च युयुधाते ज्वरावुभौ ॥ २३ ॥

माणेश्वरः समाकन्दन् वैष्णवेन बलार्दितः ।
 अलब्ध्वाभयमन्यत्र भीतो माणेश्वरो ज्वरः ।
 शरणार्थी लृषीकेशं तुष्टाव प्रयताञ्जलिः ॥ २४ ॥

ज्वर उवाच

नमामि त्वानन्तशक्तिं परेशं
 सर्वात्मानं केवलं ज्ञप्तिमात्रम् ।
 विश्वोत्पत्तिस्थानसंरोधहेतुं

यत्तद्ब्रह्म ब्रह्मलिङ्गं प्रशान्तम् ॥ २५ ॥

कालो दैवं कर्म श्रुवः स्वभावो
द्रव्यं क्षेत्रं प्राण आत्मा विकारः ।
तत्सङ्घातो भीजरोडप्रवाल-
स्त्वन्मायैषा तन्निषेधं प्रपद्ये ॥ २६ ॥

नानाभावैर्लीलयैवोपपन्नै-
र्देवान् साधून् लोकसेतून् बिभर्षि ।
लुप्त्युन्मार्गान् लिसया वर्तमानान्
जन्मैतत्ते भारडाराय भूमेः ॥ २७ ॥

तमोऽलं ते तेजसा द्युःसडेन
शान्तोग्रेषात्युल्लभणेन ज्वरेण ।
तावत्तापो देहिनां तेऽङ्घ्रिमूलं
नो सेवेरन् यावदाशानुभङ्गाः ॥ २८ ॥

श्रीभगवानुवाच
त्रिशिरस्ते प्रसन्नोऽस्मि व्येतु ते मज्जवराद्भयम् ।
यो नौ स्मरति संवाहं तस्य त्वन्न भवेद्भयम् ॥ २९ ॥

एत्युक्तोऽव्युत्तमानम्य गतो माडेश्वरो ज्वरः ।
आणस्तु रथमाडुढः प्रागाद्योत्स्यन् जनार्दनम् ॥ ३० ॥

ततो आडुसलस्रेण नानायुधधरोऽसुरः ।
मुभोय परमङ्कुट्टो आणांश्चकायुधे नृप ॥ ३१ ॥
तस्यास्यतोऽस्त्राण्यसङ्ख्यकेण क्षुरनेमिना ।
शिखेद भगवान् आडून् शाप्त्वा एव वनस्पतेः ॥ ३२ ॥

आडुषु छिद्यमानेषु आणस्य भगवान् भवः ।
भक्तानुकम्प्युपद्रज्य यकायुधमभाषत ॥ ३३ ॥

श्रीरुद्र उवाच
त्वं हि ब्रह्म परं ज्योतिर्गूढं ब्रह्मणि वाज्मये ।
यं पश्यन्त्यमलात्मान आकाशमिव डेवलम् ॥ ३४ ॥

नाभिर्नभोऽग्निर्मुष्मभ्यु रेतो
द्यौः शीर्षमाशाः श्रुतिरङ्घ्रिरुर्वी ।

यन्द्रो मनो यस्य दृर्गर्क आत्मा
अहं समुद्रो जठरं भुजेन्द्रः ॥ ३५ ॥

रोमाणि यस्यौषधयोऽम्बुवाहाः
केशा विरिञ्चो धिषणा विसर्गः ।
प्रजापतिर्दुदयं यस्य धर्मः
स वै भवान् पुरुषो लोककल्पः ॥ ३६ ॥

तवावतारोऽयमकुण्डधामन्
धर्मस्य गुप्त्यै जगतो भवाय ।
वयं य सर्वे भवतानुभाविता
विभावयामो भुवनानि सप्त ॥ ३७ ॥

त्वमेक आद्यः पुरुषोऽद्वितीय-
स्तुर्यः स्वदृग्घेतुरुत्तरीशः ।
प्रतीयसेऽथापि यथाविकारं
स्वमायया सर्वगुणप्रसिद्ध्यै ॥ ३८ ॥

यथैव सूर्यः पिडितश्लायया स्वया
श्यायां य रुपाणि य सञ्चकास्ति ।
अेवं गुणेनापिडितो गुणांस्त्व-
मात्मप्रदीपो गुणिनश्च भूमन् ॥ ३९ ॥

यन्मायामोडितधियः पुत्रदारगुहादिषु ।
उन्मज्जन्ति निमज्जन्ति प्रसक्ता वृजिनाएवि ॥ ४० ॥

देवदत्तमिमं लब्ध्वा नृलोकमजितेन्द्रियः ।
यो नाद्रियेत त्वत्पादौ स शोच्यो ह्यात्मवञ्चकः ॥ ४१ ॥

यस्त्वां विसृजते मर्त्य आत्मानं प्रियमीश्वरम् ।
विपर्ययेन्द्रियार्थार्थं विषमत्यमृतं त्यजन् ॥ ४२ ॥

अहं ब्रह्माथ विबुधा मुनयश्चामलाशयाः ।
सर्वात्मना प्रपन्नास्त्वामात्मानं प्रेष्ठमीश्वरम् ॥ ४३ ॥

तं त्वा जगत्स्थित्युदयान्तुत्तु
समं प्रशान्तं सुहृदात्मदैवम् ।
अनन्यमेकं जगदात्मदेतं

भवापवर्गाय भजाम देवम् ॥ ४४ ॥

अयं ममेष्टो दयितोऽनुवर्ती

मयाभयं दत्तममुष्य देव ।

सम्पाद्यतां तद्भवतः प्रसादो

यथा हि ते दैत्यपतौ प्रसादः ॥ ४५ ॥

श्रीभगवानुवाच

यदात्थ भगवंस्त्वं नः करवाम प्रियं तव ।

भवतो यद्द्वयवसितं तन्मे साध्वनुमोदितम् ॥ ४६ ॥

अवधोऽयं ममाप्येष वैरोयनिसुतोऽसुरः ।

प्रह्लादाय वरो दत्तो न वध्यो मे तवान्वयः ॥ ४७ ॥

दर्पापशमनायास्य प्रवृक्ष्णा भाडवो मया ।

सूदितं य अलं भूरि यथ्य भारायितं भुवः ॥ ४८ ॥

यत्वारोऽस्य भुजाः शिष्टा भविष्यन्त्यजराभरः ।

पार्श्वमुष्यो भवतो नकुतश्चिद्भवोऽसुरः ॥ ४९ ॥

एति लब्ध्वाभयं कृष्णं प्रणम्य शिरसासुरः ।

प्राद्युम्नि रथमारोय सवध्वा समुपानयत् ॥ ५० ॥

अक्षौडिण्या परिवृतं सुवासःसमलङ्कृतम् ।

सपत्नीकं पुरस्कृत्य ययौ रुद्रानुमोदितः ॥ ५१ ॥

स्वराजधानीं समलङ्कृतां ध्वजैः

सतोरणैरुक्षितमार्गायत्वराम् ।

विवेश शङ्खानकदुन्दुभिस्वनै-

रब्युधतः पौरसुहृद्विजातिभिः ॥ ५२ ॥

य अेवं कृष्णविजयं शङ्करेण य संयुगम् ।

संस्मरेत्प्रातरुत्थाय न तस्य स्यात्पराजयः ॥ ५३ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे अनिरुद्धानयनं

नाम त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुःषष्टितमोऽध्यायः - ६४ ॥

श्रीशुक उवाच

श्रेकदोपवनं राजन् जग्मुर्यदुक्कुमारकाः ।

विहर्तुं साम्प्रद्युम्नयारुभानुगदादयः ॥ १ ॥

कीडित्वा सुचिरं तत्र विचिन्वन्तः पिपासिताः ।

जलं निरुदके कूपे ददृशुः सत्त्वमद्भुतम् ॥ २ ॥

कृकलासं गिरिनिभं वीक्ष्य विस्मितमानसाः ।

तस्य योद्धरणो यत्नं यङ्कुस्ते कृपयान्विताः ॥ ३ ॥

यर्मजैस्तान्तवैः पाशैर्बद्ध्वा पतितमर्भकाः ।

नाशकनुवन् समुद्धर्तुं कृष्णायाम्भ्युरुत्सुकाः ॥ ४ ॥

तत्रागत्यारविन्दाक्षो भगवान् विश्रभावनः ।

वीक्ष्योज्ज्वलार वामेन तं करेण स लीलया ॥ ५ ॥

स उत्तमश्लोककराभिर्मृष्टो

विधाय सधः कृकलासङ्गपम् ।

सन्तमयामीकरयारुवर्णः

स्वर्ग्यद्भुतालङ्कुरणाम्भरस्रङ् ॥ ६ ॥

पप्रञ्च विद्धानपि तन्निदानं

जनेषु विष्यापयितुं मुकुन्दः ।

कस्त्वं मलाभाग वरेण्यङ्गपो

देवोत्तमं त्वां गणायामि नूनम् ॥ ७ ॥

दशामिमां वा कतमेन कर्मणा

सम्प्रापितोऽस्यतदर्थः सुभद्र ।

आत्मानमाभ्याडि विवित्सतां नो

यन्मन्यसे नः क्षममत्र वक्तुम् ॥ ८ ॥

श्रीशुक उवाच

धृति स्म राजा सम्पृष्टः कृष्णेनानन्तमूर्तिना ।
माधवं प्रणिपत्याह डिरीटेनार्कं वर्धसा ॥ ९ ॥

नृग उवाच
नृगो नाम नरेन्द्रोऽहमिक्ष्वाकुतनयः प्रभो ।
दानिष्वाप्यायमानेषु यद्वि ते कर्णमस्युशम् ॥ १० ॥

किं नु तेऽविदितं नाथ सर्वभूतात्मसाक्षिणः ।
कालेनाव्याहृतदृशो वक्ष्येऽथापि तवाज्ञया ॥ ११ ॥

यावत्यः सिकता भूमेर्यावत्यो द्विवि तारकाः ।
यावत्यो वर्षधाराश्च तावतीरददं स्म गाः ॥ १२ ॥

पयस्विनीस्तरुणीः शीलरूप-
गुणोपपन्नाः कपिला उमेश्ङ्गीः ।
न्यायार्जिता रुष्यम्बुराः सवत्सा
दुकूलमालाभरणा ददावहम् ॥ १३ ॥

स्वलङ्घतेभ्यो गुणशीलवद्भ्यः
सीदत्कुटुम्भेभ्य ऋतप्रतेभ्यः ।
तपःश्रुतब्रह्मवदान्यसद्भ्यः
प्रादां युवभ्यो द्विजपुङ्गवेभ्यः ॥ १४ ॥

गोभूडिरणयायतनाश्रुतस्तिनः
कन्याः सदासीस्तिलरुष्यशय्याः ।
वासांसि रत्नानि परिच्छदान् रथा-
निष्ठं य यज्ञैश्चरितं य पूर्वम् ॥ १५ ॥

कस्यचिद्द्विजमुष्यस्य भ्रष्टा गौरम गोधने ।
सम्पृक्ताविदुषा सा य मया दत्ता द्विजतये ॥ १६ ॥

तां नीयमानां तत्स्वामी दृष्ट्रोवाच ममेति तम् ।
ममेति परिग्राह्याह नृगो मे दत्तवानिति ॥ १७ ॥

विप्रौ विवदमानौ मामूचतुः स्वार्थसाधकौ ।
भवान् दातापहर्तृति तच्छ्रुत्वा मेऽभवद्भ्रमः ॥ १८ ॥

अनुनीतावुभौ विप्रौ धर्मकृच्छ्रगतेन वै ।
गवां लक्षं प्रकृष्टानां दास्याभ्येषा प्रदीयताम् ॥ १९ ॥

ભવન્તાવનુગૃહ્ણીતાં કિંકુરસ્થાવિજાનતઃ ।
 સમુદ્ધરત માં કૃચ્છ્રાત્પતન્તં નિરયેડશુચૌ ॥ ૨૦ ॥

નાહં પ્રતીચ્છે વૈ રાજન્નિત્યુક્ત્વા સ્વામ્યપાક્રમત્ ।
 નાન્યદ્દવામાખ્યયુતમિચ્છામીત્યપરો યથૌ ॥ ૨૧ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે યામ્યૈદૂતૈર્નીતો યમક્ષયમ્ ।
 યમેન પૃષ્ઠસ્તત્રાહં દેવદેવ જગત્પતે ॥ ૨૨ ॥

પૂર્વં ત્વમશુભં ભુક્ષ્ણે ઉતાહો નૃપતે શુભમ્ ।
 નાન્તં દાનસ્ય ધર્મસ્ય પશ્યે લોકસ્ય ભાસ્વતઃ ॥ ૨૩ ॥

પૂર્વં દેવાશુભં ભુજ્જ ઇતિ પ્રાહ પતેતિ સઃ ।
 તાવદદ્રાક્ષમાત્માનં કૃકલાસં પતન્ પ્રભો ॥ ૨૪ ॥

બ્રહ્મણ્યસ્ય વદાન્યસ્ય તવ દાસસ્ય કેશવ ।
 સ્મૃતિર્નાદ્યાપિ વિધ્વસ્તા ભવત્સન્દર્શનાર્થિનઃ ॥ ૨૫ ॥

સ ત્વં કથં મમ વિભોડક્ષિપથઃ પરાત્મા
 યોગેશ્વરૈઃ શ્રુતિદૃશામલલુદ્ધિભાવ્યઃ ।
 સાક્ષાદધૌક્ષજ ઉરુવ્યસનાન્ધબુદ્ધેઃ
 સ્યાન્મેડનુદૃશ્ય ઇહ યસ્ય ભવાપવર્ગઃ ॥ ૨૬ ॥

દેવદેવ જગન્નાથ ગોવિન્દ પુરુષોત્તમ ।
 નારાયણ હૃષીકેશ પુણ્યશ્લોકાચ્યુતાવ્યય ॥ ૨૭ ॥

અનુજાનીહિ માં કૃષ્ણ યાન્તં દેવગતિં પ્રભો ।
 યત્ર ક્વાપિ સતશ્ચેતો ભૂયાન્મે ત્વત્પદાસ્યદમ્ ॥ ૨૮ ॥

નમસ્તે સર્વભાવાય બ્રહ્મણોડનન્તશક્તયે ।
 કૃષ્ણાય વાસુદેવાય યોગાનાં પતયે નમઃ ॥ ૨૯ ॥

ઇત્યુક્ત્વા તં પરિક્રમ્ય પાદૌ સ્પૃષ્ટ્વા સ્વમૌલિના ।
 અનુજ્ઞાતો વિમાનાઞ્ચમારુહત્પશ્યતાં નૃણામ્ ॥ ૩૦ ॥

કૃષ્ણઃ પરિજનં પ્રાહ ભગવાન્ દેવકીસુતઃ ।
 બ્રહ્મણ્યદેવો ધર્માત્મા રાજન્યાનનુશિક્ષયન્ ॥ ૩૧ ॥

દુર્જરં બત બ્રહ્મસ્વં ભુક્તમગ્રેર્મનાગપિ ।

तेजुयसोऽपि डिमुत राज्ञामीश्वरमानिनाम् ॥ ३२ ॥

नाडं डालाडलं मन्ये विषं यस्य प्रतिडिया ।

ब्रह्मस्वं छि विषं प्रोक्तं नास्य प्रतिविधिर्भुवि ॥ ३३ ॥

छिनस्ति विषमत्तारं वह्निरदृभिः प्रशाम्यति ।

कुलं समूलं दडति ब्रह्मस्वारणिपावडः ॥ ३४ ॥

ब्रह्मस्वं दुरनुज्ञातं भुक्तं छन्ति त्रिपूरुषम् ।

प्रसज्य तु बलाद्भुक्तं दश पूर्वान् दशापरान् ॥ ३५ ॥

राजनो राजवक्ष्यान्धा नात्मपातं विचक्षते ।

निरयं येऽभिमन्यन्ते ब्रह्मस्वं साधु आविशाः ॥ ३६ ॥

गृह्णन्ति यावतः पांसून् कन्दतामश्रुभिन्दवः ।

विप्राणां दृतवृत्तीनां वदान्यानां कुटुम्बिनाम् ॥ ३७ ॥

राजनो राजकुल्याश्च तावतोऽब्दान्निरङ्कुशाः ।

कुम्भीपाकेषु पथ्यन्ते ब्रह्मदायापडारिणः ॥ ३८ ॥

स्वदत्तां परदत्तां वा ब्रह्मवृत्तिं हरेय्य यः ।

षष्टिवर्षसडस्त्राणि विष्ठायां जायते कृमिः ॥ ३९ ॥

न मे ब्रह्मधनं भूयाद्यद्गृध्वाल्पायुषो नराः ।

पराजिताश्च्युता राजयाद्भवन्त्युद्वेजिनोऽडयः ॥ ४० ॥

विप्रं कृतागसमपि नैव द्रुज्यत मामडाः ।

घ्नन्तं बडु शपन्तं वा नमस्कुरुत नित्यशः ॥ ४१ ॥

यथाडं प्रशमे विप्राननुडालं समाडितः ।

तथा नमत यूयं य योऽन्यथा मे स दडडभाङ् ॥ ४२ ॥

ब्राह्मणार्थो ड्यपडृतो डर्तारं पातयत्यधः ।

अजानन्तमपि ड्येनं नृगं ब्राह्मणगौरिव ॥ ४३ ॥

अेवं विश्राव्य भगवान् मुकुन्दो द्वारकौकसः ।

पावनः सर्वलोकानां विवेश निजमन्दिरम् ॥ ४४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्थां

संडितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे नृगोपाध्यानं

नाम यतुःषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चषष्टितमोऽध्यायः - ६५ ॥

श्रीशुक उवाच

बलभद्रः कुरुश्रेष्ठ भगवान् रथमास्थितः ।

सुहृद्द्विदृशुस्तुल्यैः प्रययौ नन्दगोकुलम् ॥ १ ॥

परिष्वक्तश्चिरोत्सृष्टैर्गोपैर्गोपीभिरेव य ।

रामोऽभिविधाद्य पितरावाशीर्भिरभिनन्दितः ॥ २ ॥

चिरं नः पाडि दशार्द्धं सानुजो जगदीश्वरः ।

धृत्यारोप्याङ्गुमालिङ्ग्य नेत्रैः सिषिचतुर्जलैः ॥ ३ ॥

गोपवृद्धांश्च विधिवद्यविष्टैरभिवन्दितः ।

यथावथो यथासाध्यं यथासम्बन्धमात्मनः ॥ ४ ॥

समुपेत्याथ गोपालान् छास्यत्सुतग्रहादिभिः ।

विश्रान्तं सुषमासीनं पप्रच्छुः पर्युपागताः ॥ ५ ॥

पृष्टाश्चानामयं स्वेषु प्रेमगद्गदया गिरा ।

कृष्णो कमलपत्राक्षे सन्न्यस्ताभिलराधसः ॥ ६ ॥

कश्चिन्नो बान्धवा राम सर्वे कुशलमासते ।

कश्चित्स्मरथ नो राम यूयं दारसुतान्विताः ॥ ७ ॥

द्विष्टया कंसो हतः पापो द्विष्टया मुक्ताः सुहृज्जनाः ।

निहत्य निर्जित्य रिपून् द्विष्टया दुर्गा समाश्रीताः ॥ ८ ॥

गोप्यो हसन्त्यः पप्रच्छू रामसन्दर्शनादृताः ।

कश्चिदास्ते सुषुं कृष्णः पुरस्त्रीजनवल्लभः ॥ ९ ॥

कश्चित्स्मरति वा बन्धून् पितरं मातरं य सः ।

अप्यसौ मातरं द्रष्टुं सकृदप्यागमिष्यति ।

अपि वा स्मरतेऽस्माकमनुसेवां मङ्गलभुजः ॥ १० ॥

मातरं पितरं भ्रातृन् पतीन् पुत्रान् स्वसूरपि ।
यदर्थं जडिम द्वाशार्द्धं दुस्त्यजान् स्वजनान् प्रभो ॥ ११ ॥

ता नः सद्यः परित्यज्य गतः सञ्चिन्नसौलुढः ।
कथं नु तादृशं स्त्रीभिर्न श्रद्धीयेत भाषितम् ॥ १२ ॥

कथं नु गृह्यन्त्यनवस्थितात्मनो
वयः कृतघ्नस्य बुधाः पुरस्त्रियः ।
गृह्यन्ति वै शित्रकथस्य सुन्दर-
स्मितावलोक्यवसितस्मरातुराः ॥ १३ ॥

किं नस्तत्कथया गोप्यः कथाः कथयतापरः ।
यात्यस्माभिर्विना कालो यदि तस्य तथैव नः ॥ १४ ॥

एति प्रलसितं शौरैर्जल्पितं यारु वीक्षितम् ।
गतिं प्रेमपरिष्वङ्गं स्मरन्त्यो रुरुदुःस्त्रियः ॥ १५ ॥

सङ्कर्षणस्ताः कृष्णस्य सन्देशैर्दुष्टयङ्गमैः ।
सान्त्वयामास भगवान् नानानुनयकोविदः ॥ १६ ॥

द्वौ मासौ तत्र यावात्सीन्मधुं माधवमेव य ।
रामः क्षपासु भगवान् गोपीनां रतिमावळन् ॥ १७ ॥

पूर्वायन्द्रकलामृष्टे कौमुदीगन्धवायुना ।
यमुनोपवने रेमे सेविते स्त्रीगणैर्वृतः ॥ १८ ॥

वरुणप्रेषिता देवी वारुणी वृक्षकोटरात् ।
पतन्ती तद्गनं सर्वं स्वगन्धेनाध्यवासयत् ॥ १९ ॥

तं गन्धं मधुधाराया वायुनोपलुतं बलः ।
आम्नायोपगतस्तत्र ललनाभिः समं पपौ ॥ २० ॥

(उपगीयमानो गन्धर्वैर्वनिताशोभिमाण्डले ।
रेमे करेणुयूथेशो माडेन्द्र एव वारुणः ॥

नेदुर्दुष्टमयो व्योम्नि ववृषुः कुसुमैर्मुदा ।
गन्धर्वा मुनयो रामं तद्दीर्घैरीडिरे तदा ॥)
उपगीयमानश्चित्तो वनिताभिर्दलायुधः ।
वनेषु व्ययस्त्क्षीभो मद्यविह्वललोचनः ॥ २१ ॥

સ્ત્રઽવ્યેકકુણ્ડલો મત્તો વૈજયન્ત્યા ચ માલયા ।
 બિભ્રત્સ્મિતમુખામ્ભોજં સ્વેદપ્રાલેયભૂષિતમ્ ॥ ૨૨ ॥
 સ આજુહાવ યમુનાં જલક્રીડાર્થમીશ્વરઃ ।
 નિજં વાક્યમનાદૃત્ય મત્ત ઇત્યાપગાં બલઃ ।
 અનાગતાં હલાગ્રેણ કુપિતો વિચકર્ષ હ ॥ ૨૩ ॥
 પાપે ત્વં મામવજ્ઞાય યન્નાયાસિ મયાડડહુતા ।
 નેષ્થે ત્વાં લાડ્ગલાગ્રેણ શતઘા કામચારિણીમ્ ॥ ૨૪ ॥
 એવં નિર્ભત્સિંતા ભીતા યમુના યદુનન્દનમ્ ।
 ઉવાચ ચકિતા વાચં પતિતા પાદ્યોર્નૃપ ॥ ૨૫ ॥
 રામ રામ મહાબાહો ન જાને તવ વિક્રમમ્ ।
 યસ્યૈકાંશેન વિઘૃતા જગતી જગતઃ પતે ॥ ૨૬ ॥
 પરં ભાવં ભગવતો ભગવન્ મામજાનતીમ્ ।
 મોક્તુમર્હસિ વિશ્વાત્મન્ પ્રપન્નાં ભક્તવત્સલ ॥ ૨૭ ॥
 તતો વ્યમુઽચઘમુનાં યાચિતો ભગવાન્ બલઃ ।
 વિજગાહ જલં સ્ત્રીભિઃ કરેણુભિરિવેભરાટ્ ॥ ૨૮ ॥
 કામં વિહૃત્ય સલિલાદુત્તીર્ણાયાસિતામ્બરે ।
 ભૂષણાનિ મહાર્હાણિ દદૌ કાન્તિઃ શુભાં સ્રજમ્ ॥ ૨૯ ॥
 વસિત્વા વાસસી નીલે માલામામુચ્ય કાઞ્ચનીમ્ ।
 રેજે સ્વલહૃતો લિપ્તો માહેન્દ્ર ઇવ વારણઃ ॥ ૩૦ ॥
 અઘાપિ દૃશ્યતે રાજન્ યમુનાડડકૃષ્ટવર્ત્મના ।
 બલસ્થાનન્તવીર્યસ્ય વીર્યં સૂચયતીવ હિ ॥ ૩૧ ॥
 એવં સર્વા નિશા યાતા એકેવ રમતો વ્રજે ।
 રામસ્થાક્ષિમચિત્તસ્ય માધુર્યૈર્વ્રજયોષિતામ્ ॥ ૩૨ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે બલદેવવિજયે
 યમુનાકર્ષણં નામ પઞ્ચષષ્ટિતમોડધ્યાયઃ ॥ ૬૫ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षट्षष्टितमोऽध्यायः - ६६ ॥

श्रीशुक उवाच

नन्दप्रजं गते रामे कृष्णाधिपतिर्नृप ।

वासुदेवोऽलमित्यङ्गो दूतं कृष्णाय प्राडिणोत् ॥ १ ॥

त्वं वासुदेवो भगवानवतीर्णो जगत्पतिः ।

एति प्रस्तोमितो बालैर्मन आत्मानमभ्युतम् ॥ २ ॥

दूतं य प्राडिणोन्मन्दः कृष्णायव्यक्तवर्त्मने ।

द्वारकायां यथा बालो नृपो बालकृतोऽबुधः ॥ ३ ॥

दूतस्तु द्वारकामेत्य सभायामस्थितं प्रभुम् ।

कृष्णं कमलपत्राक्षं राजसन्देशमब्रवीत् ॥ ४ ॥

वासुदेवोऽवतीर्णोऽमेक एव न यापरः ।

भूतानामनुकम्पार्थं त्वं तु मिथ्याभिधां त्यज ॥ ५ ॥

यानि त्वमस्मिस्थिहानि मौढ्याद्धिबर्षि सात्वत ।

त्यक्तवैडि मां त्वं शरणां नो येदेडि ममाऽवम् ॥ ६ ॥

श्रीशुक उवाच

कथनं तदुपाकार्यं पौण्ड्रकस्याल्पमेघसः ।

उग्रसेनादयः सभ्या उच्यन्तेऽसुस्तदा ॥ ७ ॥

उवाच दूतं भगवान् परिहासकथामनु ।

उत्स्रक्ष्ये मूढ चिह्नानि यैस्त्वमेवं विकथसे ॥ ८ ॥

मुषं तदपिधायाज्ञा कडुगृध्रवटैर्वृतः ।

शयिष्यसे उतस्तत्र भविता शरणां शुनाम् ॥ ९ ॥

एति दूतस्तदाक्षेपं स्वामिने सर्वमाऽरत् ।

कृष्णोऽपि रथमास्थाय काशीमुपजगाम ॥ १० ॥

पौण्ड्रकोऽपि तदुद्योगमुपलभ्य मडारथः ।

अक्षौडिणीभ्यां संयुक्तो निश्चकाम पुराद्दुतम् ॥ ११ ॥

तस्य काशिपतिर्मित्रं पाष्णिर्ग्राहोऽवयान्नुप ।

अक्षौडिणीभिस्तिस्मिरपश्यत्वौद्गुङ्कं हरिः ॥ १२ ॥

शङ्भार्यसिगदाशार्ङ्गश्रीवत्साद्युपलक्षितम् ।

बिभ्राणं कौस्तुभमणिं वनमालाविभूषितम् ॥ १३ ॥

कौशेयवाससी पीते वसानं गरुडध्वजम् ।

अमूल्यमौल्याभरणं स्फुरन्मकरकुण्डलम् ॥ १४ ॥

दृष्ट्वा तमात्मनस्तुल्यवेषं कृत्रिममास्थितम् ।

यथा नटं रङ्गगतं विजडास भृशं हरिः ॥ १५ ॥

शूलैर्गदाभिः परिधैः शक्यष्टिप्रासतोभरैः ।

असिभिः पट्टिशैर्बाणैः प्राडरत्ररथो हरिम् ॥ १६ ॥

कृष्णस्तु तत्पौद्गुङ्ककाशिराजयो-

र्भलं गजस्थन्हनवाजिपत्तिमत् ।

गदासिन्धुकेषुभिरार्द्यदृभृशं

यथा युगान्ते द्रुतभुङ्गपृथक् प्रजाः ॥ १७ ॥

आयोधनं तद्रथवाजिकुञ्जर-

द्विपत्नरोष्ट्रैररिणावभण्डितैः ।

अभौ चितं मोदवलं मनस्विना-

माङ्कीडनं भूतपतेरिवोल्बणाम् ॥ १८ ॥

अथाह पौद्गुङ्कं शौरिर्भो भो पौद्गुङ्क यद्भवान् ।

दूतवाक्येन मामाह तान्यस्त्राण्युत्सृजामि ते ॥ १९ ॥

त्याजयिष्येऽभिधानं मे यत्त्वयाज्ञा मृषा धृतम् ।

प्रजामि शरणं तेऽद्य यदि नेच्छामि संयुगम् ॥ २० ॥

एति क्षिप्त्वा शितैर्बाणैर्विरथीकृत्य पौद्गुङ्कम् ।

शिरोऽवृश्चद्रथाङ्गेन वज्रेणेन्द्रो यथा गिरेः ॥ २१ ॥

तथा काशीपतेः कायास्थिर उत्कृत्य पत्रिभिः ।

न्यपातयत्काशीपुर्यां पद्मकोशमिवानिलः ॥ २२ ॥

अेवं मत्सरिणं हत्वा पौद्गुङ्कं ससभं हरिः ।

द्वारकामाविशत्सिद्धैर्गीयमानकथामृतः ॥ २३ ॥

स नित्यं भगवद्दधानप्रध्वस्तापिलबन्धनः ।

बिभ्राणश्च उरे राजन् स्वरूपं तन्मयोऽभवत् ॥ २४ ॥
 शिरः पतितमालोक्य राजद्वारे सकुण्डलम् ।
 डिमिदं कस्य वा वक्त्रमिति संशिष्येरे जनाः ॥ २५ ॥
 राशः काशीपतेर्ज्ञात्वा मडिष्यः पुत्रबान्धवाः ।
 पौराश्च डा उता राजन् नाथ नाथेति प्रारुदन् ॥ २६ ॥
 सुदक्षिणस्तस्य सुतः कृत्वा संस्थाविधिं पितुः ।
 निहत्य पितृहन्तारं यास्याम्यपयित्तिं पितुः ॥ २७ ॥
 धत्यात्मनाभिसन्धाय सोपाध्यायो मधेश्वरम् ।
 सुदक्षिणोऽर्थयामास परमेण समाधिना ॥ २८ ॥
 प्रीतोऽविमुक्ते भगवांस्तस्मै वरमदाद्भवः ।
 पितृहन्तृवधोपायं स वने वरमीप्सितम् ॥ २९ ॥
 दक्षिणाग्निं परियर ब्राह्मणैः सममृत्विजम् ।
 अभियारविधानेन स याग्निः प्रमथैर्वृतः ॥ ३० ॥
 साधयिष्यति सङ्कल्पमब्रह्मण्ये प्रयोजितः ।
 धत्यादिष्टस्तथा यङ्के कृष्णायामियरन् व्रती ॥ ३१ ॥
 ततोऽग्निरुत्थितः कुण्डान्भूर्तिमानतिभीषणः ।
 तमताम्रशिभाश्मश्रुरङ्गारोद्धारिलोचनः ॥ ३२ ॥
 दंष्ट्रोऽग्निकुटीदण्डकठोरास्यः स्वजिह्वया ।
 आलिङ्गन् सृक्किणी नग्नो विधुन्वस्त्रिशिषं ज्वलत् ॥ ३३ ॥
 पद्भ्यां तालप्रमाणाभ्यां कम्पयन्नवनीतलम् ।
 सोऽभ्यधावद्भूतो भूतैर्द्धारकां प्रदहन् दिशः ॥ ३४ ॥
 तमाभियारदहनमायान्तं द्वारकौकसः ।
 विलोक्य तत्रसुः सर्वे वनदाले मृगा यथा ॥ ३५ ॥
 अक्षैः सभायां डीडन्तं भगवन्तं भयातुराः ।
 त्राहि त्राहि त्रिलोकेश वल्लेः प्रदहतः पुरम् ॥ ३६ ॥
 श्रुत्वा तज्जन्वैकल्यं दृष्ट्वा स्वानां य साध्वसम् ।
 शरण्यः सम्प्रदस्याह मा भैष्टेत्यवितास्म्यहम् ॥ ३७ ॥

सर्वस्यान्तर्बहिः साक्षी कृत्यां मादेश्वरी विभुः ।
विज्ञाय तद्विधातार्थं पार्श्वस्थं यङ्मादिशत् ॥ ३८ ॥

तत्सूर्यकोटिप्रतिमं सुदर्शनं
ज्ज्ज्वल्यमानं प्रलयानलप्रभम् ।
स्वतेजसा षं ककुभोऽथ रोदसी
यङ्ं मुकुन्दास्त्रमथाग्निमार्दयत् ॥ ३९ ॥

कृत्यानलः प्रतिहतः स रथाङ्गपाणो-
रस्त्रौजसा स नृप भग्नमुष्णो निवृत्तः ।
वाराणसीं परिसमेत्य सुदक्षिणं तं
सत्विग्जनं समदलत्स्वकृतोऽभियारः ॥ ४० ॥

यङ्ं य विष्णोस्तदनुप्रविष्टं
वाराणसीं साट्टसभालयापणाम् ।
सगोपुराट्टालककोष्ठसङ्कुलां
सकोशलस्यश्चरथान्नशालाम् ॥ ४१ ॥

दग्ध्वा वाराणसीं सर्वा विष्णोश्चङ्ं सुदर्शनम् ।
भूयः पार्श्वमुपातिष्ठत्क्ष्णस्याङ्ग्लिष्टकर्मणः ॥ ४२ ॥

य अेतश्चावयेन्मर्त्यः उत्तमश्वोऽविक्रमम् ।
समाहितो वा शृणुयात्सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ४३ ॥

एति श्रीमद्भागवते मङ्गलपुराणे पारमलंस्थां
संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे पौण्ड्रकादि-
वधो नाम षट्षष्टितमोऽध्यायः ॥ ६६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तषष्टितमोऽध्यायः - ६७ ॥

राजोवाच
भुयोऽलं श्रोतुमिच्छामि रामस्याद्भुतकर्मणः ।
अनन्तस्थाप्रमेयस्य यदन्यत्कृतवान् प्रभुः ॥ १ ॥

श्रीशुक उवाच

नरकस्य सभा कश्चिद्दिविदिो नाम वानरः ।
 सुग्रीवसखिवः सोऽथ भ्राता मैत्रस्य वीर्यवान् ॥ २ ॥
 सभ्युः सोऽपचितिं कुर्वन् वानरो राष्ट्रविप्लवम् ।
 पुरग्रामाकरान् घोषानदडद्वह्निमुत्सृजन् ॥ ३ ॥
 क्वचित्स शैलानुत्पाटय तैर्देशान् समयूर्णयत् ।
 आनर्तान् सुतरामेव यत्रास्ते मित्रडा हरिः ॥ ४ ॥
 क्वचित्समुद्रमध्यस्थो द्योर्भ्यामुत्क्षिप्य तज्जलम् ।
 देशान् नागायुतप्राणो वेलाकूलानमज्जयत् ॥ ५ ॥
 आश्रमान् ऋषिमुष्यानां कृत्वा भग्नवनस्पतीन् ।
 अदूषयच्छकृन्मूत्रैरग्रीन् वैतानिकान् भलः ॥ ६ ॥
 पुरुषान् योषितो दृमः क्ष्माभृद्द्रोणीगुडासु सः ।
 निक्षिप्य यायधाच्छैलैः पेशस्कारीव कीटकम् ॥ ७ ॥
 अेवं देशान् विप्रकुर्वन् दूषयंश्च कुलस्त्रियः ।
 श्रुत्वा सुललितं गीतं गिरिं रैवतकं ययौ ॥ ८ ॥
 तत्रापश्यद्यदुपतिं रामं पुष्करमालिनम् ।
 सुदर्शनीयसर्वाङ्गं ललनायूथमध्यगम् ॥ ९ ॥
 गायन्तं वारुणीं पीत्वा मदविह्वललोचनम् ।
 विभ्राजमानं वपुषा प्रभिन्नमिव वारणम् ॥ १० ॥
 दृष्टः शाभामृगः शाभामाडुढः कम्पयन् द्रुमान् ।
 यक्ते डिलडिलाशब्दमात्मानं सम्प्रदर्शयन् ॥ ११ ॥
 तस्य धार्ष्ट्यं कपेर्वीक्ष्य तरुण्यो जातिथापलाः ।
 ङास्यप्रिया विजडसुर्बलदेवपरिग्राहाः ॥ १२ ॥
 ता डेलयामास कपिर्भ्रूक्षेपैः सम्मुभादिभिः ।
 दर्शयन् स्वगुदं तासां रामस्य य निरीक्षतः ॥ १३ ॥
 तं त्रावणा प्राडरत्कुड्यो भलः प्रडरतां वरः ।
 स वञ्चयित्वा त्रावाणं मदिराकलशं कपिः ॥ १४ ॥

गृहीत्वा डेलयामास धूर्तस्तं कोपयन् उसन् ।
 निर्भिद्य कलशं दृष्टो वासांस्यास्कुललयद्भलम् ॥ १५ ॥
 कर्धर्थाकृत्य बलवान् विप्रयुक्ते मदीद्धृतः ।
 तं तस्याविनयं दृष्ट्वा देशांश्च तदुपद्रुतान् ॥ १६ ॥
 कुब्जो मुसलमादत्त उलं यारिजिघांसाया ।
 द्विविदोऽपि मडावीर्यः सालमुद्यम्य पाणिना ॥ १७ ॥
 अभ्येत्य तरसा तेन बलं मूर्धन्यताडयत् ।
 तं तु सङ्कर्षणो मूर्ध्नि पतन्तमयलो यथा ॥ १८ ॥
 प्रतिजग्राड बलवान् सुनन्देनाडनय्य तम् ।
 मुसलाडतमस्तिष्को विरेजे रक्तधारया ॥ १९ ॥
 गिरिर्यथा गैरिकया प्रडारं नानुचिन्तयन् ।
 पुनरन्यं समुत्क्षिप्य कृत्वा निष्पन्नमोजसा ॥ २० ॥
 तेनाडनत्सुसङ्कुद्धस्तं बलः शतधास्त्रिनत् ।
 ततोऽन्येन रुषा जग्ने तं यापि शतधास्त्रिनत् ॥ २१ ॥
 अेवं युध्यन् भगवता भग्ने भग्ने पुनः पुनः ।
 आकृष्य सर्वतो वृक्षान् निर्वृक्षमकरोद्धनम् ॥ २२ ॥
 ततोऽमुग्यस्त्रिलावर्षं बलस्योपर्यमर्षितः ।
 तत्सर्वं शूर्पायामास लीलया मुसलायुधः ॥ २३ ॥
 स आडू तालसङ्काशौ मुष्टीकृत्य कपीश्वरः ।
 आसाद्य रोडिणीपुत्रं ताभ्यां वक्षस्यरुजत् ॥ २४ ॥
 यादवेन्द्रोऽपि तं दौर्भ्यां त्यज्त्वा मुसलवाङ्गले ।
 जत्रावभ्यर्दयत्कुब्जः सोऽपतद्बुधिरं वमन् ॥ २५ ॥
 यकम्पे तेन पतता सटङ्कुः सवनस्पतिः ।
 पर्वतः कुरुशार्दूल वायुना नौश्रिवाम्भसि ॥ २६ ॥
 जयशब्दो नमः शब्दः साधु साध्विति याम्भरे ।
 सुरसिद्धमुनीन्द्राणामासीत्सुमवर्षिणाम् ॥ २७ ॥
 अेवं निडत्य द्विविदं जगद्द्व्यतिकरावडम् ।
 संस्तूयमानो भगवान् जनैः स्वपुरमाविशत् ॥ २८ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे द्विविधवधो
नाम सप्तषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टषष्ठितमोऽध्यायः - ६८ ॥

श्रीशुक उवाच

दुर्योधनसुतां राजन् लक्ष्मणां समितिञ्जयः ।

स्वयंवरस्थामडरत्साम्भो जाम्भवतीसुतः ॥ १ ॥

कौरवाः कुपिता आयुर्दुर्विनीतोऽयमर्भकः ।

कथार्थाकृत्य नः कन्यामकामामडरद्वलात् ॥ २ ॥

अङ्गीतेमं दुर्विनीतं किं करिष्यन्ति वृषणयः ।

येऽस्मत्प्रसादोपयितां दत्तां नो भुञ्जते महीम् ॥ ३ ॥

निगृहीतं सुतं श्रुत्वा यद्येष्यन्तीड वृषणयः ।

भद्रदर्पाः शमं यान्ति प्राणा एव सुसंयताः ॥ ४ ॥

एति कर्णः शलो भूरिर्यज्ञकेतुः सुयोधनः ।

साम्भमारेभिरे अद्भुं कुरुवृद्धानुमोदिताः ॥ ५ ॥

दृष्ट्वानुधावतः साम्भो धार्तराष्ट्रान् मडारथः ।

प्रगृह्य रुचिरे यापं तस्थौ सिंङ एवैकलः ॥ ६ ॥

तं ते जिघृक्षवः कुड्ढास्तिष्ठ तिष्ठेति भाषिणः ।

आसाध धन्विनो बाणैः कर्णाग्राण्यः समाकिरन् ॥ ७ ॥

सोऽपविद्धः कुरुश्रेष्ठ कुरुभिर्यदुनन्दनः ।

नामृष्यत्तदयिन्त्यार्भः सिंङः क्षुद्रमृगैरिव ॥ ८ ॥

विस्कृर्ज्य रुचिरे यापं सर्वान् विव्याध सायकैः ।

कर्णादीन् षड्रथान् वीरांस्तावद्भिर्युगपत्पृथक् ॥ ९ ॥

यतुर्भिश्चतुरो वाडानैकैकेन य सारथीन् ।
 रथिनश्च मलेष्वासांस्तस्य तत्तेऽप्यपूजयन् ॥ १० ॥
 तं तु ते विरथं यङ्कुश्चत्वारश्चतुरो डथान् ।
 अेकस्तु सारथिं जघ्ने यिच्छेदान्यः शरासनम् ॥ ११ ॥
 तं बद्ध्वा विरथीकृत्य कृच्छ्रेण कुरवो युधि ।
 कुमारं स्वस्य कन्यां य स्वपुरं जयिनोऽविशन् ॥ १२ ॥
 तश्छुत्वा नारदोक्तेन राजन् सञ्जातमन्यवः ।
 कुरुन् प्रत्युद्यमं यङ्कुरुग्रसेनप्रयोदिताः ॥ १३ ॥
 सान्त्वयित्वा तु तान् रामः सन्नद्धान् वृषिणोऽङ्गवान् ।
 नैश्छत्कुडुण्डां वृषणीनां कलिं कविमवापहः ॥ १४ ॥
 जगाम डास्तिनपुरं रथेनादित्यवर्षसा ।
 ब्राह्मणैः कुलवृद्धैश्च वृतश्चन्द्र एव ऋतैः ॥ १५ ॥
 गत्वा गजाढ्यं रामो बाह्योपवनमास्थितः ।
 उद्धवं प्रेषयामास धृतराष्ट्रं बुभुत्सया ॥ १६ ॥
 सोऽभिवन्धाम्बिकापुत्रं भीष्मं द्रोणं य बाह्लिकम् ।
 दुर्योधनं य विधिवद्राममागतमब्रवीत् ॥ १७ ॥
 तेऽतिप्रीतास्तमाकर्ष्य प्राप्तं रामं सुहृत्तमम् ।
 तमर्थयित्वाभिययुः सर्वे मङ्गलपाणयः ॥ १८ ॥
 तं सङ्गम्य यथान्यायं गामर्ष्यं य न्यवेदयन् ।
 तेषां ये तत्प्रभावज्ञाः प्रणोमुः शिरसा बलम् ॥ १९ ॥
 बन्धून् कुशलिनः श्रुत्वा पृष्ट्वा शिवमनामयम् ।
 परस्परमथो रामो बभाषेऽविकलवं वयः ॥ २० ॥
 उग्रसेनः क्षितीशेशो यद्द्र आज्ञापयत्प्रभुः ।
 तदव्यग्रधियः श्रुत्वा कुरुध्वं माविलम्बितम् ॥ २१ ॥
 यद्युयं बडवस्त्वेकं जित्वाऽधर्मोण धार्मिकम् ।
 अबध्नीताथ तन्मृष्ये बन्धूनामैश्वकाम्यया ॥ २२ ॥
 वीर्यशौर्यबलोत्तममात्मशक्तिसमं वयः ।
 कुरवो बलदेवस्य निशाम्योयुः प्रकोपिताः ॥ २३ ॥

अहो मलच्छित्रमिदं कालगत्या दुरत्यया ।
 आरुरुक्षत्युपानद्धै शिरो मुकुटसैवितम् ॥ २४ ॥
 अते यौनेन सम्भ्रष्टाः सलशय्यासनाशनाः ।
 वृषणयस्तुल्यतां नीता अस्मद्दत्तनृपासनाः ॥ २५ ॥
 यामरव्यजने शङ्भमातपत्रं य पाण्डुरम् ।
 किरीटमासनं शय्यां भुञ्जतेऽस्मदुपेक्षया ॥ २६ ॥
 अलं यदूनां नरदेवलाञ्छनै-
 र्दातुः प्रतीपैः कृणिनामिवामृतम् ।
 येऽस्मत्प्रसाद्योपयिता हि यादवा
 आज्ञापयन्त्यथ गतत्रपा वत ॥ २७ ॥
 कथमिन्द्रोऽपि कुरुभिर्भाष्मद्रोणाजुनादितिः ।
 अदत्तमवरुन्धीत सिंलत्रस्तमिवोरणः ॥ २८ ॥
 श्रीशुक उवाच
 जन्मबन्धुश्रियोन्नद्धमदास्ते भरतर्षभ ।
 आश्राप्य रामं दुर्वाच्यमसभ्याः पुरमाविशन् ॥ २९ ॥
 दृष्ट्वा कुतूशां दौःशील्यं श्रुत्वावाच्यानि चाय्युतः ।
 अवोचत्कीपसंरब्धो दृष्ट्रेक्ष्यः प्रलसन् मुहुः ॥ ३० ॥
 नूनं नानामदोन्नद्धाः शान्तिं नेच्छन्त्यसाधवः ।
 तेषां हि प्रशामो दण्डः पशूनां लगुडो यथा ॥ ३१ ॥
 अहो यदून् सुसंरब्धान् कृष्णं य कुपितं शनैः ।
 सान्त्वयित्वालभतेषां शममिच्छन्निडागतः ॥ ३२ ॥
 त एमे मन्दमतयः कलडाभिरताः भलाः ।
 तं मामवज्ञाय मुहुर्दुर्भाषान् मानिनोऽब्रुवन् ॥ ३३ ॥
 नोग्रसेनः किल विभुर्भोजवृषण्यन्धकेश्वरः ।
 शकाद्ययो लोकपाला यस्यादृशानुवर्तिनः ॥ ३४ ॥
 सुधर्माऽऽकम्ब्यते येन पारिजातोऽमराङ्घ्रिपः ।
 आनीय भुजयते सोऽसौ न डिवाध्यासनार्हणः ॥ ३५ ॥

यस्य पादयुगं साक्षाच्छ्रीरुपास्तेऽभिलेखरी ।
 स नार्हति किल श्रीशो नरदेवपरिच्छदान् ॥ ३६ ॥
 यस्याऽङ्घ्रिपङ्कजरोऽभिललोकपालैः
 मौल्युत्तमैर्धृतमुपासिततीर्थतीर्थम् ।
 ब्रह्मा भवोऽहमपि यस्य कलाः कलायाः
 श्रीश्रोद्धलेभ यिरमस्य नृपासनं क्व ॥ ३७ ॥
 भुञ्जते कुरुभिर्दत्तं भूभाण्डं वृषशयः किल ।
 उपानहः किल वयं स्वयं तु कुरवः शिरः ॥ ३८ ॥
 अहो अैश्वर्यमत्तानां मत्तानामिव मानिनाम् ।
 असम्भ्रमद्वा गिरो रुक्षाः कः सहेतानुशासीता ॥ ३९ ॥
 अथ निष्कार्वां पृथ्वीं कश्चिद्यामीत्यमर्षितः ।
 गृहीत्वा हलमुत्तस्थौ दहन्निव जगत्त्रयम् ॥ ४० ॥
 लाङ्गलाग्रेण नगरमुद्दिदार्थं गजाह्वयम् ।
 वियकर्ष स गङ्गायां प्रहरिष्यन्नमर्षितः ॥ ४१ ॥
 जलयानमिवाधूर्णं गङ्गायां नगरं पतत् ।
 आकृष्यमाणमालोक्य कौरवाः जातसम्भ्रमाः ॥ ४२ ॥
 तमेव शरणां जग्मुः सकुटुम्भा जिञ्जुविषवः ।
 सलक्ष्मणं पुरस्कृत्य साम्भं प्राञ्जलयः प्रभुम् ॥ ४३ ॥
 राम रामाभिलाधार प्रभावं न विदाम ते ।
 भूढानां नः कुबुद्धीनां क्षन्तुमर्हस्यतिक्रमम् ॥ ४४ ॥
 स्थित्युत्पत्त्यध्ययानां त्वमेको हेतुर्निराश्रयः ।
 लोकान् क्रीडनकानीश क्रीडतस्ते वदन्ति हि ॥ ४५ ॥
 त्वमेव भूर्ध्नीदमनन्त लीलया
 भूमाण्डलं बिभर्षि सलस्रमूर्धन् ।
 अन्ते य यः स्वात्मनि रुद्धविश्वः
 शेषेऽद्वितीयः परिशिष्यमाणः ॥ ४६ ॥
 कोपस्तेऽभिलक्षिणार्थं न द्वेषात्त्र य मत्सरात् ।
 बिभ्रतो भगवन् सत्त्वं स्थितिपालनतत्परः ॥ ४७ ॥

नमस्ते सर्वभूतात्मन् सर्वशक्तिधराव्यय ।
विश्वकर्मन् नमस्तेऽस्तु त्वां वयं शरणां गताः ॥ ४८ ॥

श्रीशुक उवाच

अेव प्रपन्नैः संविज्ञैर्वैपमानायनैर्बलः ।
प्रसादितः सुप्रसन्नो मा भैष्टेत्यभयं ददौ ॥ ४९ ॥

दुर्योधनः पारिबर्द्धं कुञ्जरान् षष्टिडायनान् ।
ददौ च द्वादशशतान्ययुतानि तुरङ्गमान् ॥ ५० ॥

स्थानां षट्सहस्राणि रौडमाणां सूर्यवर्धसाम् ।
दासीनां निष्कङ्कणीनां सहस्रं दृढितृप्तसलः ॥ ५१ ॥

प्रतिगृह्य तु तत्सर्वं भगवान् सात्वतर्षभः ।
सस्युतः सस्युषः प्रागात्सुहृद्भिरभिनन्दितः ॥ ५२ ॥

ततः प्रविष्टः स्वपुरं डलायुधः
समेत्य बन्धूनुरक्तयेतसः ।
शशंस सर्वं यदुपुङ्गवानां
मध्ये सभायां कुरुषु स्वयेष्टितम् ॥ ५३ ॥

अद्यापि य पुरं ल्येतत्सूययद्रामविडमम् ।
समुन्नतं दक्षिणतो गङ्गायामनुदृश्यते ॥ ५४ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे ङास्तिनपुर-
कर्षणरूपसङ्घर्षणविजयो नामाष्टषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेडोनसप्ततितमोऽध्यायः - ६९ ॥

श्रीशुक उवाच

नरकं निडतं श्रुत्वा तथोद्गाढं य योषिताम् ।
कृषणेनैडेन बह्वीनां तद्दिदृक्षुः स्म नारदः ॥ १ ॥

चित्रं भतैतदेकेन वपुषा युगपत्पृथक् ।
 गृहेषु द्रव्यसालसं स्त्रिय ओक उदावडत् ॥ २ ॥
 धृत्युत्सुको द्वाखवतीं देवर्षिर्द्रष्टुमागमत् ।
 पुष्पितोपवनारामद्विजालिकुलनादिताम् ॥ ३ ॥
 उल्लुल्लेन्दीवराभोजकह्वारकुमुदीत्यलैः ।
 छुस्तिषु सरःसूयैः कूजितां उंससारसैः ॥ ४ ॥
 प्रासादलक्ष्मैर्नवभिर्जुष्टां स्फुटिकराजतैः ।
 मडामरकतप्रभ्यैः स्वर्णरत्नपरिच्छदैः ॥ ५ ॥
 विभक्तारथ्यापथयत्वरापणैः
 शालासभाभी रुचिरां सुरालयैः ।
 संसिक्तमार्गाङ्गाणवीथिदेडलीं
 पतत्पताकाध्वजवारितातपाम् ॥ ६ ॥
 तस्यामन्तःपुरं श्रीमदर्थितं सर्वधिष्ययपैः ।
 उरैः स्वकौशलं यत्र त्वष्ट्रा कात्स्न्येन दर्शितम् ॥ ७ ॥
 तत्र षोडशभिः सन्नसडसैः समलङ्कृतम् ।
 विवेशैकतमं शौरैः पत्नीनां भवनं मडत् ॥ ८ ॥
 विष्टभ्यं विद्रुमस्तभमैर्वैदूर्यङ्कलकोत्तमैः ।
 धन्द्नीलमयैः कुड्यैर्जगत्या याडतत्विषा ॥ ९ ॥
 वितानैर्निर्मितैस्त्वष्ट्रा मुक्तादामविलम्बिभिः ।
 दान्तैरासनपर्यङ्गैर्मण्युत्तमपरिष्कृतैः ॥ १० ॥
 दासीभिर्निष्कङ्कणैः सुवासोभिरलङ्कृतम् ।
 पुम्भिः सकञ्चुकोषणीषसुवस्त्रमणिकुण्डलैः ॥ ११ ॥
 रत्नप्रदीपनिकरद्युतिभिर्निरस्त-
 ध्वान्तं विचित्रवलभीषु शिष्यैः उडोडङ्ग ।
 नृत्यन्ति यत्र विडितागुरुधूपमक्षै-
 र्निर्यान्तमीक्ष्य धनबुद्धय उन्नतः ॥ १२ ॥
 तस्मिन् समानगुणरूपवयःसुवेष-
 दासीसडस्युतयानुसवं गृह्णिया ।

विप्रो ददर्श यमरव्यजनेन रुध्रम-
दण्डेन सात्वतपतिं परिवीजयन्त्या ॥ १३ ॥

तं सन्निरिक्ष्य भगवान् सलसोत्थितश्री-
पर्यङ्कतः सकलधर्मभृतां वरिष्ठः ।
आनम्य पादयुगलं शिरसा डिरीट-
जुष्टेन साञ्जलिरवीविशदासने स्वे ॥ १४ ॥

तस्यावनिजय यराणौ तदपः स्वमूर्ध्ना-
भिभ्रज्जगद्गुरुतरोऽपि सतां पतिर्हि ।
भ्रष्टमप्यद्येव षति यद्गुणानामयुक्तं
तस्यैव यच्चरराणशौचमशेषतीर्थम् ॥ १५ ॥

सम्पूज्य देवऋषिवर्यमृषिः पुराणो
नारायाणो नरसभो विधिनोदितेन ।
वाण्याभिभाष्य मितयामृतमिष्टया तं
प्राड प्रभो भगवते करवाम ह्ये किम् ॥ १६ ॥

नारद उवाच
नैवाद्भुतं त्वयि विभोऽभिलोकनाथे
मैत्री जनेषु सकलेषु दमः भवानाम् ।
निःश्रेयसाय हि जगत्स्थितिरक्षाणाभ्यां
स्वैरावतार उरुगाय विदाम सुष्ठु ॥ १७ ॥

दृष्टं तवाङ्घ्रियुगलं जनतापवर्गं
भ्रष्टमादिभिर्दृष्टि विचिन्त्यमगाधभोधैः ।
संसारकूपपतितोत्तरणावलम्बं
ध्यायंश्चराम्यनुगृहाण यथा स्मृतिः स्यात् ॥ १८ ॥

ततोऽन्यदाविशद्रेलं कृष्णपत्न्याः स नारदः ।
योगेश्वरेश्वरस्याङ्ग योगमायावित्सया ॥ १९ ॥

दीव्यन्तमक्षैस्तत्रापि प्रियया योद्भवेन य ।
पूजितः परया भक्त्या प्रत्युत्थानासनादिभिः ॥ २० ॥

पृष्टश्चाविदुषेवासौ कदाऽऽयातो भवानिति ।
क्रियते किं नु पूर्णानामपूर्वैरस्मदादिभिः ॥ २१ ॥

अथापि ब्रूहि नो ब्रह्मन् जन्मैतच्छोभनं कुरु ।
 स तु विस्मित उत्थाय तूष्णीमन्यदगाद्गुहम् ॥ २२ ॥
 तत्राप्ययष्ट गोविन्दं लालयन्तं सुतान् शिशून् ।
 ततोऽन्यस्मिन् गृहेऽपश्यन्मज्जनाय कृतोद्यमम् ॥ २३ ॥
 जुह्वन्तं य वितानाग्नीन् यजन्तं पञ्चभिर्मभिः ।
 भोजयन्तं द्विजान् क्वापि भुञ्जानमवशेषितम् ॥ २४ ॥
 क्वापि सन्ध्यामुपासीनं जपन्तं ब्रह्म वाग्यतम् ।
 ओक्त्र यासियर्मात्स्यां यरन्तमसिवर्त्मसु ॥ २५ ॥
 अश्रौर्गजै रथैः क्वापि विचरन्तं गदाग्रजम् ।
 क्वचिच्छयानं पर्यङ्क्ते स्तूयमानं य वन्दिभिः ॥ २६ ॥
 मन्त्रयन्तं य कस्मिंश्चिन्मन्त्रिभिश्चोद्भवादिभिः ।
 जलक्रीडारतं क्वापि वारमुष्याभलावृतम् ॥ २७ ॥
 कुत्रचिद्द्विजमुष्येत्स्यो ददतं गाः स्वलङ्कृताः ।
 ठतिडासपुराणानि शृण्वन्तं मङ्गलानि य ॥ २८ ॥
 उसन्तं ढास्यकथया कदाचित्प्रियया गृहे ।
 क्वापि धर्मं सेवमानमर्थकामौ य कुत्रचित् ॥ २९ ॥
 ध्यायन्तमेकमासीनं पुरुषं प्रकृतेः परम् ।
 शुश्रूषन्तं गुहृन् क्वापि कामैर्भोगैः सपर्यया ॥ ३० ॥
 कुर्वन्तं विग्रहं कैश्चित्सन्धिं यान्यत्र केशवम् ।
 कुत्रापि सद्य रामेण यिन्तयन्तं सतां शिवम् ॥ ३१ ॥
 पुत्राणां दृढितृणां य काले विध्युपयापनम् ।
 दारैर्वरैस्तत्सदृशैः कल्पयन्तं विभूतिभिः ॥ ३२ ॥
 प्रस्थापनोपानयनैरपत्यानां मढोत्सवान् ।
 वीक्ष्य योगेश्वरेशस्य येषां लोका विसिस्मिरे ॥ ३३ ॥
 यजन्तं सकलान् देवान् क्वापि इतुभिर्गुणैः ।
 पूतयन्तं क्वचिद्धर्मं कूर्पाराममहादिभिः ॥ ३४ ॥
 यरन्तं मृगयां क्वापि उयमारुह्य सैन्यवम् ।
 ध्नन्तं ततः पशून् मेध्यान् पशून् यद्गुणैः ॥ ३५ ॥

अव्यक्तलिङ्गं प्रकृतिष्वन्तःपुरगृहादिषु ।
 क्वचिश्चरन्तं योगेशं तत्तद्भावबुभुत्सया ॥ ३६ ॥

अथोवाच लृषीकेशं नारदः प्रहसन्निव ।
 योगमायोदयं वीक्ष्य मानुषीभीयुषो गतिम् ॥ ३७ ॥

विदाम योगमायास्ते दुर्दर्शा अपि मायिनाम् ।
 योगेश्वरात्मन् निर्भाता भवत्पादनिषेवया ॥ ३८ ॥

अनुजानीहि मां देव लोकांस्ते यशसाऽऽप्नुतान् ।
 पर्यटामि तवोद्गायन् लीलां भुवनपावनीम् ॥ ३९ ॥

श्रीभगवानुवाच
 ब्रह्मन् धर्मस्य वक्ताहं कर्ता तदनुमोदिता ।
 तस्त्रिंशयन् लोकमिममास्थितः पुत्र मा षिदः ॥ ४० ॥

श्रीशुक उवाच
 एत्याचरन्तं सद्भर्मान् पावनान् गृहमेधिनाम् ।
 तमेव सर्वगेषु सन्तमेकं ददर्श ह ॥ ४१ ॥

कृष्णस्थानन्तवीर्यस्य योगमायामहोदयम् ।
 मुहुर्दृष्ट्वा ऋषिरभूद्विस्मितो जातकौतुकः ॥ ४२ ॥

एत्यर्थकामधर्मेषु कृष्णेन श्रद्धितात्मना ।
 सम्यक् सभाजितः प्रीतस्तमेवानुस्मरन् ययौ ॥ ४३ ॥

एवं मनुष्यपदवीमनुवर्तमानो
 नारायणोऽभिलभवाय गृहीतशक्तिः ।
 रेमेऽङ्ग षोडशसहस्रवराङ्गनानां
 सप्रीऽसौलृट्निरीक्षणाडासजुष्टः ॥ ४४ ॥

यानीह विश्वविलयोद्भववृत्तिभेदुः
 कर्माण्यनन्यविषयाणि हरिश्चकार ।
 यस्त्वङ्ग गायति शृणोत्यनुमोदते वा
 भक्तिर्भवेद्भगवति ह्यपवर्गमार्गे ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे कृष्णगार्हस्थ्य-

दर्शनं नामैकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ६८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्ततितमोऽध्यायः - ७० ॥

श्रीशुक उवाच

अथोषस्युपवृत्तायां कुक्कुटान् कूजतोऽशपन् ।

गृहीतकण्ठयः पतिभिर्माधव्यो विरडातुराः ॥ १ ॥

वयांस्यरोरुवन् कृष्णं बोधयन्तीव वन्दिनः ।

गायत्स्वलिष्वनिद्राणि मन्दारवनवायुभिः ॥ २ ॥

मुहूर्तं तं तु वैदर्भी नामृष्यदतिशोभनम् ।

परिरम्भणविशेषात्प्रियबाह्वन्तरं गता ॥ ३ ॥

ब्राह्मे मुहूर्तं उत्थाय वार्युपस्पृश्य माधवः ।

दध्यौ प्रसन्नकराण आत्मानं तमसः परम् ॥ ४ ॥

अेकं स्वयञ्ज्योतिरनन्यमव्ययं

स्वसंस्थया नित्यनिरस्तकल्मषम् ।

ब्रह्माप्यमस्योद्भवनाशुतेतुभिः

स्वशक्तिर्बिर्लक्षितभावनिर्वृतिम् ॥ ५ ॥

अथाप्लुतोऽम्भस्यमले यथाविधि

क्रियाकलापं परिधाय वाससी ।

यकार सन्ध्योपगमादि सत्तमो

दुतानलो ब्रह्म जज्ञाप वाग्यतः ॥ ६ ॥

उपस्थाचार्यमुद्यन्तं तर्पयित्वाऽऽत्मनः कलाः ।

देवान् ऋषीन् पितृन् वृद्धान् विप्रानप्यर्च्य यात्मवान् ॥ ७ ॥

धेनूनां रुक्मशृङ्गीणां साध्वीनां मौक्तिकस्रजाम् ।

पयस्विनीनां गृष्टीनां सवत्सानां सुवाससाम् ॥ ८ ॥

ददौ रुध्यप्पुरात्राणां क्षौमाञ्जिनतिलैः सह ।

अलङ्कृतोभ्यो विप्रेभ्यो बद्धं बद्धं दिने दिने ॥ ९ ॥

गोविप्रदेवतावृद्धगुरुन् भूतानि सर्वशः ।

नमस्कृत्यात्मसम्भूतीर्मङ्गलानि समस्पृशत् ॥ १० ॥

आत्मानं भूषयामास नरलोडविभूषणम् ।

वासोभिर्भूषणैः स्वीयैर्दिव्यस्त्रगनुलेपनैः ॥ ११ ॥

अवेक्षयाज्यं तथाऽऽदर्शं गोवृषद्विजदेवताः ।

कामांश्च सर्ववर्णानां पौरान्तःपुरयारिणाम् ।

प्रदाप्य प्रकृतीः कामैः प्रतोष्य प्रत्यनन्दत ॥ १२ ॥

संविभज्याग्रतो विप्रान् अक्ताम्भूलानुलेपनैः ।

सुदुष्टः प्रकृतीर्दारानुपायुङ्क्त ततः स्वयम् ॥ १३ ॥

तावत्सूत उपानीय स्थन्दनं परमाद्भुतम् ।

सुग्रीवाद्यैर्दुर्धैर्युक्तं प्रणम्यावस्थितोऽग्रतः ॥ १४ ॥

गृहीत्वा पाणिना पाणी सारथेस्तमथारुढत् ।

सात्यक्युद्धवसंयुक्तः पूर्वोद्भिन्निव भास्करः ॥ १५ ॥

ऽक्षितोऽन्तःपुरस्त्रीणां सग्रीऽप्रेमवीक्षितैः ।

कृश्राद्विसृष्टो निरगाज्जतडासो डरन् मनः ॥ १६ ॥

सुधर्माभ्यां सभां सर्वैर्वृष्णिभिः परिवारितः ।

प्राविशद्यन्निविष्टानां न सन्त्यङ्ग चद्रूर्भयः ॥ १७ ॥

तत्रोपविष्टः परमासने विभु-

र्भभौ स्वभासा ककुभोऽवभासयन् ।

वृतो नृसिंहेर्यद्दुर्भिर्यद्भूतमो

यथोदुराजो दिवि तारकागणैः ॥ १८ ॥

तत्रोपमन्त्रिणो राजन् नानाडास्यरसैर्विभुम् ।

उपतस्थुर्नटाचार्या नर्तक्यस्ताण्डवैः पृथक् ॥ १९ ॥

भृदङ्गवीणाभ्रजवेणुतालदरस्वनैः ।

ननृतुर्जगुस्तुष्टुवुश्च सूतमागधवन्दिनः ॥ २० ॥

तत्राहुर्भ्राञ्जनाः केचिदासीना भ्रञ्जवादिनः ।

पूर्वेषां पुण्ययशासां राज्ञां याकथयन् कथाः ॥ २१ ॥

तत्रैकः पुरुषो राजन्नागतोऽपूर्वदर्शनः ।
विष्ठापितो भगवते प्रतीकारैः प्रवेशितः ॥ २२ ॥

स नमस्कृत्य कृष्णाय परेशाय कृताञ्जलिः ।
राज्ञामावेदयद्गुणं जरासन्धनिरोधम् ॥ २३ ॥

ये य द्दिग्विजये तस्य सन्नतिं न ययुर्नृपाः ।
प्रसज्य रुद्धास्तेनासन्नयुते द्वे गिरिप्रजे ॥ २४ ॥

कृष्ण कृष्णाप्रमेयात्मन् प्रपन्नभयभञ्जन ।
वयं त्वां शरणां यामो भवामीताः पृथग्विधः ॥ २५ ॥

लोको विकर्मनिरतः कुशले प्रमत्तः
कर्मण्ययं त्वदृष्टिते भवदर्थेन स्वे ।
यस्तावदस्य भलवानिड श्रुविताशां
सद्यश्छिनत्त्यनिमिषाय नमोऽस्तु तस्मै ॥ २६ ॥

लोके भवाञ्जगदिनः कलयावतीर्णः
सद्रक्षणाय भलनिग्रहणाय चान्यः ।
कश्चित्पृथीयमतियाति निदेशमीश
किं वा जनः स्वकृतमृच्छति तन्न विद्मः ॥ २७ ॥

स्वप्रायितं नृपसुभं परतन्त्रमीश
शम्भुदम्भेन मृतकेन धुरं वलामः ।
छित्वा तदात्मनि सुभं त्वदनीडलभ्यं
किलश्यामलेऽतिकृपाणास्तव माययेड ॥ २८ ॥

तन्नो भवान् प्राणतशोकलराङ्घ्रियुग्मो
भङ्गान् वियुङ्क्ष्व मगधाह्वयकर्मपाशात् ।
यो भूभुजोऽयुतमतःङ्गजवीर्यमेको
भिभ्रद्रुरोध भवने मृगराडिवावीः ॥ २९ ॥

यो वै त्वया द्विनवकृत्व उदात्तयङ्क-
भङ्गो मृधे भवु भवन्तमनन्तवीर्यम् ।
जित्वा नृलोकनिरतं सकृदूढदर्पो
युष्मत्प्रजा रुजति नोऽजित तद्विधेडि ॥ ३० ॥

दूत उवाच

धृति मागधसंरुद्धा भवद्दर्शनकङ्क्षिणः ।

प्रपन्नाः पादमूलं ते दीनानां शं विधीयताम् ॥ ३१ ॥

श्रीशुक उवाच

राजदूते ब्रुवत्येवं देवर्षिः परमद्युतिः ।

बिभ्रत्पिङ्गजटाभारं प्राट्टरासीधथा रविः ॥ ३२ ॥

तं दृष्ट्वा भगवान् कृष्णः सर्वलोकेश्वरेश्वरः ।

ववन्द उत्थितः शीष्णां ससल्यः सानुगो मुदा ॥ ३३ ॥

सभाजयित्वा विधिवत्कृतासनपरिग्रहम् ।

बभाषे सूनुतैर्वाङ्मयैः श्रद्धया तर्पयन् मुनिम् ॥ ३४ ॥

अपि स्वियेदध लोकानां त्रयाणामकुतोभयम् ।

ननु भूयान् भगवतो लोकान् पर्यटतो गुणः ॥ ३५ ॥

न छि तेऽविदितं किञ्चित्त्वोकेष्वीश्वरकर्तृषु ।

अथ पृच्छामहे युष्मान् पाण्डवानां चिकीर्षितम् ॥ ३६ ॥

श्रीनारद उवाच

दृष्टा माया ते बहुशो दुरत्यया

माया विभो विश्वसृजश्च मायिनः ।

भूतेषु भूमंश्चरतः स्वशक्तिभि-

र्वह्निरेवश्चन्नरुयो न मेऽदृभुतम् ॥ ३७ ॥

तवेहितं कोऽर्हति साधु वेदितुं

स्वमाययेदं सृजतो नियश्चतः ।

यद्विद्यमानात्मतयावभासते

तस्मै नमस्ते स्वविलक्षाणात्मने ॥ ३८ ॥

शुवस्य यः संसरतो विमोक्षार्णं

न जानतोऽनर्थवडाश्चरीरतः ।

लीलावतारैः स्वयशःप्रदीपकं

प्राज्वालयत्त्वा तमहं प्रपद्ये ॥ ३९ ॥

अथाध्याश्रावये ब्रह्म नरलोकविऽम्बनम् ।

राज्ञः पैतृष्वसेयस्य भक्तस्य य चिकीर्षितम् ॥ ४० ॥

यक्ष्यति त्वां मधेन्द्रेण राजसूयेन पाण्डवः ।

પારમેષ્ઠ્યકામો નૃપતિસ્તદ્ભવાનનુમોદતામ્ ॥ ૪૧ ॥

તસ્મિન્ દેવ કૃતુવરે ભવન્તં વૈ સુરાદયઃ ।

દિદૃક્ષવઃ સમેષ્યન્તિ રાજાનશ્ચ યશસ્વિનઃ ॥ ૪૨ ॥

શ્રવણાહીર્તનાદ્ધ્યાનાત્પૂયન્તેડન્તેવસાયિનઃ ।

તવ બ્રહ્મમયસ્થેશ કિમુતેક્ષાભિમર્શિનઃ ॥ ૪૩ ॥

યસ્યામલં દિવિ યશઃ પ્રથિતં રસાયાં

ભૂમૌ ચ તે ભુવનમડ્ગલ દિગ્વિતાનમ્ ।

મન્દાકિનીતિ દિવિ ભોગવતીતિ યાધો

ગડ્ગોતિ ચેહ ચરણામ્બુ પુનાતિ વિશ્વમ્ ॥ ૪૪ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

તત્ર તેષ્વાત્મપક્ષેષ્વગૃહ્ણત્સુ વિજિગીષયા ।

વાયઃ પેશૈઃ સ્મયન્ ભૃત્યમુદ્ધવં પ્રાહ કેશવઃ ॥ ૪૫ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

ત્વં હિ નઃ પરમં ચક્ષુઃ સુહૃન્મન્ત્રાર્થતત્ત્વવિત્ ।

તથાત્ર બ્રૂહ્યનુષ્ઠેયં શ્રદ્ધમઃ કરવામ તત્ ॥ ૪૬ ॥

ઇત્યુપામન્નિતો ભર્ત્રા સર્વજ્ઞેનાપિ મુગ્ધવત્ ।

નિદેશં શિરસાડઠધાય ઉદ્ધવઃ પ્રત્યભાષત ॥ ૪૭ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં

સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે ભગવદ્યાન-

વિચારો નામ સપ્તતિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૭૦ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકસપ્તતિતમોઽધ્યાયઃ - ૭૧ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

ઇત્યુદીરિતમાકર્ણ્ય દેવઋષેરુદ્ધવોઽબ્રવીત્ ।

સભ્યાનાં મતમાણાય કૃષ્ણસ્ય ચ મહામતિઃ ॥ ૧ ॥

उद्धव उवाच

यद्दुक्तामृषिणा देव सायिव्यं यक्ष्यतस्त्वया ।

कार्यं पैतृष्वसेयस्य रक्षा य शरणीषिणाम् ॥ २ ॥

यष्टव्यं राजसूयेन दिङ्मङ्गयिना विभो ।

अतो जरासुतजय उभयार्थो मतो मम ॥ ३ ॥

अस्माकं य मडानर्थो ज्येतेनैव भविष्यति ।

यशश्च तव गोविन्द राज्ञो बद्धान् विमुञ्चतः ॥ ४ ॥

स वै दूर्विषडो राजा नागायुतसमो बले ।

भलिनामपि यान्येषां भीमं समबलं विना ॥ ५ ॥

द्वैरथे स तु जेतव्यो मा शताक्षौडिणीयुतः ।

ब्रह्मण्योऽभ्यर्थितो विप्रैर्न प्रत्याभ्याति कर्त्तव्यित् ॥ ६ ॥

ब्रह्मवेषधरो गत्वा तं भिक्षेत वृकोदरः ।

उनिष्यति न सन्देहो द्वैरथे तव सन्निधौ ॥ ७ ॥

निमित्तं परमीशस्य विश्वसर्गनिरोधयोः ।

डिरण्यगर्भः शर्वश्च कालस्यारुपिणस्तव ॥ ८ ॥

गायन्ति ते विशदकर्म गृहेषु देव्यो

राज्ञां स्वशत्रुवधमात्मविमोक्षाणां य ।

गोप्यश्च कुञ्जरपतेर्जनकात्मजायाः

पित्रोश्च लब्धशरणा मुनयो वयं य ॥ ९ ॥

जरासन्धवधः कृष्ण भूर्यर्थायोपकल्पते ।

प्रायः पाकविपाडेन तव याम्भितः कृतुः ॥ १० ॥

श्रीशुक उवाच

ऽत्युद्धववयो राजन् सर्वतोभद्रमभ्युतम् ।

देवर्षिर्यद्दुवृद्धाश्च कृष्णाश्च प्रत्यपूजयन् ॥ ११ ॥

अथादिशत्रयाणाय भगवान् देवकीसुतः ।

भृत्यान् दारुकञ्जैत्रादीननुज्ञाप्य गुडुन् विभुः ॥ १२ ॥

निर्गमय्यावरोधान् स्वान् ससुतान् सपरिच्छदान् ।

सङ्घर्षणामनुज्ञाप्य यदुराजं य शत्रुघ्नम् ।

सूतोपनीतं स्वरथमारुढद्रुडध्वजम् ॥ १३ ॥

ततो रथद्विपभटसादिनायकैः

करालया परिवृत आत्मसेनया ।

मृदङ्गमेर्यान्कशङ्खगोमुषैः

प्रघोषघोषित्कुलो निराकम् ॥ १४ ॥

नृवाञ्जिकाञ्चनशिबिकाभिरय्युतं

सडात्मजाः पतिमनु सुप्रता ययुः ।

वराम्भराभरणाविलेपनस्रजः

सुसंवृता नृभिरसिचर्मपाणिभिः ॥ १५ ॥

नरोष्ट्रगोमहिषभराम्भतर्यनः

करेणुभिः परिजनवारयोषितः ।

स्वलङ्कृताः कटकटिकम्बलाम्भरा-

धुपस्करा ययुरधियुज्य सर्वतः ॥ १६ ॥

बलं बृहदध्वजपटछत्रयामरै-

र्वरायुधाभरणाकिरीटवर्मभिः ।

द्विवांशुभिस्तुमुलरवं बभौ रवे-

र्यथार्णवः क्षुभिततिमिङ्गिलोर्मिभिः ॥ १७ ॥

अथो मुनिर्यदुपतिना सभाञ्जितः

प्रणाम्य तं हृदि विदधद्विडायसा ।

निशाम्य तद्व्यवसितमावृताड्णो

मुकुन्दसन्दर्शननिर्वृतेन्द्रियः ॥ १८ ॥

राजदूतमुवायेदं भगवान् प्रीणयन् गिरा ।

मा भैष्ट दूत भद्रं वो घातयिष्यामि मागधम् ॥ १९ ॥

धृत्युक्तः प्रस्थितो दूतो यथावदवदन्नृपान् ।

तेऽपि सन्दर्शनं शौरैः प्रत्यैक्षन् यन्मुमुक्षवः ॥ २० ॥

आनर्तसौवीरमङ्गस्तीर्त्वा विनशनं हरिः ।

गिरीन् नदीरतीयाय पुरग्रामप्रजाकरान् ॥ २१ ॥

ततो दृषद्वर्ती तीर्त्वा मुकुन्दोऽथ सरस्वतीम् ।

पञ्चालानथ मत्स्यांश्च शङ्कप्रस्थमथागमत् ॥ २२ ॥

तमुपागतमाकर्ण्य प्रीतो दुर्दृशनं नृणाम् ।
 अजातशत्रुर्निरगात्सोपाध्यायः सुहृद्भूतः ॥ २३ ॥
 गीतवादित्रघोषेण ब्रह्मघोषेण भूयसा ।
 अब्ययात्स लृषीकेशं प्राणः प्राणमिवादृतः ॥ २४ ॥
 दृष्ट्वा विक्लिन्नहृदयः कृष्णं स्नेहेन पाण्डवः ।
 शिरादृष्टे प्रियतमं सस्वजेऽथ पुनः पुनः ॥ २५ ॥
 द्योभ्यां परिष्वज्य रमामलालयं
 मुकुन्दगात्रं नृपतिर्हताशुभः ।
 लेभे परां निर्वृतिमश्रुलोचनो
 लृष्यत्तनुर्विस्मृतलोकविलभः ॥ २६ ॥
 तं मातुलेयं परिरत्य निर्वृतो
 भीमः स्मयन् प्रेमजलाकुलेन्द्रियः ।
 यमौ किरीटी य सुहृत्तमं मुदा
 प्रवृद्धबाष्पाः परिरेभिरेऽभ्युतम् ॥ २७ ॥
 अर्जुनेन परिष्वक्तो यमाभ्यामभिवादितः ।
 ब्राह्मणोभ्यो नमस्कृत्य वृद्धेभ्यश्च यथार्हतः ॥ २८ ॥
 मानितो मानयामास कुरुसृञ्जयकैक्यान् ।
 सूतमागधगन्धर्वा वन्दिनश्चोपमन्त्रिणः ॥ २९ ॥
 मृदङ्गशङ्खपटलवीणापाणवगोमुषैः ।
 ब्राह्मणैश्चारविन्दाक्षं तुष्टुवुर्नृतुर्जगुः ॥ ३० ॥
 अेवं सुहृद्भिः पर्यस्तः पुण्यश्लोकशिषामणिः ।
 संस्तूयमानो भगवान् विवेशालङ्कृतं पुरम् ॥ ३१ ॥
 संसिक्तवर्त्म करिणां मद्गन्धतोयै-
 श्चित्रध्वजैः कनकतोरणपूर्णाकुम्भैः ।
 मृष्टात्मभिर्नवदुकूलविभूषणस्रग्-
 गन्धैर्नृभिर्युवतिभिश्च विराजमानम् ॥ ३२ ॥
 उद्दीमदीपबलिभिः प्रतिसन्नजाल-
 निर्यातधूपरुचिरं विलसत्पताकम् ।
 मूर्धन्युत्थेमकलशै रजतोरुशङ्खै-

जुष्टं ददर्श भवनैः कुरुराजधाम ॥ ३३ ॥

प्राप्तं निशम्य नरलोचनपानपात्र-
मौत्सुक्यविश्वथितकेशदुकूलबन्धाः ।
सद्यो विसृज्य गृहकर्म पतींश्च तल्पे
द्रष्टुं ययुर्युवतयः स्म नरेन्द्रमार्गे ॥ ३४ ॥

तस्मिन् सुसङ्कुल षष्ठाश्वरथद्विपद्भिः
कृष्णं सभार्यमुपलभ्य गृह्णाधिष्ठिताः ।
नार्यो विकीर्य कुसुमैर्नसोपगुह्य
सुस्वागतं विदधुरुत्समयवीक्षितेन ॥ ३५ ॥

उच्युः स्त्रियः पथि निरीक्ष्य मुकुन्दपत्नीः
तारा यथोद्गुपसदाः किमकार्यमूभिः ।
यस्यक्षुषां पुरुषमौलिरुदारडास-
लीलावलोककलयोत्सवमातनोति ॥ ३६ ॥

तत्र तत्रोपसङ्गम्य पौरा मङ्गलपाणयः ।
यङ्कुः सपर्यां कृष्णाय श्रेणीमुष्या उत्तैनसः ॥ ३७ ॥

अन्तःपुरजनैः प्रीत्या मुकुन्दः कुल्ललयनैः ।
ससम्भ्रमैरभ्युपेतः प्राविशद्राजमन्दिरम् ॥ ३८ ॥

पृथा विलोक्य भ्रात्रेयं कृष्णं त्रिभुवनेश्वरम् ।
प्रीतात्मोत्थाय पर्यङ्गात्सन्नुषा परिषस्वजे ॥ ३९ ॥

गोविन्दं गृहमानीय देवदेवेशमादृतः ।
पूजायां नाविदत्कृत्यं प्रमोदीपलतो नृपः ॥ ४० ॥

पितृष्वसुर्गुरुस्त्रीणां कृष्णश्चक्रेऽभिवादनम् ।
स्वयं य कृष्णाय राजन् भगिन्या याभिवन्दितः ॥ ४१ ॥

शश्रवा सञ्चोदिता कृष्णा कृष्णपत्नीश्च सर्वशः ।
आनर्थं रुक्मिणीं सत्यां भद्रां जाम्भवतीं तथा ॥ ४२ ॥

कालिन्दीं मित्रविन्दां य शैल्यां नाग्रजितीं सतीम् ।
अन्याश्चाभ्यागता यास्तु वासःस्रज्भाण्डनादिभिः ॥ ४३ ॥

सुभं निवासयामास धर्मराजो जनार्दनम् ।

ससैन्यं सानुगामात्यं सभार्यं य नवं नवम् ॥ ४४ ॥

तर्पयित्वा षाण्डवेन वह्निं क्वाल्गुनसंयुतः ।

मोचयित्वा मयं येन राज्ञे दित्वा सभा कृता ॥ ४५ ॥

उवास कतिशिन्मासान् राज्ञः प्रियथिकीर्षया ।

विडरन् रथमारुढ्य क्वाल्गुनेन भटैर्वृतः ॥ ४६ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्थां

संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे कृष्णस्य

छन्दप्रस्थगमनं नामैकसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्विसप्ततितमोऽध्यायः - ७२ ॥

श्रीशुक उवाच

अेकदा तु सभामध्य आस्थितो मुनिर्भिवृतः ।

ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैर्भ्रातृभिश्च युधिष्ठिरः ॥ १ ॥

आचार्यैः कुलवृद्धैश्च ज्ञातिसम्बन्धिभान्धवैः ।

शृण्वतामेव सैतेषामाभाष्येदमुवाच ॥ २ ॥

युधिष्ठिर उवाच

कृतुराजेन गोविन्द राजसूयेन पावनीः ।

यक्ष्ये विभूतीर्भवतस्तत्सम्पाद्य नः प्रभो ॥ ३ ॥

त्वत्पादुके अविरतं परि ये यरन्ति

ध्यायन्त्यभद्रनशने शुचयो गृणन्ति ।

विन्दन्ति ते कमलनाभ भवापवर्ग-

माशासते यद्वि त आशिष एष नान्ये ॥ ४ ॥

तद्देवदेव भवतश्चरणारविन्द-

सेवानुभावमिड पश्यतु लोक श्रेष्ठः ।

ये त्वां भजन्ति न भजन्त्युत वोभयेषां

निष्ठां प्रदृश्य विभो कुरुसृञ्जयानाम् ॥ ५ ॥

न ब्रह्मणः स्वपरमेष्ठमतिस्तव स्यात्

सर्वात्मनः समदृशः स्वसुभानुभूतेः ।

संसेवतां सुरतरोरिव ते प्रसादः

सेवानुरूपमुद्यो न विपर्ययोऽत्र ॥ ६ ॥

श्रीभगवानुवाच

सम्यग्व्यवसितं राजन् भवता शत्रुकर्शन ।

कल्याणी येन ते कीर्तिर्लोकाननुभविष्यति ॥ ७ ॥

ऋषीणां पितृदेवानां सुलृढामपि नः प्रभो ।

सर्वेषामपि भूतानामीप्सितः कतुराऽयम् ॥ ८ ॥

विजित्य नृपतीन् सर्वान् कृत्वा य जगतीं वशे ।

सम्भृत्य सर्वसम्भारानाह्वरस्य मडाकृतम् ॥ ९ ॥

येते ते भ्रातरो राज्ञस्त्वोऽकपालांशसम्भवाः ।

जितोऽस्य्यात्मवता तेऽहं दुर्जयो योऽकृतात्मभिः ॥ १० ॥

न कश्चिन्मत्परं लोके तेजसा यशसा श्रिया ।

विभूतिभिर्वाभिभवद्देवोऽपि किमु पार्थिवः ॥ ११ ॥

श्रीशुक उवाच

निशम्य भगवद्गीतं प्रीतः कुल्लमुषाम्भुजः ।

भ्रातृन् दिग्विजयेऽयुङ्क्त विषयुतेजोपबृडितान् ॥ १२ ॥

सहदेवं दक्षिणस्यामादिशत्सह सृञ्जयैः ।

दिशि प्रतीच्यां नकुलमुदीच्यां सव्यसायिनम् ।

प्राच्यां वृकोदरं मत्स्यैः केकयैः सह मद्रुडैः ॥ १३ ॥

ते विजित्य नृपान् वीरा आजडुर्दिग्व्य ओजसा ।

अजातशत्रवे भूरि द्रविणं नृप यक्ष्यते ॥ १४ ॥

श्रुत्वाजितं जरासन्धं नृपतेर्ध्यायतो हरिः ।

आढोपायं तमेवाद्य उद्धवो यमुवाच ह ॥ १५ ॥

भीमसेनोऽर्जुनः कृष्णो ब्रह्मविद्गोधरास्त्रयः ।

जग्मुर्गिरिप्रजं तात बृहद्रथसुतो यतः ॥ १६ ॥

ते गत्वाऽऽतिथ्यवेलायां गृहेषु गृहमेधिनम् ।
 ब्रह्मण्यं समयायेरन् राज्ञ्या ब्रह्मलिङ्गिनः ॥ १७ ॥

राजन् विद्व्यतिथीन् प्रामानर्थिनो दूरमागतान् ।
 तन्नः प्रयच्छ भद्रं ते यद्रयं कामयामहे ॥ १८ ॥

डिं दुर्मर्षं तितिक्ष्णं किमकार्यमसाधुभिः ।
 डिं न देयं वदान्यानां कः परः समदर्शिनाम् ॥ १९ ॥

योऽनित्येन शरीरेण सतां गेयं यशो ध्रुवम् ।
 नायिनोति स्वयं कल्पः स वाच्यः शोच्य एव सः ॥ २० ॥

उरिश्चन्द्रो रन्तिदेव उच्छवृत्तिः शिभिर्बलिः ।
 व्याधः कपोतो बलवो ह्यध्रुवेण ध्रुवं गताः ॥ २१ ॥

श्रीशुक उवाच

स्वरैराकृतिभिस्तांस्तु प्रकोष्ठैर्जाडतैरपि ।
 राजन्यबन्धून् विज्ञाय दृष्टपूर्वानयिन्तयत् ॥ २२ ॥

राजन्यबन्धवो ज्येते ब्रह्मलिङ्गानि बिभ्रति ।
 ददामि भिक्षितं तेभ्य आत्मानमपि दृस्त्यजम् ॥ २३ ॥

बलेर्नु श्रूयते कीर्तिर्वितता दृक्पकम्बुषा ।
 अश्वर्याद्ब्रह्मशितस्यापि विप्रव्याजेन विषणुना ॥ २४ ॥

श्रियं जिहीर्षतेन्द्रस्य विषणवे द्विज रूषिणे ।
 जानन्नपि मर्डी प्रादाद्धार्यमाणोऽपि दैत्यराट् ॥ २५ ॥

श्रुवता ब्राह्मणार्थाय को न्यर्थः क्षत्रबन्धुना ।
 देहेन पतमानेन नेहता विपुलं यशः ॥ २६ ॥

धृत्युदारमतिः प्राड कृष्णार्जुनवृकोदरान् ।
 डे विप्रा प्रियतां कामो ददाभ्यात्मशिरोऽपि वः ॥ २७ ॥

श्रीभगवानुवाच

युद्धं नो देहि राजेन्द्र द्वन्द्वशो यद्वि मन्यसे ।
 युद्धार्थिनो वयं प्राप्ता राज्ञ्या नात्रकाङ्क्षिणः ॥ २८ ॥

असौ वृकोदरः पार्थस्तस्य भ्रातार्जुनो ह्ययम् ।
 अनयोर्मातुलेयं मां कृष्णं जानीहि ते रिपुम् ॥ २९ ॥

એવમાવેદિતો રાજા જહાસોચ્ચૈઃ સ્મ માગધઃ ।
 આહ ચામર્ષિતો મન્દા યુદ્ધં તર્હિ દદામિ વઃ ॥ ૩૦ ॥
 ન ત્વયા ભીરુણા યોત્સ્યે યુધિ વિકલવતેજસા ।
 મથુરાં સ્વપુરીં ત્યક્ત્વા સમુદ્રં શરણં ગતઃ ॥ ૩૧ ॥
 અયં તુ વયસાતુલ્યો નાતિસત્વો ન મે સમઃ ।
 અર્જુનો ન ભવેદોદ્ધા ભીમસ્તુલ્યબલો મમ ॥ ૩૨ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા ભીમસેનાય પ્રાદાય મહર્તીં ગદામ્ ।
 દ્વિતીયાં સ્વયમાદાય નિર્જંગામ પુરાહ્લિઃ ॥ ૩૩ ॥
 તતઃ સમે ખલે વીરૌ સંયુક્તાવિતરેતરૌ ।
 જઘ્નતુર્વજકલ્પાભ્યાં ગદાભ્યાં રણદુર્મદૌ ॥ ૩૪ ॥
 મણ્ડલાનિ વિચિત્રાણિ સવ્યં દક્ષિણમેવ ચ ।
 ચરતોઃ શુશુભે યુદ્ધં નટયોરિવ રડ્ગિણોઃ ॥ ૩૫ ॥
 તતશ્ચટયટાશબ્દો વજ્રનિષ્ષેષસન્નિભઃ ।
 ગદયોઃ ક્ષિપયો રાજન્ દન્તયોરિવ દન્તિનોઃ ॥ ૩૬ ॥
 તે વૈ ગદે ભુજજવેન નિપાત્યમાને
 અન્યોન્યતોંસકટિપાદકરોરુજત્રૂન્ ।
 ચૂર્ણાંબભૂવતુરુપેત્ય યથાર્કશાખે
 સંયુધ્યતોર્દ્વિરદયોરિવ દીપ્તમન્વ્યોઃ ॥ ૩૭ ॥
 ઇત્યં તયોઃ પ્રહતયોર્ગદયોર્નવીરૌ
 ક્રુદ્ધૌ સ્વમુષ્ટિભિરયઃસ્પરશૌરપિંચામ્ ।
 શબ્દસ્તયોઃ પ્રહરતોરિભયોરિવાસી-
 ત્રિઘાંતવજ્રપરુષસ્તલતાડનોત્થઃ ॥ ૩૮ ॥
 તયોરેવં પ્રહરતોઃ સમશિક્ષાબલૌજસોઃ ।
 નિર્વિશેષમભૂદ્યુદ્ધમક્ષીણજવયોર્નૃપ ॥ ૩૯ ॥
 એવં તયોર્મહારાજ યુધ્યતોઃ સપ્તવિંશતિઃ ।
 દિનાનિ નિરગસ્તત્ર સુહૃદ્ભ્રિશિ તિષ્ઠતોઃ ॥ ૪૦ ॥
 એકદા માતુલેયં વૈ પ્રાહ રાજન્ વૃકોદરઃ ।
 ન શક્તોઽહં જરાસન્ધં નિર્જેતું યુધિ માધવ ॥ ૪૧ ॥

शत्रोर्जन्ममृती विद्राञ्छुवितं य जराकृतम् ।
 पार्थमाध्याययन् स्वेन तेजसायिन्तयद्धरिः ॥ ४२ ॥
 सञ्चिन्त्याशिवधोपायं भीमस्यामोघदर्शनः ।
 दर्शयामास विटपं पाटयन्निव संज्ञया ॥ ४३ ॥
 तद्विज्ञाय मडासत्त्वो भीमः प्रहरतां वरः ।
 गृहीत्वा पादयोः शत्रुं पातयामास भूतले ॥ ४४ ॥
 अेकं पादं पदाऽऽकम्य द्योर्भ्यामन्यं प्रगृह्य सः ।
 गुदतः पाटयामास शापमिव मडागजः ॥ ४५ ॥
 अेकपादोरुवृषाकटिपृष्ठस्तनांसके ।
 अेकबाह्वक्षिभ्रुकर्णे शकले ददृशुः प्रजाः ॥ ४६ ॥
 डाडाकारो मडानासीन्निडते मगधेश्वरे ।
 पूजयामासतुर्भीमं परिरभ्य जयाय्युतौ ॥ ४७ ॥
 सडद्वेवं तत्तनयं भगवान् भूतभावनः ।
 अब्यषिञ्च्यदमेयात्मा मगधानां पतिं प्रभुः ।
 मोचयामास राज्ञ्यान् संरुद्धा मागधेन ये ॥ ४८ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे जरासन्धवधो
 नाम द्विसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रिसप्ततितमोऽध्यायः - ७३ ॥

श्रीशुक उवाच
 अयुते द्वे शतान्यष्टौ वीलयो युधि निर्जिताः ।
 ते निर्गता गिरिद्रोण्यां मलिना मलवाससः ॥ १ ॥
 क्षुत्क्षामाः शुष्कवदनाः संरोधपरिकर्षिताः ।
 ददृशुस्ते धनश्यामं पीतकौशेयवाससम् ॥ २ ॥

શ્રીવત્સાહું ચતુર્બાહું પદ્મગર્ભારુણોક્ષણમ્ ।

ચારુપ્રસન્નવદનં સ્ફુરન્મકરકુણ્ડલમ્ ॥ ૩ ॥

પદ્મહસ્તં ગદાશઙ્ખરથાઙ્ગૈરુપલક્ષિતમ્ ।

કિરીટહારકટકકટિસૂત્રાઙ્ગદાઞ્ચિતમ્ ॥ ૪ ॥

ભ્રાજદ્વરમણિગ્રીવં નિવીતં વનમાલયા ।

પિબન્ત ઇવ ચક્ષુભ્યાં લિહન્ત ઇવ જિહ્વાયા ॥ ૫ ॥

જિઘન્ત ઇવ નાસાભ્યાં રમ્ભન્ત ઇવ બાહુભિઃ ।

પ્રણોમુર્હતપાખાનો મૂર્ધભિઃ પાદયોર્હરેઃ ॥ ૬ ॥

કૃષ્ણસન્દર્શનાહ્લાદધ્વસ્તસંરોધનકલમાઃ ।

પ્રશશંસુર્હુષીકેશં ગીર્ભિઃ પ્રાઞ્જલયો નૃપાઃ ॥ ૭ ॥

રાજાન ઊચુઃ

નમસ્તે દેવદેવેશ પ્રપન્નાર્તિહરાવ્યય ।

પ્રપન્નાન્ પાહિ નઃ કૃષ્ણ નિર્વિણ્ણાન્ ઘોરસંસૃતેઃ ॥ ૮ ॥

નૈનં નાથાન્વસૂયામો માગધં મધુસૂદન ।

અનુગ્રહો યદ્ભવતો રાજાં રાજ્યચ્યુતિર્વિભો ॥ ૯ ॥

રાજયૈશ્ચર્યમદોત્રઘ્નો ન શ્રેયો વિન્દતે નૃપઃ ।

ત્વન્માયામોહિતોડનિત્યા મન્યતે સમ્પદોડયલાઃ ॥ ૧૦ ॥

મૃગતૃષ્ણાં યથા બાલા મન્યન્ત ઉદકાશયમ્ ।

એવં વૈકારિકીં માયામયુક્તા વસ્તુ ચક્ષતે ॥ ૧૧ ॥

વયં પુરા શ્રીમદનષ્ટદૃષ્ટ્યો

જિગીષયાસ્યા ઇતરેતરસ્પૃધઃ ।

ઘ્નન્તઃ પ્રજાઃ સ્વા અતિનિર્ઘૃણાઃ પ્રભો

મૃત્યું પુરસ્ત્વાવિગણ્ય દુર્મદાઃ ॥ ૧૨ ॥

ત એવ કૃષ્ણાદ્ય ગભીરરંહસા

દુરન્તવીર્યેણ વિચાલિતાઃ શ્રિયઃ ।

કાલેન તન્વા ભવતોડનુકમ્પયા

વિનષ્ટદર્પાશ્ચરણૌ સ્મરામ તે ॥ ૧૩ ॥

અથો ન રાજયં મૃગતૃષ્ણિરૂપિતં

द्वेतेन शश्रुत्पतता रुञ्जो भुवा ।

उपासितव्यं स्पृहयामहे विभो

क्रियाकृलं प्रेत्य य कर्णरोयनम् ॥ १४ ॥

तं नः समादिशोपायं येन ते यरणाञ्जयोः ।

स्मृतिर्यथा न विरभेदपि संसरतामिह ॥ १५ ॥

कृष्णाय वासुदेवाय हरये परमात्मने ।

प्रणतकलेशनाशाय गोविन्दाय नमो नमः ॥ १६ ॥ (२)

श्रीशुक उवाच

संस्तूयमानो भगवान् राजभिर्मुक्तबन्धनैः ।

तानाह करुणस्तात शरण्यः श्वक्षण्या गिरा ॥ १७ ॥

श्रीभगवानुवाच

अध प्रभृति वो भूपा भय्यात्मन्यभिलेक्षरे ।

सुदृढा जायते भक्तिर्बाढमाशंसितं तथा ॥ १८ ॥

दिष्ट्या व्यवसितं भूपा भवन्त ऋतभाषिणः ।

श्रियैश्वर्यमदोन्नाहं पश्य उन्मादकं नृणाम् ॥ १९ ॥

डैडयो नडुषो वेनो रावणो नरकोऽपरे ।

श्रीमदाहृषिशिताः स्थानाद्देवदैत्यनरेश्वराः ॥ २० ॥

भवन्त अेतद्विज्ञाय देहाद्युत्पाद्यमन्तवत् ।

मां यजन्तोऽध्वरैर्युक्ताः प्रजा धर्मेण रक्षथ ॥ २१ ॥

सन्तन्वन्तः प्रजातन्तून् सुभं दुःभं भवाभवौ ।

प्राप्तं प्राप्तं य सेवन्तो मख्यित्ता विचरिष्यथ ॥ २२ ॥

उदासीनाश्च देहादावात्मारामा धृतप्रताः ।

भय्यावेश्य मनः सम्यङ् मामन्ते ब्रह्म यास्यथ ॥ २३ ॥

श्रीशुक उवाच

धत्यादिश्य नृपान् कृष्णो भगवान् भुवनेश्वरः ।

तेषां न्ययुङ्क्त पुरुषान् स्त्रियो मज्जनकर्मणि ॥ २४ ॥

सपर्यां कारयामास सडदेवेन भारत ।

नरदेवोचिदैर्वस्त्रैर्भूषणैः अग्विलेपनैः ॥ २५ ॥

भोजयित्वा वरात्रेण सुस्नातान् समलङ्कृतान् ।
 भोगैश्च विविधैर्युक्तांस्ताम्भूलाद्यैर्नृपोयितैः ॥ २६ ॥
 ते पूजिता मुकुन्देन राजानो मृष्टकुण्डलाः ।
 विरेजुर्भोयिताः क्लेशात्प्रावृण्ते यथा ऋषाः ॥ २७ ॥
 रथान् सदश्चानारोप्य मणिङ्काञ्चनभूषितान् ।
 प्रीणय्य सूनृतैर्वाङ्क्यैः स्वदेशान् प्रत्ययापयत् ॥ २८ ॥
 त एव भोयिताः कृष्णाल्लृषणेन सुमहात्मना ।
 ययुस्तमेव ध्यायन्तः कृतानि य जगत्पतेः ॥ २९ ॥
 जगद्गुः प्रकृतिव्यस्ते मलापुरुषयेष्टितम् ।
 यथान्वशासद्भगवांस्तथा यङ्कुरतन्द्रिताः ॥ ३० ॥
 जरासन्धं धातयित्वा भीमसेनेन केशवः ।
 पार्थाभ्यां संयुतः प्रायात्सङ्घट्टेवेन पूजितः ॥ ३१ ॥
 गत्वा ते भाण्डवप्रस्थं शङ्भान् दध्मुर्जितारथः ।
 उर्षयन्तः स्वसुदृढो दुर्दृढां यासुभावलाः ॥ ३२ ॥
 तश्छूत्वा प्रीतमनस इन्द्रप्रस्थनिवासिनः ।
 मेनिरे मागधं शान्तं राजा यासमनोरथः ॥ ३३ ॥
 अभिवन्धाय राजानं भीमार्जुनजनार्दनाः ।
 सर्वमाश्रावयाञ्चक्रुरात्मना यदनुष्ठितम् ॥ ३४ ॥
 निशम्य धर्मराजस्तल्लेशवेनानुकम्पितम् ।
 आनन्दाश्रुकलां मुञ्चन् प्रेमणा नोवाच किञ्चन ॥ ३५ ॥
 एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे कृष्णार्धाद्यगमने
 त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुःसमत्तितमोऽध्यायः - ७४ ॥

श्रीशुक उवाच

येवं युधिष्ठिरो राजा जरासन्धवधं विभोः ।
कृष्णस्य यानुभावं तं श्रुत्वा प्रीतस्तमब्रवीत् ॥ १ ॥

युधिष्ठिर उवाच

ये स्युस्त्रैलोक्यगुरवः सर्वे लोकमलेश्वराः ।
वदन्ति दुर्लभं लब्ध्वा शिरसैवानुशासनम् ॥ २ ॥

स भवानरविन्दाक्षो दीनानामीशमानिनाम् ।
धत्तेऽनुशासनं भूमंस्तदत्यन्तविऽम्भनम् ॥ ३ ॥

न ह्येकस्याद्वितीयस्य ब्रह्मणः परमात्मनः ।
कर्मभिर्वर्धते तेजो ढ्रसते च यथा रवेः ॥ ४ ॥

न वै तेऽजित भक्तानां ममाहमिति माधव ।
त्वं तवेति च नानाधीः पशूनामिव वैकृता ॥ ५ ॥

श्रीशुक उवाच

ऽत्युक्त्वा यज्ञिये काले वप्रे युक्तान् स ऋत्विजः ।
कृष्णानुमोदितः पार्थो ब्राह्मणान् ब्रह्मवादिनः ॥ ६ ॥

द्वैपायनो भरद्वाजः सुमन्तुर्गौतमोऽसितः ।
वसिष्ठश्चयवनः कण्वो मैत्रेयः कवषस्त्रितः ॥ ७ ॥

विश्वामित्रो वामदेवः सुमतिर्जैमिनिः कतुः ।
पैलः पराशरो गर्गो वैशम्पायन येव च ॥ ८ ॥

अथर्वा कश्यपो धौम्यो रामो भार्गव आसुरिः ।
वीतिहोत्रो मधुश्छन्दा वीरसेनोऽकृतप्राणः ॥ ९ ॥

उपडूतास्तथा चान्ये द्रोणभीष्मकृपादयः ।
धृतराष्ट्रः सलसुतो विदुरश्च मलामतिः ॥ १० ॥

ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा यज्ञादिदृक्षवः ।
तत्रेयुः सर्वराजनो राज्ञां प्रकृतयो नृप ॥ ११ ॥

ततस्ते देवयजनं ब्राह्मणाः स्वर्णलाङ्गवैः ।
कृष्णा तत्र यथाम्नायं दीक्षयाञ्चङ्किरे नृपम् ॥ १२ ॥

डैमाः डिलोपकरणा वरुणस्य यथा पुरा ।
 धन्द्राद्यो लोडपाला विरिञ्च्यभवसंयुताः ॥ १३ ॥
 सगणाः सिद्धगन्धर्वा विधाधरमडोरगाः ।
 मुनयो यक्षरक्षांसि षगडिन्नरथारणाः ॥ १४ ॥
 राजानश्च समालूता राजपत्यश्च सर्वशः ।
 राजसूयं समीयुः स्म राज्ञः पाण्डुसुतस्य वै ॥ १५ ॥
 मेनिरे कृष्णभक्तस्य सूपपन्नमविस्मिताः ।
 अयाजयन् मडाराजं याजका देववर्यसः ॥ १६ ॥
 राजसूयेन विधिवत्प्रयेतसमिवामराः ।
 सौत्येऽलन्ववनीपालो याजकान् सदसस्यतीन् ।
 अपूजयन्मडाभागान् यथावत्सुसमाडितः ॥ १७ ॥
 सदस्याग्याडार्डार्ड वै विमृशन्तः सभासदः ।
 नाध्यगश्चन्नैकान्त्यात्सडदेवस्तदाड्रवीत् ॥ १८ ॥
 अडति ड्यञ्च्युतः श्रैष्ठ्यं भगवान् सात्वताम्पतिः ।
 ओष वै देवताः सर्वा देशकालधनादयः ॥ १९ ॥
 यदात्मकमिदं विश्वं डतवश्च यदात्मकाः ।
 अग्निराडुतयो मन्त्राः साड्प्यं योगश्च यत्परः ॥ २० ॥
 ओड अवाड्द्वितीयोऽसावैतदात्म्यमिदं जगत् ।
 आत्मनाऽऽत्माश्रयः सभ्याः सृजत्यवति डन्त्यजः ॥ २१ ॥
 विविधानीड डर्माणि जनयन् यदवेक्षया ।
 डडते यदयं सर्वः श्रेयो धर्माद्विलक्षणाम् ॥ २२ ॥
 तस्मात्कृष्णाय मडते दीयतां परमार्डणाम् ।
 अवं येत्सर्वभूतानामात्मनश्चार्डणं भवेत् ॥ २३ ॥
 सर्वभूतात्मभूताय कृष्णायानन्त्यदर्शिने ।
 देयं शान्ताय पूर्याय दत्तस्थानन्त्यमिच्छता ॥ २४ ॥
 डत्युक्त्वा सडदेवोऽभूत्तूष्णीं कृष्णानुभाववित् ।
 तश्छुत्वा तुष्टुवुः सर्वे साधु साध्विति सत्तमाः ॥ २५ ॥
 श्रुत्वा द्विजेरितं राजा ज्ञात्वा डार्ड सभासदाम् ।

समर्द्धयद्दृषीकेशं प्रीतः प्राणयविह्वलः ॥ २६ ॥
तत्पादाववनिज्यापः शिरसा लोकावानीः ।
सभार्यः सानुजामात्यः सकुटुम्भोऽवलम्बुदा ॥ २७ ॥
वासोभिः पीतकौशेयैर्भूषणैश्च मलाधनैः ।
अर्द्धयित्वाश्रुपूर्णाक्षो नाशकत्समवेक्षितुम् ॥ २८ ॥
एत्थं सभाजितं वीक्ष्य सर्वे प्राञ्जलयो जनाः ।
नमो जयेति नेमुस्तं निपेतुः पुष्पवृष्टयः ॥ २९ ॥
एत्थं निशम्य दमघोषसुतः स्वपीठा-
दुत्थाय कृष्णगुणवर्णनजातमन्युः ।
उत्क्षिप्य बाहुमिदमाल सद्यस्यमर्षी
संश्रावयन् भगवते परुषाण्यभीतः ॥ ३० ॥
ईशो दुरत्ययः काल एति सत्यवती श्रुतिः ।
वृद्धानामपि यद्बुद्धिर्बालवाङ्मयैर्विभिद्यते ॥ ३१ ॥
यूयं पात्रविदां श्रेष्ठा मा मन्ध्वं बालभाषीतम् ।
सद्यस्यतयः सर्वे कृष्णो यत्सम्मतोऽर्द्धज्ञे ॥ ३२ ॥
तपोविद्याप्रतधरान् ज्ञानविध्वस्तकल्मषान् ।
परमऋषीन् ब्रह्मनिष्ठांल्लोकपालैश्च पूजितान् ॥ ३३ ॥
सद्यस्यतीनतिक्रम्य गोपालः कुलपांसनः ।
यथा काकः पुरोडाशं सपर्या कथमर्द्धति ॥ ३४ ॥
वर्णाश्रमकुलापेतः सर्वधर्मबलिष्कृतः ।
स्वैरवर्ती गुणैर्दीनः सपर्या कथमर्द्धति ॥ ३५ ॥
ययातिनैषां हि कुलं शमं सद्भिर्बलिष्कृतम् ।
वृथापानरतं शश्वत्सपर्या कथमर्द्धति ॥ ३६ ॥
ब्रह्मर्षिसेवितान् देशान् छित्वैतेऽब्रह्मवर्षसम् ।
समुद्रं दृग्माश्रित्य बाधन्ते दस्यवः प्रजाः ॥ ३७ ॥
अवेमादीन्यभद्राणि बभाषे नष्टमङ्गलः ।
नोवाच किञ्चिद्भगवान् यथा सिंहः शिवारुतम् ॥ ३८ ॥
भगवन्निन्दनं श्रुत्वा दुःसहं तत्सभासदः ।

कर्णौ पिधाय निर्जग्मुः शपन्तश्चेष्टिषु रुषा ॥ ३८ ॥

निन्दां भगवतः शृण्वंस्तत्परस्य जनस्य वा ।

ततो नापैति यः सोऽपि यात्यधः सुकृताञ्च्युतः ॥ ४० ॥

ततः पाण्डुसुताः क्रुद्धा मत्स्यकैक्यसृग्जयाः ।

उदायुधाः समुत्तस्थुः शिशुपालजिघांसवः ॥ ४१ ॥

ततश्चैधस्त्वसम्भ्रान्तो जगृहे भृङ्गयर्मणी ।

भर्त्सयन् कृष्णपक्षीयान् राज्ञः सद्यसि भारत ॥ ४२ ॥

तावदुत्थाय भगवान् स्वान् निवार्य स्वयं रुषा ।

शिरः क्षुरान्त्यकेण जडारापततो रिपोः ॥ ४३ ॥

शब्दः कोलाहलोऽप्यासीच्छिशुपाले हते मडान् ।

तस्थानुयायिनो भूपा द्रुवुर्जुवितैषिणः ॥ ४४ ॥

यैधदेहोत्थितं ज्योतिर्वासुदेवमुपाविशत् ।

पश्यतां सर्वभूतानामुल्केव भुवि भाञ्च्युता ॥ ४५ ॥

जन्मत्रयानुगुणितवैरसंरब्धया धिया ।

ध्यायंस्तन्मयतां यातो भावो हि भवकारणम् ॥ ४६ ॥

ऋत्विग्ब्यः ससदस्येभ्यो दक्षिणां विपुलामदात् ।

सर्वान् सम्पूज्य विधिवञ्चकेऽवभृथमेकराट् ॥ ४७ ॥

साधयित्वा कृतुं राज्ञः कृष्णो योगेश्वरेश्वरः ।

उवास कतिचिन्मासान् सुहृद्भिरभियायितः ॥ ४८ ॥

ततोऽनुज्ञाय राजानमनिच्छन्तमपीश्वरः ।

यथौ सभार्यः सामात्यः स्वपुरं देवकीसुतः ॥ ४९ ॥

वर्णितं तद्गुणाभ्यान् मया ते अब्रुवित्तरम् ।

वैकुण्ठवासिनोर्जन्म विप्रशापात्पुनः पुनः ॥ ५० ॥

राजसूयावभृथ्येन स्नातो राजा युधिष्ठिरः ।

ब्रह्मक्षत्रसामाध्ये शुशुभे सुरराडिव ॥ ५१ ॥

राज्ञा सभाजिताः सर्वे सुरमानवभेधराः ।

कृष्णं कृतुं य शंसन्तः स्वधामानि ययुर्मुदा ॥ ५२ ॥

दुर्योधनमृते पापं कविं कुरुकुलामयम् ।
यो न सेढे श्रियं स्त्रीतां दृष्ट्वा पाण्डुसुतस्य ताम् ॥ ५३ ॥
य षट् कीर्तयेद्विष्णोः कर्म वैधवधादिकम् ।
राजमोक्षं वितानं य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ५४ ॥
एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे शिशुपालवधो
नाम यतुःसप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चसप्ततितमोऽध्यायः - ७५ ॥

राजोवाय
अजातशत्रोस्तं दृष्ट्वा राजसूयमढोदयम् ।
सर्वे मुमुक्षिरे ब्रह्मन् नृदेवा ये समागताः ॥ १ ॥
दुर्योधनं वर्जयित्वा राजानः सर्षपः सुराः ।
एति श्रुतं नो भगवंस्तत्र कारणमुच्यताम् ॥ २ ॥
ऋषिरुवाच
पितामहस्य ते यज्ञे राजसूये महात्मनः ।
भान्धवाः परिचर्यायां तस्यासन् प्रेमभन्धनाः ॥ ३ ॥
भीमो महाबलसाध्यक्षो धनाध्यक्षः सुयोधनः ।
सहदेवस्तु पूजायां नकुलो द्रव्यसाधने ॥ ४ ॥
गुरुशुश्रूषणो जिष्णुः कृष्णः पादावनेजने ।
परिवेषणो द्रुपदजा कर्णो दाने महात्मनाः ॥ ५ ॥
युयुधानो विकर्णश्च डार्दिङ्ग्यो विदुरादयः ।
बाह्मिकपुत्रा भूर्याद्या ये य सन्तर्दनादयः ॥ ६ ॥
निरूपिता महायज्ञे नानाकर्मसु ते तदा ।
प्रवर्तन्ते स्म राजेन्द्र राज्ञः प्रियचिकीर्षवः ॥ ७ ॥

ऋत्विक्सदस्यभङ्गवित्सु सुहृत्तमेषु

स्विष्टेषु सूनृतसमर्द्धादक्षिणाभिः ।

यैद्यै य सात्वतपतेश्चरणं प्रविष्टे

यङ्कुस्ततस्त्ववभृथरूपनं धुनधाम् ॥ ८ ॥

मृदङ्गशङ्खपण्डवधुन्धुर्यानकगोमुष्ठाः ।

वादित्राणि विचित्राणि नेदुरावभृथोत्सवे ॥ ९ ॥

नर्तक्यो ननृतुर्दृष्टा गायका यूथशो जगुः ।

वीणावेणुतलोन्नादस्तेषां स दिवमस्युशत् ॥ १० ॥

चित्रध्वजपताकात्रैरिभेन्द्रस्थन्तनार्वाभिः ।

स्वलङ्कृतैर्भटैर्भूपा निर्ययू रुक्ममालिनः ॥ ११ ॥

यद्दुसृञ्जयकाभ्योजङ्कुरुकेक्यकोसलाः ।

कम्पयन्तो भुवं सैन्यैर्यजमानपुरःसराः ॥ १२ ॥

सदस्यर्त्विगिद्रजश्रेष्ठा ब्रह्मघोषेण भूयसा ।

देवर्षिपितृगन्धर्वास्तुष्टुवुः पुष्पवर्षिणः ॥ १३ ॥

स्वलङ्कृता नरा नार्यो गन्धस्रग्भूषणाभ्यरैः ।

विलिम्पन्त्योऽभिषिञ्चन्त्यो विजडुर्विविधै रसैः ॥ १४ ॥

तैलगोरसगन्धोदलरिद्रासान्द्रकुङ्कुमैः ।

पुम्भिर्लिप्ताः प्रलिम्पन्त्यो विजडुर्वारयोषितः ॥ १५ ॥

गुप्ता नृभिर्निरगमन्नुपलब्धुमेत-

द्वैव्यो यथा द्विवि विमानवरैर्नृद्वैव्यः ।

ता मातुलेयसभिभिः परिषिञ्च्यमानाः

सप्त्रीऽडासविकसद्भ्रदना विरेजुः ॥ १६ ॥

ता देवरानुत सप्तीन् सिषिच्युर्दृतीभिः

ङ्किलन्नाम्भरा विवृतगात्रकुचोरुमध्याः ।

औत्सुक्यमुक्तकभराख्यवमानमात्याः

क्षोभं दधुर्भलधियां रुचिरैर्विडारैः ॥ १७ ॥

स सम्राड् रथमारुढः सदृशं रुक्ममालिनम् ।

व्यरोच्यत स्वपत्नीभिः क्रियाभिः कतुराडिव ॥ १८ ॥

पत्नीसम्याज्जवभृथैश्चरित्वा ते तमृत्विजः ।
 आयान्तं स्नापयाञ्चकुर्गाङ्गायां सङ् कृषणया ॥ १९ ॥
 देवदुन्दुभयो नेदुर्नरदुन्दुभिभिः समम् ।
 मुमुयुः पुष्पवर्षाणि देवर्षिपितृमानवाः ॥ २० ॥
 सस्नुस्तत्र ततः सर्वे वर्णाश्रमयुता नराः ।
 मडापातक्यपि यतः सद्यो मुय्येत डिम्बिषात् ॥ २१ ॥
 अथ राजाडते क्षौमे परिधाय स्वलङ्कृतः ।
 ऋत्विक्सदस्यविप्रादीनानर्याभरणाभ्रैः ॥ २२ ॥
 बन्धूञ्छातिनृपान् मित्रसुदुदोऽन्यांश्च सर्वशः ।
 अभीक्ष्णं पूजयामास नारायणपरो नृपः ॥ २३ ॥
 सर्वे जनाः सुररुथो मणिङ्कुण्डलस्र-
 गुष्णीषकञ्चुकदुङ्कूलमडार्घ्यदाराः ।
 नार्यश्च कुण्डलयुगालकवृन्दशुष्ट-
 वङ्गश्रियः कनकभेभलया विरेजुः ॥ २४ ॥
 अथर्त्विजो मडाशीलाः सदस्या ब्रह्मवादिनः ।
 ब्रह्मक्षत्रियविट् शूद्रा राजानो ये समागताः ॥ २५ ॥
 देवर्षिपितृभूतानि लोकापालाः सडानुगाः ।
 पूजितास्तमनुष्ठाप्य स्वधामानि ययुर्नृप ॥ २६ ॥
 उरिदासस्य राजर्षे राजसूयमडोदयम् ।
 नैवात्पृथन् प्रशंसन्तः पिबन् मर्त्योऽमृतं यथा ॥ २७ ॥
 ततो युधिष्ठिरो राजा सुदृत्सम्बन्धिबान्धवान् ।
 प्रेमणा निवारयामास कृष्णं च त्यागकातरः ॥ २८ ॥
 भगवानपि तत्राङ्ग न्यवात्सीत्तत्रियङ्करः ।
 प्रस्थाप्य यदुवीरांश्च साम्बादींश्च कुशस्थलीम् ॥ २९ ॥
 इत्थं राजा धर्मसुतो मनोरथमडार्णवम् ।
 सुदुस्तरे समुत्तीर्य कृष्णेनासीद्गतज्वरः ॥ ३० ॥
 अेकदान्तःपुरे तस्य वीक्ष्य दुर्योधनः श्रियम् ।
 अतप्यद्राजसूयस्य मडित्वं याञ्च्युतात्मनः ॥ ३१ ॥

યસ્મિન્ નરેન્દ્રદિતિજેન્દ્રસુરેન્દ્રલક્ષ્મીઃ
નાના વિભાન્તિ કિલ વિશ્વસૃજોપક્રૂમાઃ ।
તાભિઃ પતીન્ દ્રુપદરાજસુતોપતસ્યે
યસ્યાં વિષક્તાહૃદયઃ કુરુરાડતાપ્યત્ ॥ ૩૨ ॥

યસ્મિન્સ્તદા મધુપતેર્મહિષીસહસ્રં
શ્રોણીભરેણ શનકૈઃ ક્વણદ્ઙ્ઘિશોભમ્ ।
મધ્યે સુચારુ કુચકુકુમશોણહારં
શ્રીમન્મુખં પ્રચલકુણ્ડલકુન્તલાઢ્યમ્ ॥ ૩૩ ॥

સભાયાં મયક્રૂમાયાં ક્વાપિ ધર્મસુતોઽધિરાટ્ ।
વૃતોઽનુજૈર્ભન્સુભિશ્ચ કૃષ્ણેનાપિ સ્વચક્ષુષા ॥ ૩૪ ॥

આસીનઃ કાઞ્ચને સાક્ષાદાસને મઘવાનિવ ।
પારમેષ્ઠયશ્રીયા જુષ્ટઃ સ્તૂયમાનશ્ચ વન્દિભિઃ ॥ ૩૫ ॥

તત્ર દુર્યોધનો માની પરીતો ભ્રાતૃભિર્નૃપ ।
કિરીટમાલી ન્યવિશદસિહસ્તઃ ક્ષિપન્ રુષા ॥ ૩૬ ॥

સ્થલેઽભ્યગૃહ્ણાદ્રસ્ત્રાન્તં જલં મત્વા સ્થલેઽપતત્ ।
જલે ચ સ્થલવદ્ભ્રાન્ત્યા મયમાયાવિમોહિતઃ ॥ ૩૭ ॥

જહાસ ભીમસ્તં દૃષ્ટ્વા સ્ત્રિયો નૃપતયોઽપરે ।
નિવાર્યમાણા અપ્યઙ્ગ રાણા કૃષ્ણાનુમોદિતાઃ ॥ ૩૮ ॥

સ વ્રીડિતોઽવાગ્વદનો રુષાજ્વલ-
ન્નિષ્ક્રમ્ય તૂષર્ણી પ્રયયૌ ગજાહ્વયમ્ ।
હા હેતિ શબ્દઃ સુમહાનભૂત્સતા-
મજાતશત્રુર્વિમના ઇવાભવત્ ।
બભૂવ તૂષર્ણી ભગવાન્ ભુવો ભરં
સમુજ્જિહ્વીર્ભુર્ભમતિ સ્મ યદૃશા ॥ ૩૯ ॥

એતત્તેઽભિહિતં રાજન્ યત્પૃષ્ઠોઽહમિહ ત્વયા ।
સુયોધનસ્ય દૌરાત્સ્યં રાજસૂયે મહાકતૌ ॥ ૪૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે દુર્યોધન-
માનભઙ્ગો નામ પઞ્ચસમતિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૭૫ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षट्सप्ततितमोऽध्यायः - ७६ ॥

श्रीशुक उवाच

अथान्यदपि कृष्णस्य शृणु कर्माद्भुतं नृप ।

कीडानरशरीरस्य यथा सौभपतिर्लतः ॥ १ ॥

शिशुपालसभः शाल्वो रुद्धिमाद्युद्गाढ आगतः ।

यदुभिर्निर्जितः सङ्घ्ये जरासन्धाद्यस्तथा ॥ २ ॥

शाल्वः प्रतिज्ञामकरोच्छृण्वतां सर्वभूभुजाम् ।

अयादवीं क्षमां करिष्ये पौरुषं मम पश्यत ॥ ३ ॥

एति मूढः प्रतिज्ञाय देवं पशुपतिं प्रभुम् ।

आराधयामास नृपः पांसुमुष्टिं सङ्कृग्रसन् ॥ ४ ॥

संवत्सरान्ते भगवानाशुतोष उभापतिः ।

वरेण च्छन्दयामास शाल्वं शरणाभागतम् ॥ ५ ॥

देवासुरमनुष्याणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् ।

अभेद्यं कामगं वप्रे स यानं वृषिणीभीषणम् ॥ ६ ॥

तथेति गिरिशार्दिष्टो भयः परपुरञ्जयः ।

पुरं निर्भाय शाल्वाय प्रादात्सौभमयस्मयम् ॥ ७ ॥

स लब्ध्वा कामगं यानं तमोधाम दुरासदम् ।

यथौ द्वारवतीं शाल्वो वैरं वृषिणीकृतं स्मरन् ॥ ८ ॥

निरुध्य सेनया शाल्वो मळत्या भरतर्षभ ।

पुरीं बभञ्जोपवनान्युधानानि य सर्वशः ॥ ९ ॥

स गोपुराणि द्वाराणि प्रासादाट्टालतोलिकाः ।

विडारान् स विमानान्प्रान्निपेतुः शस्त्रवृष्टयः ॥ १० ॥

शिला द्रुमाश्चाशनयः सर्पा आसारशर्कराः ।

प्रयत्नश्चक्रवातोऽभूद्रजसाऽऽच्छादिता दिशः ॥ ११ ॥

एत्यर्धमाना सौभेन कृष्णस्य नगरी भृशम् ।
 नाभ्यपद्यत शं राजंस्त्रिपुरेण यथा मही ॥ १२ ॥
 प्रद्युम्नो भगवान् वीक्ष्य बाध्यमाना निजाः प्रजाः ।
 मा भैद्येत्यभ्यधाद्भीरो रथाद्गढो मडायशाः ॥ १३ ॥
 सात्यकिश्चारुद्वेषाश्च साम्भोऽङ्कुरः सडानुजः ।
 डार्दिङ्ग्यो भानुविन्दश्च गदश्च शुक्रसारणौ ॥ १४ ॥
 अपरे च मडेष्वासा रथयूथपयूथपाः ।
 निर्ययुर्दशिता गुमा रथेभाश्चपदातिभिः ॥ १५ ॥
 ततः प्रवृत्ते युद्धं शात्वानां यदृभिः सड ।
 यथासुराणां विबुधैस्तुमुलं लोमहर्षणाम् ॥ १६ ॥
 ताश्च सौभपतेर्माया दिव्यास्त्रै रुक्मिणीसुतः ।
 क्षणेन नाशयामास नैशं तम एवोषणगुः ॥ १७ ॥
 विव्याध पञ्चविंशत्या स्वर्णपुङ्गवैरयोमुभैः ।
 शात्वस्य ध्वजिनीपालं शरैः सन्नतपर्वभिः ॥ १८ ॥
 शतेनाताऽयच्छात्वमेडेकेनास्य सैनिकान् ।
 दशभिर्दशभिर्नेतृन् वाडनानि त्रिभिस्त्रिभिः ॥ १९ ॥
 तददृष्टुं मडत्तर्म प्रद्युम्नस्य मडात्मनः ।
 दृष्ट्वा तं पूजयामासुः सर्वे स्वपरसैनिकाः ॥ २० ॥
 भडुडुपैकडुपं तदृश्यते न च दृश्यते ।
 मायामयं मयकृतं दृर्विभाव्यं परैरभूत् ॥ २१ ॥
 क्वचिद्भूमौ क्वचिद्व्योम्नि गिरिमूर्ध्नि जले क्वचित् ।
 अलातयकवदृभ्राभ्यत्सौभं तद्गुरवस्थितम् ॥ २२ ॥
 यत्र यत्रोपलक्ष्येत ससौभः सड सैनिकः ।
 शात्वस्ततस्ततोऽमुञ्चञ्छरान् सात्वतयूथपाः ॥ २३ ॥
 शरैरञ्चर्कसंस्पर्शैराशीविषदुरासटैः ।
 पीड्यमानपुरानीकः शात्वोऽमुज्यत्परिरितैः ॥ २४ ॥
 शात्वानीकपशस्त्रौघैर्वृष्णिवीरा भृशादृिताः ।

न तत्यजू रणं स्वं स्वं लोकद्वयजिगीषवः ॥ २५ ॥

शात्वामात्यो धुमान् नाम प्रधुम्नं प्राक्प्रपीडितः ।

आसाध गद्यया मौर्व्या व्याडत्य व्यनदद्भवी ॥ २६ ॥

प्रधुम्नं गद्यया शीर्षावक्षःस्थलमरिन्दमम् ।

अपोवाड रणात्सूतो धर्मविदारुकात्मजः ॥ २७ ॥

लब्धसम्भो मुहूर्तेन काष्ठीः सारथिमब्रवीत् ।

अडो असाध्विदं सूत यद्राणाम्भेऽपसर्षणम् ॥ २८ ॥

न यदूनां दुले जातः श्रूयते रणविच्युतः ।

विना मत्तलीभयित्तेन सूतेन प्राप्तडिल्बिषात् ॥ २९ ॥

डिं नु वक्ष्येऽभिसङ्गम्य पितरौ रामकेशवौ ।

युद्धात्सम्यगपकान्तः पृष्टस्तत्रात्मनः क्षमम् ॥ ३० ॥

व्यक्तं मे कथयिष्यन्ति लसन्त्यो भ्रातृजामयः ।

कलैष्यं कथं कथं वीर तवान्यैः कथ्यतां मृषे ॥ ३१ ॥

सारथिरुवाच

धर्मं विजानताऽऽयुष्मन् कृतमेतन्मया विभो ।

सूतः कृष्णगतं रक्षेद्रथिनं सारथिं रथी ॥ ३२ ॥

अेतद्विदित्वा तु भवान् मयापोवाडितो रणात् ।

उपसृष्टः परेणोति मूर्च्छितो गद्यया लतः ॥ ३३ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संहितायां

दशमस्कन्धे उत्तरार्धे शात्वयुद्धे षट्सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तसप्ततितमोऽध्यायः - ७७ ॥

श्रीशुक उवाच

स तूपस्पृश्य सखिलं दंशितो धृतकार्मुकः ।

नय मां धुमतः पार्श्वं वीरस्येत्याड सारथिम् ॥ १ ॥

विधमन्तं स्वसैन्यानि धुमन्तं रुद्धिमाणीसुतः ।
 प्रतिष्ठत्य प्रत्यविध्यन्नारायैरष्टभिः स्मयन् ॥ २ ॥
 यतुर्भिश्चतुरो वाडान् सूतमेकेन याडनत् ।
 द्वाभ्यां धनुश्च केतुं य शरेणान्येन वै शिरः ॥ ३ ॥
 गदसात्यकिसाम्बाद्या जघ्नुः सौभपतेर्बलम् ।
 पेतुः समुद्रे सौभेयाः सर्वे सञ्छिन्नकन्धराः ॥ ४ ॥
 अेवं यदूनां शात्वानां निघ्नतामितरेतरम् ।
 युद्धं त्रिणवरात्रं तदभूत्तुमुलमुल्बणम् ॥ ५ ॥
 छन्दप्रस्थं गतः कृष्ण आडूतो धर्मसूनुना ।
 राजसूयेऽथ निर्वृत्ते शिशुपाले य संस्थिते ॥ ६ ॥
 कुरुवृद्धाननुज्ञाप्य मुनींश्च ससुतां पृथाम् ।
 निमित्तान्यतिघोराणि पश्यन् द्वारवतीं यथौ ॥ ७ ॥
 आड याडमिडायात आर्यमिश्राभिसङ्गतः ।
 राजन्याश्चैधपक्षीया नूनं ह्यनुः पुरीं मम ॥ ८ ॥
 वीक्ष्य तत्कदनं स्वानां निरुध्य पुररक्षणम् ।
 सौभं य शात्वराजं य दारुकं प्राड केशवः ॥ ९ ॥
 रथं प्रापय मे सूत शात्वस्यान्तिकमाशु वै ।
 सम्भ्रमस्ते न कर्तव्यो मायावी सौभराऽयम् ॥ १० ॥
 छत्युक्तश्चोदयामास रथमास्थाय दारुकः ।
 विशन्तं ददृशुः सर्वे स्वे परे यारुणानुजम् ॥ ११ ॥
 शात्वश्च कृष्णमालोक्य छतप्रायबलेश्चरः ।
 प्राडरदृष्णसूताय शक्तिं भीमस्वां मृधे ॥ १२ ॥
 तामापतन्तीं नभसि मडोल्कामिव रंढसा ।
 भासयन्तीं दिशः शौरिः सायकैः शतधाञ्छिनत् ॥ १३ ॥
 तं य षोडशभिर्विद्व्वा बाणैः सौभं य जे लभत् ।
 अविध्यच्छरसन्दोडैः षं सूर्यं छव रश्मिभिः ॥ १४ ॥
 शात्वः शौरैस्तु द्योः सत्यं सशार्ङ्गं शार्ङ्गधन्वनः ।

बिभेद न्यपतद्भस्ताच्छार्ङ्गामासीत्तदद्भुतम् ॥ १५ ॥

डाडाकारो मडानासीद्भूतानां तत्र पश्यताम् ।

विनद्य सौभरादुख्यैरिदमाड जनार्दनम् ॥ १६ ॥

यत्त्वया मूढ नः सभ्युर्भार्तुर्भार्यां ह्रतेक्षताम् ।

प्रमत्तः स सभामध्ये त्वया व्यापादितः सभा ॥ १७ ॥

तं त्वाद्य निशितैर्बाणैरपराजितमानिनम् ।

नयाम्यपुनरावृत्तिं यद्वि तिष्ठेर्ममाग्रतः ॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच

वृथा त्वं कथसे मन्द न पश्यस्यन्तिकेडन्तकम् ।

पौरुषं दर्शयन्ति स्म शूरा न बडुभाषिणः ॥ १९ ॥

धृत्युक्त्वा भगवाञ्छाल्वं गद्यया भीमवेगया ।

तताऽजत्रौ संरब्धः स यकम्पे वमन्नसृङ् ॥ २० ॥

गदायां सन्निवृत्तायां शाल्वस्त्वन्तरधीयत ।

ततो मुहूर्त आगत्य पुरुषः शिरसाय्युतम् ।

देवक्या प्रलितोऽस्मीति नत्वा प्राड वयो रुदन् ॥ २१ ॥

कृष्ण कृष्ण मडाबाडो पिता ते पितृवत्सल ।

बद्ध्वापनीतः शाल्वेन सौनिडेन यथा पशुः ॥ २२ ॥

निशम्य विप्रियं कृष्णो मानुर्षीं प्रकृतिं गतः ।

विमनस्को घृणी स्नेडाद्धभाषे प्राकृतो यथा ॥ २३ ॥

कथं राममसम्भ्रान्तं जित्वाजयं सुरासुरैः ।

शाल्वेनाल्पीयसा नीतः पिता मे बलवान् विधिः ॥ २४ ॥

धति ब्रुवाणो गोविन्दे सौभराट् प्रत्युपस्थितः ।

वसुदेवमिवानीय कृष्णं येदमुवाच सः ॥ २५ ॥

शेष ते जनिता तातो यदर्थमिड ज्वसि ।

वधिष्ये वीक्षतस्तेऽमुभीशश्चेत्यालि बालिश ॥ २६ ॥

श्वेवं निर्भर्त्स्य मायावी अङ्गेनानकदुन्दुभेः ।

उत्कृत्य शिर आदाय अस्थं सौभं समाविशत् ॥ २७ ॥

ततो मुहूर्तं प्रकृतावुपप्लुतः

स्वभोध आस्ते स्वजानुषुङ्गतः ।
मडानुभावस्तदभुध्यदासुरी
मायां स शात्वप्रसृतां भयोदिताम् ॥ २८ ॥

न तत्र दूतं न पितुः कलेवरं
प्रभुधु आशौ समपश्यद्व्युतः ।
स्वाप्नं यथा याम्भरयारिणं रिपुं
सौभस्थमालोक्य निडन्तुमुधतः ॥ २९ ॥

येवं वदन्ति राजर्षे ऋषयः के य नान्विताः ।
यत्स्ववायो विरुध्येत नूनं ते न स्मरन्त्युत ॥ ३० ॥

क्व शोकमोडौ स्नेडो वा भयं वा येऽङ्गसम्भवाः ।
क्व याभङ्गितविज्ञानज्ञानैश्वर्यस्त्वभङ्गितः ॥ ३१ ॥

यत्पादसेवोर्जितयाऽऽत्मविधया
डिन्वन्त्यनाधात्मविपर्ययग्रहम् ।
लभन्त आत्मीयमनन्तमैश्वरं
कुतो नु मोडः परमस्य सद्गतेः ॥ ३२ ॥

तं शस्त्रपूगैः प्रडरन्तमोजसा
शात्वं शरैः शौरिरमोघविक्कमः ।
विद्व्वास्त्रिनद्र्म धनुः शिरोमणिं
सौभं य शत्रोर्गदया रुरोज उ ॥ ३३ ॥

तत्कृष्णदस्तेरितया विचूर्णितं
पपात तोये गदया सडस्रधा ।
विसृज्य तद्भूतलमास्थितो गदा-
मुधम्य शात्वोऽव्युतमभ्यगाद्द्रुतम् ॥ ३४ ॥

आधावतः सगदं तस्य भाहुं
भल्लेन छित्वाथ रथाङ्गमद्भुतम् ।
वधाय शात्वस्य लयार्कसन्निभं
भिभ्रद्भौ सार्कं एवोदयाचलः ॥ ३५ ॥

जडार तेनैव शिरः सकुण्डलं
किरीटयुक्तं पुरुमायिनो हरिः ।

वज्रेण वृत्रस्य यथा पुरन्दरो

भम्बूव ङाडेतु वयस्तदा नृणाम् ॥ ३६ ॥

तस्मिन् निपतिते पापे सौमे य गदया डते ।

नेदुर्दुन्दुभयो राजन् दिवि देवगणेरिताः ।

सभीनामपयित्तिं कुर्वन् दन्तवक्त्रो रुषाभ्यगात् ॥ ३७ ॥

धति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडंस्यां

संडितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे सौभवधो

नाम सप्तसप्ततितमोडध्यायः ॥ ७७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टसप्ततितमोडध्यायः - ७८ ॥

श्रीशुक उवाच

शिशुपालस्य शात्वस्य पौण्ड्रकस्यापि दुर्मतिः ।

परलोकगतानां य कुर्वन् पारोक्ष्यसौलुडम् ॥ १ ॥

अेकः पदातिः सङ्कुडो गदापाणिः प्रकम्पयन् ।

पद्व्यामिमां मडाराज मडासत्त्वो व्यदृश्यत ॥ २ ॥

तं तथाडडयान्तमालोक्य गदामादाय सत्वरः ।

अवप्लुत्य रथात्कृषणः सिन्धुं वेलेव प्रत्यधात् ॥ ३ ॥

गदामुधम्य काडुधो मुकुन्डं प्राड दुर्मदः ।

दिष्टया दिष्टया भवानध मम दृष्टिपथं गतः ॥ ४ ॥

त्वं मातुलेयो नः कृषण मित्रभूडमां जिघांससि ।

अतस्त्वां गदया मन्द डनिष्ये वज्रकल्पया ॥ ५ ॥

तड्यानुण्यमुपैम्यज्ञ मित्राणां मित्रवत्सलः ।

बन्धुडुपमरिं डत्वा व्याधिं देडयरं यथा ॥ ६ ॥

अेवं रुडैस्तुडन् वाड्यैः कृषणं तोत्रैरिव द्विपम् ।

गदयाताडयन्भूर्धि सिंडवद्व्यनदव्यसः ॥ ७ ॥

गद्यामिहलतोऽप्याजौ न यथाव यद्दूढः ।
 कृष्णोऽपि तमडन् गुर्व्यां कौमोदक्या स्तनान्तरे ॥ ८ ॥
 गदानिर्भिन्नलृप्य उद्भमन् रुधिरं मुष्मात् ।
 प्रसार्य केशभाह्वङ्घ्रीन् धराण्यां न्यपतद्व्यसुः ॥ ९ ॥
 ततः सूक्ष्मतरे ज्योतिः कृष्णामाविशदद्व्यसुतम् ।
 पश्यतां सर्वभूतानां यथा यैधवधे नृप ॥ १० ॥
 विदूरथस्तु तद्भ्राता भ्रातृशोकपरिप्लुतः ।
 आगच्छदसियर्माभ्यामुत्सृज्य संस्तज्जिघांसाया ॥ ११ ॥
 तस्य थापततः कृष्णश्चक्रेण क्षुरनेमिना ।
 शिरो जडार राजेन्द्र सकिरीटं सकुण्डलम् ॥ १२ ॥
 अवेवं सौभं य शात्वं य दन्तवक्त्रं सडानुजम् ।
 डत्वा दृर्विषडानचैरीडितः सुरमानवैः ॥ १३ ॥
 मुनिभिः सिद्धगन्धर्वैर्विधाधरमडोरगैः ।
 अप्सरोभिः पितृगणैर्यक्षैः किन्नरयारणैः ॥ १४ ॥
 उपगीयमानविजयः कुसुमैरभिवर्षितः ।
 वृतश्च वृष्णिप्रवरैर्विवेशालङ्कृतां पुरीम् ॥ १५ ॥
 अवेवं योगेश्वरः कृष्णो भगवान् जगदीश्वरः ।
 षथते पशुदृष्टीनां निर्जितो जयतीति सः ॥ १६ ॥
 श्रुत्वा युद्धोद्यमं रामः कुडुलां सड पाण्डवैः ।
 तीर्थाभिषेकव्याजेन मध्यस्थः प्रययौ डिल ॥ १७ ॥
 स्नात्वा प्रभासे सन्तर्प्य देवर्षिपितृमानवान् ।
 सरस्वतीं प्रतिस्नोतं ययौ ब्राड्मणसंवृतः ॥ १८ ॥
 पृथूडकं बिन्दुसरस्त्रितकूपं सुदर्शनम् ।
 विशालं ब्रड्मतीर्थं य यडं प्रार्थी सरस्वतीम् ॥ १९ ॥
 यमुनामनु यान्येव गड्गामनु य भारत ।
 जगाम नैमिषे यत्र ऋषयः सत्रमासते ॥ २० ॥
 तमागतमभिप्रेत्य मुनयो दीर्घसत्रिणः ।
 अभिनन्ध यथान्यायं प्राणभ्योत्थाय थार्थयन् ॥ २१ ॥

सोऽर्थितः सपरीवारः कृतासनपरिग्रहः ।
रोमलर्षणामासीनं मलर्षेः शिष्यमैक्षत ॥ २२ ॥
अप्रत्युत्थायिनं सूतमकृतप्रह्वणाञ्जलिम् ।
अध्यासीनं य तान् विप्रांश्चुकोपोद्धीक्ष्य माधवः ॥ २३ ॥
कस्मादसाविमान् विप्रानध्यास्ते प्रतिलोमजः ।
धर्मपावांस्तथैवास्मान् वधमर्हति दूर्भतिः ॥ २४ ॥
ऋषेर्भगवतो भूत्वा शिष्योऽधीत्य बडूनि य ।
सेतिडासपुराणानि धर्मशास्त्राणि सर्वशः ॥ २५ ॥
अदान्तस्याविनीतस्य वृथा पण्डितमानिनः ।
न गुणाय भवन्ति स्म नटस्येवाजितात्मनः ॥ २६ ॥
येतदर्थो हि लोकेऽस्मिन्नवतारो मया कृतः ।
वध्या मे धर्मध्वजिनस्ते हि पातकिनोऽधिकाः ॥ २७ ॥
येतावदुक्त्या भगवान् निवृत्तोऽसद्बधादपि ।
भावित्वात्तं कुशाग्रैश्च करस्थेनालनत्प्रभुः ॥ २८ ॥
डाडेति वादिनः सर्वे मुनयः भिन्नमानसाः ।
उच्युः सङ्घर्षां देवमधर्मस्ते कृतः प्रभो ॥ २९ ॥
अस्य ब्रह्मासनं दत्तमस्माभिर्यदुनन्दन ।
आयुश्चात्माकलमं तावधावत्सत्रं समाप्यते ॥ ३० ॥
अजानतैवाचरितस्त्वया ब्रह्मवधो यथा ।
योगेश्वरस्य भवतो नाम्नायोऽपि नियामकः ॥ ३१ ॥
यद्यैतद्ब्रह्मलत्यायाः पावनं लोकपावन ।
यश्चिष्यति भवांस्लोकसङ्ग्रहोऽनन्यथोदितः ॥ ३२ ॥
श्रीभगवानुवाच
करिष्ये वधनिर्वेशं लोकानुग्रहकाम्यया ।
नियमः प्रथमे कल्पे यावान् स तु विधीयताम् ॥ ३३ ॥
दीर्घमायुर्भूतैतस्य सत्त्वमिन्द्रियमेव य ।
आशासितं यत्तद्भूत साधये योगमायया ॥ ३४ ॥

ઋષય ઊચુઃ

અસ્ત્રસ્ય તવ વીર્યસ્ય મૃત્યોરસ્માકમેવ ચ ।
યથા ભવેદ્વયઃ સત્યં તથા રામ વિધીયતામ્ ॥ ૩૫ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ

આત્મા વૈ પુત્ર ઉત્પન્ન ઇતિ વેદાનુશાસનમ્ ।
તસ્માદસ્ય ભવેદ્વક્તા આયુરિન્દ્રિયસત્ત્વવાન્ ॥ ૩૬ ॥

કિં વઃ કામો મુનિશ્રેષ્ઠા બ્રૂતાહં કરવાણ્યથ ।
અજાનતસ્ત્વપચિતિં યથા મે ચિન્ત્યતાં બુધાઃ ॥ ૩૭ ॥

ઋષય ઊચુઃ

ઇલ્વલસ્ય સુતો ઘોરો બલ્વલો નામ દાનવઃ ।
સ દૂષયતિ નઃ સત્રમેત્ય પર્વણિ પર્વણિ ॥ ૩૮ ॥

તં પાપં જહિ દાશાહં તન્નઃ શુશ્રૂષણં પરમ્ ।
પૂયશોણિતવિણ્મૂત્રસુરામાંસાભિવર્ષિણમ્ ॥ ૩૯ ॥

તતશ્ચ ભારતં વર્ષં પરીત્ય સુસમાહિતઃ ।
ચરિત્વા દ્વાદશમાસાંસ્તીર્થસ્નાયી વિશુદ્ધ્યસે ॥ ૪૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે બલદેવચરિતે
બલ્વલવધોપક્રમો નામાષ્ટસપ્તતિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૭૮ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ એકોનાશીતિતમોઽધ્યાયઃ - ૭૯ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

તતઃ પર્વાણ્યુપાવૃત્તે પ્રચણ્ડઃ પાંસુવર્ષણઃ ।
ભીમો વાયુરભૂદ્રાજન્ પૂયગન્ધસ્તુ સર્વશઃ ॥ ૧ ॥

તતોઽમેધ્યમયં વર્ષં બલ્વલેન વિનિર્મિતમ્ ।
અભવદ્દણ્ણશાલાયાં સોઽવદ્દૃશ્યત શૂલધૃક્ ॥ ૨ ॥

तं विलोड्य बृहत्कायं भिन्नाञ्जनययोपमम् ।
 तमताम्रशिखाशमश्रुं दंष्ट्रोऽग्निकुटीमुज्ज्वलम् ॥ ३ ॥
 सस्मार मुसलं रामः परसैन्यविदारणम् ।
 उलं य दैत्यदमनं ते तूर्णमुपतस्थतुः ॥ ४ ॥
 तमाकृष्य उलाग्रेण बल्वलं गगनेयरम् ।
 मुसलेनाउनत्कुध्दो मूर्ध्नि ब्रह्मद्रुलं बलः ॥ ५ ॥
 सोऽपतद्भुवि निर्भिन्नललाटोऽसृक्समुत्सृजन् ।
 मुञ्चन्नातस्वरं शैलो यथा वज्रहतोऽरुणः ॥ ६ ॥
 संस्तुत्य मुनयो रामं प्रयुज्यावितथाशिषः ।
 अब्यषिञ्चन्महाभागा वृत्रघ्नं विभुधा यथा ॥ ७ ॥
 वैजयन्तीं ददुर्मावां श्रीधामाम्बानपङ्कजम् ।
 रामाय वाससी द्विव्ये द्विव्यान्याभरणानि च ॥ ८ ॥
 अथ तेरब्यनुज्ञातः कौशिकीमेत्य ब्राह्मणैः ।
 स्नात्वा सरोवरमगाधतः सरयुरास्रवत् ॥ ९ ॥
 अनुस्रोतेन सरयूं प्रयागमुपगम्य सः ।
 स्नात्वा सन्तर्प्य देवादीन् जगाम पुलडाश्रमम् ॥ १० ॥
 गोमतीं गण्डकीं स्नात्वा विपाशां शोण आप्लुतः ।
 गयां गत्वा पितृनिष्ठ्वा गङ्गासागरसङ्गमे ॥ ११ ॥
 उपस्पृश्य मडेन्द्राद्रौ रामं दृष्ट्वाभिवाद्य च ।
 सप्तगोदावरीं वेलां पम्पां भीमरथीं ततः ॥ १२ ॥
 स्कन्दं दृष्ट्वा ययौ रामः श्रीशैलं गिरिशालयम् ।
 द्रविडेषु मडापुण्यं दृष्ट्वाद्रिं वेङ्कटं प्रभुः ॥ १३ ॥
 कामकोष्णीं पुरीं काञ्चीं कावेरीं च सरिद्धराम् ।
 श्रीरङ्गाप्यं मडापुण्यं यत्र सन्निहितो हरिः ॥ १४ ॥
 ऋषभाद्रिं उरेः क्षेत्रं दक्षिणां मथुरां तथा ।
 सामुद्रं सेतुमगमन्महापातकनाशनम् ॥ १५ ॥
 तत्रायुतमदाष्ट्रेनूर्वाभ्रमण्यो उलायुधः ।
 कृतमालां ताम्रपर्णीं मलयं च कुलायलम् ॥ १६ ॥

तत्रागस्त्यं समासीनं नमस्कृत्याभिवाद्य य ।
 योजितस्तेन याशीर्भिरनुज्ञातो गतोऽर्णवम् ।
 दक्षिणं तत्र कन्याभ्यां दूर्गां देवीं ददर्श सः ॥ १७ ॥
 ततः कृत्वा नमासाद्य पञ्चाक्षरसमुत्तमम् ।
 विष्णुः सन्निहितो यत्र स्नात्वास्पर्शद्गवायुतम् ॥ १८ ॥
 ततोऽभिव्रज्य भगवान् केरवांस्तु त्रिगर्तकान् ।
 गोकर्णार्ण्यं शिवक्षेत्रं सान्निध्यं यत्र धूर्जटेः ॥ १९ ॥
 आर्यां द्वैपायनीं दृष्ट्वा शूर्पारकमगाद्बलः ।
 तार्पीं पयोषणीं निर्विन्ध्याभुपस्पृश्याथ दण्डकम् ॥ २० ॥
 प्रविश्य रेवामगमद्यत्र माहिष्मती पुरी ।
 मनुतीर्थमुपस्पृश्य प्रभासं पुनरागमत् ॥ २१ ॥
 श्रुत्वा द्विजैः कथ्यमानं कुरुपाण्डवसंयुगे ।
 सर्वराजन्यनिधनं भारं मेने हृतं भुवः ॥ २२ ॥
 स भीमदुर्योधनयोर्गदाभ्यां युध्यतोर्भुघे ।
 वारयिष्यन् विनशनं जगाम यद्गुनन्दनः ॥ २३ ॥
 युधिष्ठिरस्तु तं दृष्ट्वा यमौ कृष्णार्जुनावपि ।
 अभिवाद्याभवंस्तूष्णीं किं विवक्षुस्त्रिडागतः ॥ २४ ॥
 गदापाणी उभौ दृष्ट्वा संरब्धौ विजयैषिणौ ।
 मण्डलानि विशित्राणि यरन्ताविद्यमब्रवीत् ॥ २५ ॥
 युवां तुल्यबलौ वीरौ छे राजन् छे वृकोदर ।
 अेकं प्राणाधिकं मन्ये उत्तैकं शिक्षयाधिकम् ॥ २६ ॥
 तस्मादेकतरस्येह युवयोः समवीर्ययोः ।
 न लक्ष्यते जयोऽन्यो वा विरमत्वङ्गलो रणः ॥ २७ ॥
 न तद्वाक्यं जगृह्यतुर्भङ्गवैरौ नृपार्थवत् ।
 अनुस्मरन्तावन्योन्यं दुरुक्तं दृष्टृतानि य ॥ २८ ॥
 द्विष्टं तदनुमन्वानो रामो द्वाश्वतीं ययौ ।
 उग्रसेनादिभिः प्रीतैर्ज्ञातिभिः समुपागतः ॥ २९ ॥

तं पुनर्नैमिषं प्राप्तमृषयोऽयाजयन् मुदा ।
 ङ्क्त्वद्गं ङ्क्त्वुभिः सर्वैर्निवृत्ताभिलवित्राडम् ॥ ३० ॥
 तेभ्यो विशुद्धं विज्ञानं भगवान् व्यतरद्विभुः ।
 येनैवात्मन्यदो विश्वमात्मानं विश्वगं विदुः ॥ ३१ ॥
 स्वपत्न्यावभृथस्नातो ज्ञातिबन्धुसुहृद्भृतः ।
 रेजे स्वज्योत्स्नयेवेन्दुः सुवासाः सुष्ट्वलङ्कृतः ॥ ३२ ॥
 षट्शिविधान्यसङ्ख्यानि बलस्य बलशालिनः ।
 अनन्तस्याप्रमेयस्य मायामर्त्यस्य सन्ति हि ॥ ३३ ॥
 योऽनुस्मरेत रामस्य कर्माण्यद्भुतकर्मणः ।
 सायम्प्रातरनन्तस्य विष्णोः स दयितो भवेत् ॥ ३४ ॥
 षति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे बलदेव-
 तीर्थयानानिर्घृपाणं नामैकोनाशीतितमोऽध्यायः ॥ ७९ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अशीतितमोऽध्यायः - ८० ॥

राज्ञोवाय
 भगवन् यानि यान्यानि मुकुन्दस्य मडात्मनः ।
 वीर्याण्यनन्तवीर्यस्य श्रोतुमिच्छामहे प्रभो ॥ १ ॥
 को नु श्रुत्वासङ्दंभ्रमन्नुत्तमश्वोऽसत्कथाः ।
 विरमेत विशेषज्ञो विषण्णः काममार्गणैः ॥ २ ॥
 सा वाग्यया तस्य गुणान् गृणीते
 करौ च तत्कर्मकरौ मनश्च ।
 स्मरेद्भसन्तं स्थिरजङ्गमेषु
 शृणोति तत्पुण्यकथाः स कर्णः ॥ ३ ॥
 शिरस्तु तस्थोभयलिङ्गमानमे-

तदेव यत्पश्यति तद्धि यक्षुः ।
अङ्गानि विषणोरथ तज्जनानां
पादोदकं यानि भजन्ति नित्यम् ॥ ४ ॥

सूत उवाच
विषणुरातेन सम्पृष्टो भगवान् बादरायणिः ।
वासुदेवे भगवति निमग्नदृष्टयोऽब्रवीत् ॥ ५ ॥

श्रीशुक उवाच
कृष्णस्यासीत्सभा कश्चिद्ब्राह्मणो ब्रह्मवित्तमः ।
विरक्तं छन्दिर्यार्थेषु प्रशान्तात्मा जितेन्द्रियः ॥ ६ ॥

यदृच्छयोपपन्नेन वर्तमानो गृह्यश्रमी ।
तस्य भार्या कुशैलस्य क्षुत्क्षामा य तथाविधा ॥ ७ ॥

पतिप्रतापतिं प्राड म्वायता वदनेन सा ।
दरिद्रा सीदमाना सा वेपमानाभिगम्य य ॥ ८ ॥

ननु ब्रह्मन् भगवतः सभा साक्षाच्छ्रियः पतिः ।
ब्रह्मण्यश्च शरण्यश्च भगवान् सात्वतर्षभः ॥ ९ ॥

तमुपैहि मलाभाग साधूनां य परायणम् ।
दास्यति द्रविणं भूरि सीदते ते कुटुम्बिने ॥ १० ॥

आस्तेऽधुना द्वारवत्यां भोजवृषण्यन्धकेश्वरः ।
स्मरतः पादकमलमात्मानमपि यच्छति ।
किं न्वर्थकामान् भजतो नात्यमीष्टान् जगद्गुरुः ॥ ११ ॥

स अयेवं भार्यया विप्रो बहुशः प्रार्थितो मृदु ।
अयं हि परमो लाभ उत्तमश्चोददर्शनम् ॥ १२ ॥

एति सञ्चिन्त्य मनसा गमनाय मतिं दधे ।
अथस्त्युपायनं किञ्चिद्गुले कल्याणि दीयताम् ॥ १३ ॥

याचित्वा यतुरो मुष्टीन् विप्रान् पृथुकतण्डुलान् ।
शैलभाण्डेन तान् बद्ध्वा भर्त्रे प्रादादुपायनम् ॥ १४ ॥

स तानादाय विप्राग्र्यः प्रययौ द्वारकां डिल ।
कृष्णसन्दर्शनं मज्ज्यं कथं स्यादिति चिन्तयन् ॥ १५ ॥

त्रीणि गुल्मान्यतीयाय तिस्रः कक्षाश्च स द्विजः ।
 विप्रोऽगम्यान्धकवृष्णीनां गृहेष्व्युतधर्मिणाम् ॥ १६ ॥
 गृहं द्युष्टसदस्राणां मखिषीणां उरेर्द्विजः ।
 विवेशैकतमं श्रीमद्भ्रजमानन्तं गतो यथा ॥ १७ ॥
 तं विलोक्याय्युतो दूरात्प्रियापर्यङ्कुमास्थितः ।
 सडसोत्थाय यास्येत्य दौर्त्यां पर्यग्रीहीन्मुदा ॥ १८ ॥
 सभ्युः प्रियस्य विप्रर्षेरङ्गसङ्गातिनिर्वृतः ।
 प्रीतो व्यमुञ्चदब्धिनून् नेत्राभ्यां पुष्करेक्षणाः ॥ १९ ॥
 अथोपवेश्य पर्यङ्कु स्वयं सभ्युः समर्द्धणम् ।
 उपहृत्यावनिजयास्य पादौ पादावनेजनीः ॥ २० ॥
 अग्रहीच्छिरसा राजन् भगवांस्लोकपावनः ।
 व्यलिम्पदिव्यगन्धेन यन्नागुरुकुङ्कुमैः ॥ २१ ॥
 धूपैः सुरभिर्भिर्मित्रं प्रदीपावलिभिर्मुदा ।
 अर्थित्वाऽऽवेधे ताम्बूलं गां य स्वागतमभ्रवीत् ॥ २२ ॥
 कुशैलं मलिनं क्षामं द्विजं धमनिसन्ततम् ।
 दैवी पर्ययरत्साक्षाख्यामरव्यजनेन वै ॥ २३ ॥
 अन्तःपुरज्जो दृष्ट्वा कृष्णेनामलकीर्तिना ।
 विस्मितोऽभूदतिप्रीत्या अवधूतं सभाजितम् ॥ २४ ॥
 किमनेन कृतं पुण्यमवधूतेन भिक्षुणा ।
 श्रिया लीनेन लोकेऽस्मिन् गर्हितेनाधमेन य ॥ २५ ॥
 योऽसौ त्रिलोकगुरुणा श्रीनिवासेन सम्भृतः ।
 पर्यङ्कुस्थां श्रियं छित्वा परिष्वक्तोऽग्रजो यथा ॥ २६ ॥
 कथयाञ्चकतुर्गाथाः पूर्वा गुरुकुले सतोः ।
 आत्मनो ललिता राजन् करौ गृह्य परस्परम् ॥ २७ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 अपि भ्रजन् गुरुकुलाद्भवता लब्धदक्षिणात् ।
 समावृत्तेन धर्मज्ञा भार्योढा सदृशी न वा ॥ २८ ॥
 प्राथो गृहेषु ते चित्तमकामविहितं तथा ।

नैवातिप्रीयसे विद्वन् धनेषु विदितं हि मे ॥ २९ ॥

केचित्कुर्वन्ति कर्माणि कामैरुत्तयेतसः ।

त्यजन्तः प्रकृतीर्देवीर्यथाहं लोकसङ्ग्रहम् ॥ ३० ॥

कश्चिद्गुरुकुले वासं ब्रह्मन् स्मरसि नौ यतः ।

द्विजो विज्ञाय विज्ञेयं तमसः पारमश्रुते ॥ ३१ ॥

स वै सत्कर्मणां साक्षाद्ब्रह्मतेरिह सम्भवः ।

आद्योऽङ्ग यत्राश्रमिणां यथाहं ज्ञानदो गुरुः ॥ ३२ ॥

नन्वर्थकोविदा ब्रह्मन् वार्शाश्रमवतामिह ।

ये मया गुरुरावा याथा तरन्त्यञ्जो भवार्णवम् ॥ ३३ ॥

नाहमिजवाप्रजातिभ्यां तपसोपशमेन वा ।

तुष्येयं सर्वभूतात्मा गुरुशुश्रूषया यथा ॥ ३४ ॥

अपि नः स्मर्यते ब्रह्मन् वृत्तं निवसतां गुरौ ।

गुरुदासैश्चोदितानामिन्धनानयने क्वचित् ॥ ३५ ॥

प्रविष्टानां मडारण्यमपत्तौ सुमहद्विज ।

वातवर्षमभूत्तीव्रं निष्ठुराः स्तनयित्त्वः ॥ ३६ ॥

सूर्यश्चास्तङ्गतस्तावत्तमसा यावृता दृशः ।

निम्नं कूलं जलमयं न प्राज्ञायत किञ्चन ॥ ३७ ॥

वयं भृशं तत्र मडानिलाभ्युत्थि-

र्निहन्त्यमाना मडुरभ्युसम्प्लवे ।

दृशोऽविदन्तोऽथ परस्परं वने

गृहीतहस्ताः परिभ्रिमातुराः ॥ ३८ ॥

अेतद्विदित्वा उदिते रवौ सान्दीपनिर्गुरुः ।

अन्वेषमाणो नः शिष्यानाचार्योऽपश्यदातुरान् ॥ ३९ ॥

अहो हे पुत्रका यूयमस्मदर्थेऽतिदुःप्पिताः ।

आत्मा वै प्राणिनां प्रेष्ठस्तमनादृत्य मत्पराः ॥ ४० ॥

अेतदेव हि सस्त्रिष्यैः कर्तव्यं गुरुनिष्ठृतम् ।

यद्वै विशुद्धभावेन सर्वार्थात्मार्पणं गुरौ ॥ ४१ ॥

तुष्टोऽहं भो द्विजश्रेष्ठाः सत्याः सन्तु मनोरथाः ।

छन्दांस्ययातयामानि भवन्त्विड परत्र च ॥ ४२ ॥

एतत्थं विधान्यनेकानि वसतां गुरुवेश्मसु ।

गुरोरेनुग्रहेणैव पुमान् पूर्णः प्रशान्तये ॥ ४३ ॥

ब्राह्मणो उवाच

किमस्माभिरनिर्वृत्तं देवदेव जगद्गुरो ।

भवता सत्यकामेन येषां वासो गुरावभूत् ॥ ४४ ॥

यस्यश्छन्दोमयं ब्रह्म देह आवपनं विभो ।

श्रेयसां तस्य गुरुषु वासोऽत्यन्तविडम्भनम् ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे श्रीदाम्यरिते

अशीतितमोऽध्यायः ॥ ८० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ ओकाशीतितमोऽध्यायः - ८१ ॥

श्रीशुक उवाच

स एतत्थं द्विजमुष्येन सड सङ्घथयन् उरिः ।

सर्वभूतमनोऽभिज्ञः स्मयमान उवाच तम् ॥ १ ॥

ब्रह्मण्यो ब्राह्मणं कृष्णो भगवान् प्रडसन् प्रियम् ।

प्रेम्णा निरीक्षणैर्नैव प्रेक्षन् भलु सतां गतिः ॥ २ ॥

श्रीभगवानुवाच

किमुपायनमानीतं ब्रह्मन् मे भवता गृडात् ।

आएवायुपादृतं भक्तैः प्रेम्णा भूर्येव मे भवेत् ।

भूर्य्यभक्तोपदृतं न मे तोषाय कल्पते ॥ ३ ॥

पत्रं पुष्पं हृलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।

तदहं भक्त्युपदृतमश्रामि प्रयतात्मनः ॥ ४ ॥

एत्युक्तोऽपि द्विजस्तस्मै व्रीडितः पतये श्रियः ।

पृथुकप्रसृतिं राजन् न प्रायश्छेदवाङ्मुषः ॥ ५ ॥
 सर्वभूतात्मदृक्साक्षात्तस्यागमनकारणम् ।
 विज्ञायायिन्तयन्नायं श्रीकामो माभजत्पुरा ॥ ६ ॥
 पत्न्याः पतिप्रतायास्तु सप्ता प्रिययिकीर्षया ।
 प्राप्तो मामस्य दास्यामि सम्पदोऽमर्त्यदुर्लभाः ॥ ७ ॥
 एतथं विशिन्त्य वसनाञ्छीरभङ्गान् द्विजन्मनः ।
 स्वयं जडार किमिदमिति पृथुकतद्गुलान् ॥ ८ ॥
 नन्वेतद्गुपनीतं मे परमप्रीणनं सधे ।
 तर्पयन्त्यङ्ग मां विश्वमेते पृथुकतद्गुलाः ॥ ९ ॥
 एति मुष्टिं सङ्गज्जग्ध्वा द्वितीयां जग्धुमाददे ।
 तावच्छ्रीर्जगृडे उस्तं तत्परा परमेष्ठिनः ॥ १० ॥
 अेतावतालं विश्वात्मन् सर्वसम्पत्समृद्धये ।
 अस्मिन् लोकेऽथ वामुष्मिन् पुंसस्त्वत्तोषकारणम् ॥ ११ ॥
 ब्राह्मणरास्तां तु रजनीमुषित्वाय्युतमन्दिरे ।
 भुक्त्वा पीत्वा सुभं मेने आत्मानं स्वर्गतं यथा ॥ १२ ॥
 श्वोभूते विश्वभावेन स्वसुभेनाभिवन्दितः ।
 जगाम स्वालयं तात पथ्यनुग्रज्य नन्दितः ॥ १३ ॥
 स यालब्ध्वा धनं कृष्णात्र तु यायितवान् स्वयम् ।
 स्वगृहान् प्रीडितोऽगच्छन्महर्षाननिर्वृतः ॥ १४ ॥
 अडो ब्रह्मण्यदेवस्य दृष्टा ब्रह्मण्यता मया ।
 यद्दरिद्रतमो लक्ष्मीमाश्विष्टो बिल्लतोरसि ॥ १५ ॥
 क्वाडं दरिद्रः पापीयान् क्व कृष्णः श्रीनिकेतनः ।
 ब्रह्मबन्धुरिति स्माडं बाहुभ्यां परिरम्भितः ॥ १६ ॥
 निवासितः प्रियाजुष्टे पर्यङ्गे भ्रातरो यथा ।
 मडिष्या वीजितः श्रान्तो वालव्यजनहस्तया ॥ १७ ॥
 शुश्रूषया परमया पादसंवाडनादिभिः ।
 पूजितो देवदेवेन विप्रदेवेन देववत् ॥ १८ ॥

स्वर्गापवर्गयोः पुंसां रसायां भुवि सम्पदाम् ।
 सर्वासामपि सिद्धीनां मूलं तव्यरणार्थनम् ॥ १८ ॥
 अधनोऽयं धनं प्राप्य माधन्नुय्यैर्न मां स्मरेत् ।
 एति कारुणिको नूनं धनं मेऽभूरि नाददात् ॥ २० ॥
 एति तव्यन्तयन्नन्तः प्राप्तो निजगुणान्तिकम् ।
 सूर्यान्लेन्दुसङ्काशैर्विमानैः सर्वतो वृतम् ॥ २१ ॥
 विशित्रोपवनोधानैः कूजद्विजकुलाकुलैः ।
 प्रोक्तुल्लकुमुदाम्भोजकलारोत्पलवारिभिः ॥ २२ ॥
 जुष्टं स्वलङ्कृतैः पुम्भिः स्त्रीभिश्च हरिणक्षिभिः ।
 किमिदं कस्य वा स्थानं कथं तदिदमित्यभूत् ॥ २३ ॥
 अयं मीमांसमानं तं नरा नार्योऽमरप्रभाः ।
 प्रत्यगृह्णन् मडाभागं गीतवाद्येन भूयसा ॥ २४ ॥
 पतिमागतमाकर्ण्य पत्युधुषातिसम्भ्रमा ।
 निश्चकाम गृडात्तूर्णां रूपाणी श्रीरिवावयात् ॥ २५ ॥
 पतिव्रता पतिं दृष्ट्वा प्रेमोत्कण्ठाश्रुलोचना ।
 मीलिताक्ष्यनमद्गुध्या मनसा पश्चिस्वजे ॥ २६ ॥
 पत्नीं वीक्ष्य विस्फुरन्तीं देवीं वैमानिकीमिव ।
 दासीनां निष्कण्ठीनां मध्ये भान्तीं स विस्मितः ॥ २७ ॥
 प्रीतः स्वयं तथा युक्तः प्रविष्टो निजमन्दिरम् ।
 मण्डितम्भशतोपेतं मण्डेन्द्रभवनं यथा ॥ २८ ॥
 पयःक्रेननिभाः शय्या दान्ता रुक्मपरिच्छदाः ।
 पर्यङ्गा उभेदण्डानि यामरव्यञ्जनानि च ॥ २९ ॥
 आसनानि च डैमानि मृदूपस्तरणानि च ।
 मुक्तादामविलम्बीनि वितानानि धुमन्ति च ॥ ३० ॥
 स्वच्छस्फटिककुण्डेषु मडामारकतेषु च ।
 रत्नदीपा भ्राजमाना ललनारत्नसंयुताः ॥ ३१ ॥
 विलोक्य भ्राजमाणस्तत्र समृद्धीः सर्वसम्पदाम् ।
 तर्कयामास निर्व्यग्रः स्वसमृद्धिमभैतुकीम् ॥ ३२ ॥

नूनं भतैतन्मम दुर्भागस्य
शम्भद्रिद्रस्य समृद्धिउत्तुः ।
मडाविभूतेरवलोकतोऽन्यो
नैवोपपद्येत यदूत्तमस्य ॥ ३३ ॥

नन्वभ्रुवाणो दिशते समक्षं
याशिष्यवे भूर्यपि भूरिभोजः ।
पर्जन्यवत्तत्स्वयमीक्षमाणो
दाशार्द्धकाणामृषभः सभा मे ॥ ३४ ॥

किञ्चित्करोत्युर्वपि यत्स्वदत्तं
सुदृढं कृत्वपि भूरिकारी ।
मयोपनीतां पृथुकैकमुष्टिं
प्रत्यग्रहीत्प्रीतियुतो मडात्मा ॥ ३५ ॥

तस्यैव मे सौदृढसभ्यमैत्री-
दास्यं पुनर्जन्मनि जन्मनि स्यात् ।
मडानुभावेन गुणालयेन
विषज्जतस्तत्पुरुषप्रसङ्गः ॥ ३६ ॥

भक्ताय चित्रा भगवान् छि सम्पदो
राज्यं विभूतीर्न समर्थयत्यजः ।
अदीर्घबोधाय विद्यक्षाणः स्वयं
पश्यन्निपातं धनिनां मदीद्भवम् ॥ ३७ ॥

इत्थं व्यवसितो बुद्ध्या भक्तोऽतीव जनार्दने ।
विषयान् जायया त्यक्ष्यन् बुभुजे नातिलम्पटः ॥ ३८ ॥

तस्य वै देवदेवस्य उदर्यङ्गापतेः प्रभोः ।
आलमणाः प्रभवो दैवं न तेभ्यो विद्यते परम् ॥ ३९ ॥

अेवं स विप्रो भगवत्सुदृत्तदा
दृष्ट्वा स्वभृत्यैरजितं पराजितम् ।
तद्ध्यानवेगोद्ग्रथितात्मबन्धन-
स्तद्ध्याम लेभेऽथिरतः सतां गतिम् ॥ ४० ॥

अेतद्ब्रह्मण्यदेवस्य श्रुत्वा ब्रह्मण्यतां नरः ।
 लब्धभावाो भगवति कर्मबन्धाद्धिमुच्यते ॥ ४१ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे पृथुको-
 पाप्यानां नामैकाशीतितमोऽध्यायः ॥ ८१ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्यशीतितमोऽध्यायः - ८२ ॥

श्रीशुक उवाच
 अथैकदा द्वारवत्यां वसतो रामकृष्णयोः ।
 सूर्योपरागः सुमलानासीत्कल्पक्षये यथा ॥ १ ॥
 तं ज्ञात्वा मनुजा राजन् पुरस्तादेव सर्वतः ।
 समन्तपञ्चकं क्षेत्रं ययुः श्रेयोविधित्सया ॥ २ ॥
 निःक्षत्रियां मर्डी कुर्वन् रामः शस्त्रभृतां वरः ।
 नृपाणां रुधिरौघेण यत्र यडे मडाड्डान् ॥ ३ ॥
 एजे य भगवान् रामो यत्रास्पृष्टोऽपि कर्मणा ।
 लोकस्य ग्राहयन्नीशो यथान्योऽघापनुत्तये ॥ ४ ॥
 मडत्यां तीर्थयात्रायां तत्रागन् भारतीः प्रजाः ।
 वृषणयश्च तथाङ्कुरवसुदेवाडुकाऽयः ॥ ५ ॥
 ययुर्भारत तत्क्षेत्रं स्वमघं क्षपयिष्णवः ।
 गदप्रधुम्नसाम्बाधाः सुयन्द्रशुकसारणैः ॥ ६ ॥
 आस्तेऽनिरुद्धो रक्षायां कृतवर्मा य यूथपः ।
 ते रथैर्विधिष्ण्याभैर्लुयैश्च तरलप्लवैः ॥ ७ ॥
 गजैर्नददृभिरत्नाभैर्नृभिर्विधाधरद्युभिः ।
 व्यरोचन्त मडातेजाः पथि काञ्चनमालिनः ॥ ८ ॥
 द्विव्यस्रगवस्त्रसन्नाडाः कलत्रैः षेयरा एव ।

तत्र स्नात्वा मडाभागा उपोष्य सुसमाहिताः ॥ ९ ॥

ब्राह्मणोभ्यो ददुर्धनूर्वासःसगुक्रममालिनीः ।

रामद्वेष्टु विधिवत्पुनराप्सुत्य वृषणयः ॥ १० ॥

ददुः स्वन्नं द्विजाग्रेभ्यः कृषणे नो भक्तिरस्त्विति ।

स्वयं य तदनुज्ञाता वृषणयः कृषणदेवताः ॥ ११ ॥

भुक्तवोपविविशुः कामं स्निग्धच्छायाङ्घ्रिपाङ्घ्रिषु ।

तत्रागतांस्ते ददुः सुदुःसम्भन्धिनी नृपान् ॥ १२ ॥

मत्स्योशीनरकौसत्यविदर्भकुसुमजयान् ।

काम्भोजकैकयान्मद्रान् कुन्तीनानतकेरवान् ॥ १३ ॥

अन्यांश्चैवात्मपक्षीयान् परांश्च शतशो नृप ।

नन्दादीन् सुदुः गोपान् गोपीश्चोत्कण्ठिताश्चिरम् ॥ १४ ॥

अन्योन्यसन्दर्शनदर्भरेलसा

प्रोत्सुल्लुङ्घङ्घ्रसरोरुश्रियः ।

आश्लिष्य गाढं नयनैः स्रवज्जला

दृष्यत्वयो रुद्धगिरो ययुर्मुदम् ॥ १५ ॥

स्त्रियश्च संवीक्ष्य मिथोऽतिसौदृ-

स्मितामलापाङ्गदृशोऽभिरिभिरि ।

स्तनैः स्तनान् कुङ्कुमपङ्कुरुषिता-

त्रिडत्य दौर्भिः प्राणयाश्रुलोचनाः ॥ १६ ॥

ततोऽभिविधाध ते वृधान् यविचैरभिविदिताः ।

स्वागतं कुशलं पृच्छा यकुः कृषणकथा मिथः ॥ १७ ॥

पृथा भ्रातृन् स्वसृवीक्ष्य तत्पुत्रान् पितरावपि ।

भ्रातृपत्नीर्मुकुन्दं य जडौ सङ्गथया शुभः ॥ १८ ॥

कुन्त्युवाच

आर्यं भ्रातरुं मन्ये आत्मानमकृताशिषम् ।

यद्वा आपत्सु मद्रार्तां नानुस्मरथ सत्तमाः ॥ १९ ॥

सुदुः ज्ञातयः पुत्रा भ्रातरः पितरावपि ।

नानुस्मरन्ति स्वजनं यस्य दैवमदक्षिणम् ॥ २० ॥

वसुदेव उवाच

अम्ब मास्मानसूयेथा दैवकीडनकान् नरान् ।
 षशस्य छि वशे लोकः कुरुते कार्यतेऽथ वा ॥ २१ ॥

कंसप्रतापिताः सर्वे वयं याता दृशं दृशम् ।
 अेतर्ह्येव पुनः स्थानं दैवेनासादृताः स्वसः ॥ २२ ॥

श्रीशुक उवाच

वसुदेवोऽग्रसेनाद्यैर्यदुभिस्तेऽर्थिता नृपाः ।
 आसन्नय्युतसन्दर्शपरमानन्दनिर्वृताः ॥ २३ ॥

भीष्मो द्रोणोऽम्बिकापुत्रो गान्धारी ससुता तथा ।
 सदारः पाण्डवाः कुन्ती सञ्जयो विदुरः कृपः ॥ २४ ॥
 कुन्तिभोजो विराटश्च भीष्मको नग्नजिन्मडान् ।
 पुरुजिद्वृद्धपदः शल्यो धृष्टकेतुः सकाशिराट् ॥ २५ ॥

दमघोषो विशावाक्षो मैथिलो मद्रकेडक्यौ ।
 युधामन्युः सुशर्मा च ससुता बालिकादयः ॥ २६ ॥

राजानो ये च राजेन्द्र युधिष्ठिरमनुव्रताः ।
 श्रीनिकेतं वपुः शौरैः सस्त्रीकं वीक्ष्य विस्मिताः ॥ २७ ॥

अथ ते रामकृष्णाभ्यां सम्यक् प्राप्तसमर्द्धणाः ।
 प्रशशंसुर्मुदा युक्ता वृष्णीन् कृष्णपरिग्रहान् ॥ २८ ॥

अडो भोजपते यूथं जन्मभाजो नृणामिड ।
 यत्पश्यथासकृत्कृष्णं दृष्टंशमपि योगिनाम् ॥ २९ ॥

यद्विश्रुतिः श्रुतिनुतेदमलं पुनाति
 पादावनेजनपयश्च वयश्च शास्त्रम् ।
 भूः कालभर्जितभगापि यद्दुःखिपन्न-
 स्पशोत्थशक्तिरभिवर्षति नोऽपिलार्थान् ॥ ३० ॥

तदर्शनस्पर्शानानुपथप्रजल्प-
 शय्यासनाशनसयौनसपिण्डबन्धः ।
 येषां गृहे निरयवर्त्मनि वर्ततां वः
 स्वर्गापवर्गविरमः स्वयमास विष्णुः ॥ ३१ ॥

श्रीशुक उवाच

नन्दस्तत्र यदून् प्रामान् ज्ञात्वा कृष्णपुरोगमान् ।
 तत्रागमद्भृतो गोपैरनःस्थार्थैर्दृष्टक्षया ॥ ३२ ॥
 तं दृष्ट्वा वृष्णायो लृष्टास्तन्वः प्राणामिवोत्थिताः ।
 परिष्वस्वजिरे गाढं चिरदर्शनकातराः ॥ ३३ ॥
 वसुदेवः परिष्वज्य सम्प्रीतः प्रेमविह्वलः ।
 स्मरन् कंसकृतान् क्लेशान् पुत्रन्यासं य गोकुले ॥ ३४ ॥
 कृष्णारामौ परिष्वज्य पितरावभिवाद्य य ।
 न किञ्चनोचतुः प्रेमणा साश्रुकण्ठौ कुङ्कुम ॥ ३५ ॥
 तावात्मासनमारोप्य बाहुभ्यां परिरभ्य य ।
 यशोदा य मलाभागा सुतौ विजडतुः शुच्यः ॥ ३६ ॥
 रोडिणी देवकी चाथ परिष्वज्य प्रजेश्वरीम् ।
 स्मरन्त्यौ तत्कृतां मैत्रीं भाष्यकण्ठयौ समूचतुः ॥ ३७ ॥
 का विस्मरेत वां मैत्रीमनिवृत्तां प्रजेश्वरि ।
 अवाप्यायैन्द्रमैश्वर्यं यस्या नेल प्रतिक्रिया ॥ ३८ ॥
 अेतावदृष्टपितरौ युवयोः स्म पित्रोः
 सम्प्रीणानाभ्युद्यपोषणपालनानि ।
 प्राप्योषतुर्भवति पक्ष्म ल यद्भद्रक्षणोः
 न्यस्तावदुत्र य भयौ न सतां परः स्वः ॥ ३९ ॥
 श्रीशुक उवाच
 गोप्यश्च कृष्णामुपलभ्य चिरादभीष्टं
 यत्प्रेक्षणो दृशिषु पक्ष्मकृतं शपन्ति ।
 दृग्भिर्दृष्टीकृतमलं परिरभ्य सर्वा-
 स्तद्भावाभापुरपि नित्ययुञ्जो दुरापम् ॥ ४० ॥
 भगवांस्तास्तथाभूता विविक्त उपसङ्गतः ।
 आश्विष्यानामयं पृष्ट्वा प्रलसन्निदमब्रवीत् ॥ ४१ ॥
 अपि स्मरथ नः सप्यः स्वानामर्थचिकीर्षया ।
 गतांश्चिरायिताञ्छत्रुपक्षक्षपाण्येतसः ॥ ४२ ॥
 अप्यवध्यायथास्मान् स्विदकृतज्ञाविशङ्कया ।

नूनं भूतानि भगवान् युनक्ति वियुनक्ति च ॥ ४३ ॥

वायुर्यथा घनानीकं तृणं तूलं रज्जोसि च ।

संयोज्याक्षिपते भूयस्तथा भूतानि भूतकृत् ॥ ४४ ॥

मयि भक्तिर्हि भूतानाममृतत्वाय कल्पते ।

दृष्ट्या यदासीन्मत्स्नेहो भवतीनां मदापनः ॥ ४५ ॥

अहं हि सर्वभूतानामादिरन्तोऽन्तरं बहिः ।

भौतिकानां यथा षं वार्ष्णीयुज्योतिरङ्गनाः ॥ ४६ ॥

अेवं ल्येतानि भूतानि भूतेष्वाम्नाऽऽत्मना ततः ।

उभयं मय्यथ परे पश्यतामातमक्षरे ॥ ४७ ॥

श्रीशुक उवाच

अध्यात्मशिक्षया गोप्य अेवं कृष्णेन शिक्षिताः ।

तदनुस्मरणध्वस्तञ्जवकोशास्तमध्यगन् ॥ ४८ ॥

आलुश्च ते नलिननाभ पदारविन्दं

योगेश्वरैर्दृष्टि विशिन्त्यमगाधभोधिः ।

संसारकूपपतितोत्तराणवलयम्

गेहञ्जुषामपि मनस्युद्विधात्सदा नः ॥ ४९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे वृष्णिगोप-

सङ्गमो नाम द्वाविंशतितमोऽध्यायः ॥ ८२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्र्यशीतितमोऽध्यायः - ८३ ॥

श्रीशुक उवाच

तथानुगृह्य भगवान् गोपीनां स गुरुर्गतिः ।

युधिष्ठिरमथापृच्छत्सर्वाश्च सुहृदोऽव्ययम् ॥ १ ॥

त अेवं लोकनाथेन परिपृष्टाः सुसहृताः ।

प्रत्यूर्ध्वमनसस्तत्पादेक्षाडताडसः ॥ २ ॥

कुतोऽशिवं त्वय्यरणाभ्भुजासवं
मडन्मनस्तो मुभनिःसुतं क्वचित् ।
पिबन्ति ये कर्णपुटैरलं प्रभो
देडम्भृतां देडकुदस्मृतिच्छिदम् ॥ ३ ॥

डित्वाऽऽत्मधाम विधुतात्मकृतत्र्यवस्थ-
मानन्दसम्प्लवम्पण्डमकुण्डभोधम् ।
कालोपसृष्टनिगमावन आतयोग-
मायाकृतिं परमडंसगतिं नताः स्मः ॥ ४ ॥

ऋषिरुवाच

धृत्युत्तमश्वोऽशिषामिणिं जने-
ष्वभिष्टुवत्स्वन्धककौरवस्त्रियः ।
समेत्य गोविन्दकथा मिथोऽगृणं-
स्त्रिलोकगीताः शृणु वर्णयामि ते ॥ ५ ॥

द्रौपद्युवाच

डे वैदभ्य्युतो भद्रे डे जाम्भवति कौसले ।
डे सत्यभामे कालिन्दि शैब्ये रोडिणि लक्ष्मणे ॥ ६ ॥
डे कृष्णपत्न्ये अतन्नो ब्रूत वो भगवान् स्वयम् ।
डपथेमे यथा लोकमनुकुर्वन् स्वमायया ॥ ७ ॥

रुडिमण्युवाच

वैधाय मर्पयितुमुद्यतकार्मुकेषु
राजस्वज्येयभटशेभरिताडुधिरणुः ।
निन्ये मृगेन्द्रे डव भागमजावियूथा-
त्तच्छ्रीनिकेतयरणोऽस्तु मभार्यनाय ॥ ८ ॥

सत्यभामोवाच

यो मे सनाभिवधतमलृदा ततेन
लिमाभिशापमपमार्ष्टुमुपाजडार ।
जित्वर्क्षराजमथ रत्नमदात्स तेन
भीतः पितादिशत मां प्रभवेऽपि दत्ताम् ॥ ९ ॥

जाम्बवत्युवाच

प्राज्ञाय देवकृदमुं निजनाथदैवं
सीतापतिं त्रिणवडान्यमुनाभ्ययुध्यत् ।
ज्ञात्वा परीक्षित उपाहरदर्थेषां मां
पादौ प्रगृह्य मणिनाडममुष्य दासी ॥ १० ॥

कालिन्द्युवाच

तपश्चरन्तीमाज्ञाय स्वपादस्पर्शनाशया ।
सभ्योपेत्याग्रहीत्याणिं योऽहं तद्गुह्यमार्जनी ॥ ११ ॥

मित्रविन्दोवाच

यो मां स्वयंवर उपेत्य विजित्य भूपान्
निन्ये श्रयूथगमिवात्मबलिं द्विपारिः ।
भ्रातृश्च मेऽपकुरुतः स्वपुरं श्रियौकः
तस्यास्तु मेऽनुभवमङ्घ्र्यवनेजनत्वम् ॥ १२ ॥

सत्योवाच

सभोक्षणोऽतिबलवीर्यसुतीक्ष्णशृङ्गान्
पित्रा कृतान् क्षितिपवीर्यपरीक्षणाय ।
तान् वीरदुर्मदहनस्तरसा निगृह्य
क्रीडन् बभन्ध उ यथा शिशवोऽजतोडान् ॥ १३ ॥

य इत्थं वीर्यशुल्कां मां दासीभिश्चतुरङ्गिणीम् ।
पथि निर्जित्य राजन्यान् निन्ये तद्दास्यमस्तु मे ॥ १४ ॥

भद्रोवाच

पिता मे मातुलेयाय स्वयमाडूय दत्तवान् ।
कृषणे कृषणाय तच्चित्तमक्षौडिण्या सप्तीजनैः ॥ १५ ॥

अस्य मे पादसंस्पर्शो भवेज्जन्मनि जन्मनि ।
कर्मभिर्ब्राम्ह्यमाणाया येन तच्छ्रेय आत्मनः ॥ १६ ॥

लक्ष्मणोवाच

ममापि राडूयय्युतजन्मकर्म
श्रुत्वा मुहुर्नारदगीतमास उ ।
चित्तं मुकुन्दे डिल पन्नडस्तया
वृतः सुसम्मृश्य विडाय लोडपान् ॥ १७ ॥

ज्ञात्वा मम मतं साध्वि पिता दृढितृप्तसलः ।
 बृहत्सेन षति ध्यातस्तत्रोपायमयीकरत् ॥ १८ ॥
 यथा स्वयंवरे राज्ञि मत्स्यः पार्थोऽसथा कृतः ।
 अयं तु बहिराच्छत्रो दृश्यते स जले परम् ॥ १९ ॥
 श्रुत्वैतत्सर्वतो भूपा आययुर्मत्पितुः पुरम् ।
 सर्वास्त्रशस्त्रतत्त्वज्ञाः सोपाध्यायाः सडस्रशः ॥ २० ॥
 पित्रा सम्भूजिताः सर्वे यथावीर्यं यथावयः ।
 आददुः सशरं चापं वेद्मुं पर्षदि मद्द्वियः ॥ २१ ॥
 आदाय व्यसृजन् केचित्सज्यं कर्तुमनीश्वराः ।
 आकोटि जयां समुत्सृज्य पेतुरेकेऽमुना उताः ॥ २२ ॥
 सज्यं कृत्वा परे वीरा मागधाम्बष्ठयेदिपाः ।
 भीमो दुर्योधनः कर्णो नाविदंस्तदवस्थितिम् ॥ २३ ॥
 मत्स्याभासं जले वीक्ष्य ज्ञात्वा च तदवस्थितिम् ।
 पार्थो यत्तोऽसृजद्भाणं नाच्छिनत्पस्पृशे परम् ॥ २४ ॥
 राजन्येषु निवृत्तेषु भग्नमानेषु मानिषु ।
 भगवान् धनुरादाय सज्यं कृत्वाथ लीलया ॥ २५ ॥
 तस्मिन् सन्धाय विशिषं मत्स्यं वीक्ष्य सकृज्जले ।
 छित्त्वेषुष्णापातयत्तं सूर्ये याभिजिति स्थिते ॥ २६ ॥
 द्विवि द्दुन्दुभयो नेदुर्जयशब्दयुता भुवि ।
 देवाश्च कुसुमासारान् मुमुयुर्धुर्विह्वलाः ॥ २७ ॥
 तद्द्रुगमाविशमडं कलनूपुराभ्यां
 पद्भ्यां प्रगृह्य कनकोज्ज्वलरत्नमालाम् ।
 नूत्ने निवीय परिधाय च कौशिकाग्रे
 सप्त्रीऽडसावदना कभरीधृतस्रङ् ॥ २८ ॥
 उन्नीय वङ्गत्रमुरुकुन्तलकुण्डलत्वि-
 ङ्गाण्डस्थलं शिशिरडासकटाक्षमोक्षैः ।
 राज्ञो निरीक्ष्य परितः शनकैर्भुरारे-

रंसोऽनुरक्तहृदया निदधे स्वमालाम् ॥ २९ ॥

तावन्मृदङ्गपटलाः शङ्खभेर्यान्कादयः ।

निनेदुर्नटनर्तक्यो ननृतुर्गायिका जगुः ॥ ३० ॥

अेवं वृते भगवति भयेशे नृपयूथापाः ।

न सेछिरे याज्ञसेनि स्पर्धन्तो हृच्छयातुराः ॥ ३१ ॥

मां तावद्रथमारोप्य उयरत्नयतुष्टयम् ।

शार्ङ्गमुद्यम्य सन्नद्धस्तस्थावाजौ यतुर्भुजः ॥ ३२ ॥

दारुकश्चोदयामास काञ्चनोपस्करं रथम् ।

मिषतां भूभुजां राक्षि मृगाणां मृगराडिव ॥ ३३ ॥

तेऽन्वसज्जन्त राजन्या निषेधुं पथि केचन ।

संयत्ता उद्धृतेष्वासा ग्रामसिंहा यथा हरिम् ॥ ३४ ॥

ते शार्ङ्गय्युतभाणौघैः कृत्तबाह्वङ्घ्रिकन्धराः ।

निपेतुः प्रधने केचिदेके सन्त्यज्य द्रुद्रुवुः ॥ ३५ ॥

ततः पुरीं यदुपतिरत्यलङ्कृतां

रविच्छेध्वजपटयित्रतोरणाम् ।

कुशस्थलीं द्रिवि भुवि याभिसंस्तुतां

समाविशत्तरणिरिव स्वकेतनम् ॥ ३६ ॥

पिता मे पूजयामास सुहृत्सम्बन्धिबान्धवान् ।

महार्ढवासोऽलङ्कारैः शय्यासनपरिच्छदैः ॥ ३७ ॥

दासीभिः सर्वसम्पद्भिर्भटेभरथवाजिभिः ।

आयुधानि महार्ढाणि ददौ पूर्णस्य भक्तितः ॥ ३८ ॥

आत्मारामस्य तस्येमा वयं वै गृहदासिकाः ।

सर्वसङ्गनिवृत्त्याह्वा तपसा य बभूविम ॥ ३९ ॥

महिष्य उच्युः

भौमं निहत्य सगाणं युधि तेन रुद्धा

ज्ञात्वाथ नः क्षितिजये जितराजकन्याः ।

निर्मुच्य संसृतिविमोक्षमनुस्मरन्तीः

पादाम्भुजं परिणिनाय य आप्तकामः ॥ ४० ॥

ન વયં સાધ્વિ સામ્રાજ્યં સ્વારાજ્યં ભૌજ્યમપ્યુત ।
 વૈરાજ્યં પારમેષ્ઠ્યં ચ આનન્ત્યં વા હરેઃ પદમ્ ॥ ૪૧ ॥
 કામયામહ એતસ્ય શ્રીમત્પાદરજઃ શ્રિયઃ ।
 કુચકુકુમગન્ધાઢ્યં મૂર્ધ્ના વોદ્ધે ગદાભૃતઃ ॥ ૪૨ ॥
 વ્રજસ્ત્રિયો યદ્વાગ્છન્તિ પુલિન્દ્યસ્તુણવીરુઢઃ ।
 ગાવશ્ચારયતો ગોપાઃ પાદસ્પર્શ મહાત્મનઃ ॥ ૪૩ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
 દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે ત્ર્યશીતિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૮૩ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ચતુરશીતિતમોઽધ્યાયઃ - ૮૪ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
 શ્રુત્વા પૃથા સુબલપુત્ર્યથ યાજ્ઞસેની
 માધવ્યથ ક્ષિતિપત્ન્ય ઉત સ્વગોપ્યઃ ।
 કૃષ્ણેઽભિલાત્મનિ હરૌ પ્રણયાનુબન્ધં
 સર્વા વિસિસ્યુરલમશ્રુકલાકુલાક્ષ્યઃ ॥ ૧ ॥
 ઇતિ સમ્ભાષમાણાસુ સ્ત્રીભિઃ સ્ત્રીષુ નૃભિર્નિષુ ।
 આયયુર્મુનયસ્તત્ર કૃષ્ણરામદિદૃક્ષયા ॥ ૨ ॥
 દ્વૈપાયનો નારદશ્ચ ચ્યવનો દેવલોઽસિતઃ ।
 વિશ્વામિત્રઃ શતાનન્દો ભરદ્વાજોઽથ ગૌતમઃ ॥ ૩ ॥
 રામઃ સશિષ્યો ભગવાન્ વસિષ્ઠો ગાલવો ભૃગુઃ ।
 પુલસ્ત્યઃ કશ્યપોઽન્નિશ્ચ માર્કણ્ડેયો બૃહસ્પતિઃ ॥ ૪ ॥
 દ્વિતસ્ત્રિતશ્ચૈકતશ્ચ બ્રહ્મપુત્રાસ્તથાગ્નિરાઃ ।
 અગસ્ત્યો યાજ્ઞવલ્ક્યશ્ચ વામદેવાદ્યોઽપરે ॥ ૫ ॥
 તાન્ દૃષ્ટ્વા સહસૌત્થાય પ્રાગાસીના નૃપાદયઃ ।
 પાણ્ડવાઃ કૃષ્ણરામૌ ચ પ્રણેમુર્વિશ્વવન્ધિતાન્ ॥ ૬ ॥

तानानर्युर्यथा सर्वे सदराभोऽव्युतोऽर्ययत् ।
स्वागतासनपाधार्यमाव्यधूपानुलेपनैः ॥ ७ ॥

उवाच सुभमासीनान् भगवान् धर्मगुप्तनुः ।
सदसस्तस्य मडतो यतवायोऽनुशृण्वतः ॥ ८ ॥

श्रीभगवानुवाच

अडो वयं जन्मभृतो लब्धं कात्स्न्येन तत्फलम् ।
देवानामपि दुष्प्रापं यद्योगेश्वरदर्शनम् ॥ ९ ॥

किं स्वल्पतपसां नृणामर्यायां देवयक्षुषाम् ।
दर्शनस्पर्शनप्रश्नप्रह्वपादार्यनादिकम् ॥ १० ॥

न ह्यभ्ययानि तीर्थानि न देवा मृच्छिवाभयाः ।
ते पुनन्त्युरुकालेन दर्शनादेव साधवः ॥ ११ ॥

नाग्निं सूर्यो न य यन्द्रतारका
न भूर्जलं पं श्वसनोऽथ वाज्रमनः ।
उपासिता भेदकृतो हरन्त्यधं
विपश्चितो घ्नन्ति मुहूर्तसेवया ॥ १२ ॥

यस्यात्मबुद्धिः कुशले त्रिधातुके
स्वधीः कवत्रादिषु भौम एज्यधीः ।
यत्तीर्थबुद्धिः सलिले न कर्त्तव्यि-
ज्जनेष्वभिज्ञेषु स एव गोभरः ॥ १३ ॥

श्रीशुक उवाच

निशम्येत्थं भगवतः कृष्णस्याकुण्ठमेधसः ।
वयो दुरन्वयं विप्रास्तूष्णीमासन् भ्रमद्भियः ॥ १४ ॥

शिरं विभृश्य मुनय षश्वरस्येशितव्यताम् ।
जनसङ्ग्राहं षत्यूयुः स्मयन्तस्तं जगद्गुरुम् ॥ १५ ॥

मुनय उच्युः

यन्मायया तत्त्वविद्वृत्तमा वयं
विमोडिता विश्वसृजामधीश्वराः ।
यदीशितव्यायति गूढं षडय
अडो विशित्रं भगवद्विद्येशितम् ॥ १६ ॥

अनील ऐतद्भ्रुवैक आत्मना
 सृजत्यवत्यत्ति न बध्यते यथा ।
 भौमैर्लिं भूमिर्भ्रुनामरुपिणी
 अडो विभ्रुश्चरितं विडम्बनम् ॥ १७ ॥
 अथापि काले स्वजनाभिगुमये
 बिभर्षिं सत्त्वं भलनिग्राहय य ।
 स्वलीलया वेदपथं सनातनं
 वार्णाश्रमात्मा पुरुषः परो भवान् ॥ १८ ॥
 ब्रह्म ते लृट्यं शुक्लं तपःस्वाध्यायसंयमैः ।
 यत्रोपलब्धं सद्व्यक्तमव्यक्तं य ततः परम् ॥ १९ ॥
 तस्माद्ब्रह्मकुलं ब्रह्मन् शास्त्रयोनेस्त्वमात्मनः ।
 सभाजयसि सद्भ्राम तद्ब्रह्माण्याग्रणीर्भवान् ॥ २० ॥
 अद्य नो जन्मसाकृल्यं विद्यायास्तपसो दृशः ।
 त्वया सङ्गम्य सद्गत्या यदन्तः श्रेयसां परः ॥ २१ ॥
 नमस्तस्मै भगवते कृष्णायानुष्ठमेधसे ।
 स्वयोगमाययाच्छन्नमलिङ्गे परमात्मने ॥ २२ ॥
 न यं विदन्त्यमी भूपा ऐकारामाश्च वृषणयः ।
 मायाजवनिकाच्छन्नमात्मानं कालमीश्वरम् ॥ २३ ॥
 यथा शयानः पुरुष आत्मानं गुणतत्त्वदृक् ।
 नाममात्रेन्द्रियाभातं न वेद रक्षितं परम् ॥ २४ ॥
 अवेत् त्वा नाममात्रेषु विषयेष्विन्द्रियेभ्यः ।
 मायया विभ्रमश्चित्तो न वेद स्मृत्युपप्लवात् ॥ २५ ॥
 तस्याद्य ते दृष्टिमाङ्घ्रिमघौघमर्ष-
 तीर्थास्पदं लृटि कृतं सुविपक्वयोगैः ।
 उत्सिक्तभक्त्युपलताशयञ्चकोशा
 आपुर्भवद्गतिमथोऽनुगृहाण भक्तान् ॥ २६ ॥
 श्रीशुक उवाच
 धृत्यनुज्ञाप्य दाशार्द्ध धृतराष्ट्रं युधिष्ठिरम् ।
 राजर्षे स्वाश्रमान् गन्तुं मुनयो दधिरे मनः ॥ २७ ॥

तद्दीक्ष्य तानुपप्रज्य वसुदेवो मडायशाः ।

प्रणम्य योपसङ्गुल्य बलाषेदं सुयन्त्रितः ॥ २८ ॥

वसुदेव उवाच

नमो वः सर्वदेवेभ्य ऋषयः श्रोतुमर्हथ ।

कर्मणा कर्मनिर्हारो यथा स्यान्नस्तदुच्यताम् ॥ २९ ॥

नारद उवाच

नाति चित्रमिदं विप्रा वसुदेवो बुभुत्सया ।

कृष्णं मत्वात्मकं यन्नः पृच्छति श्रेय आत्मनः ॥ ३० ॥

सन्निकर्षो हि मत्यानामनादरणाकारणम् ।

गाङ्गं छित्वा यथान्याम्भस्तत्रत्यो याति शुद्धये ॥ ३१ ॥

यस्थानुभूतिः कालेन लयोत्पत्त्यादिनास्य वै ।

स्वतोऽन्यस्माच्च गुणतो न कुतश्चन रिष्यति ॥ ३२ ॥

तं क्लेशकर्मपरिपाकगुणप्रवाडै-

रव्याडतानुभवमीश्वरमद्वितीयम् ।

प्राणादिभिः स्वविभवैरुपगूढमन्यो

मन्येत सूर्यमिव मेघलिमोपरागैः ॥ ३३ ॥

अथोचुर्मुनयो राजन्नाभाष्यानकट्टन्मिम् ।

सर्वेषां शृण्वतां राज्ञां तथैवाच्युतरामयोः ॥ ३४ ॥

कर्मणा कर्मनिर्हार शेष साधु निरूपितः ।

यश्छद्मया यज्ञे द्विषणुं सर्वयज्ञेश्वरं मर्षैः ॥ ३५ ॥

चित्तस्थोपशमोऽयं वै कविभिः शास्त्रयक्षुषा ।

दर्शितः सुगमो योगो धर्मश्चात्ममुदावहः ॥ ३६ ॥

अयं स्वस्त्ययनः पन्था द्विजातेर्गुहमेधिनः ।

यश्छद्मयाऽऽमवित्तेन शुक्लेनेज्येत पूरुषः ॥ ३७ ॥

वित्तैषाणां यज्ञदानैर्गुहैर्दारसुतैषाणाम् ।

आत्मलोडैषाणां देव कालेन विसृजेद्बुधः ।

ग्रामे त्यक्तैषाणाः सर्वे ययुर्धारास्तपोवनम् ॥ ३८ ॥

ऋषौस्त्रिभिर्द्विजो जातो देवर्षिपितृणां प्रभो ।
यज्ञाध्ययनपुत्रैस्तान्यनिस्तीर्य त्यजन् पतेत् ॥ ३९ ॥

त्वं त्वद्य मुक्तो द्वाभ्यां वै ऋषिपित्रोर्महामते ।
यज्ञैर्देवर्षिमुन्मुख्य निरृणोऽशरणो भव ॥ ४० ॥
वसुदेव भवान्नूनं भक्त्या परमया हरिम् ।
जगतामीश्वरं प्रार्थः स यद्वां पुत्रतां गतः ॥ ४१ ॥

श्रीशुक उवाच
एति तद्भयं श्रुत्वा वसुदेवो महामनाः ।
तान् ऋषीन् ऋत्विजो वप्रे मूर्ध्नाऽऽनम्य प्रसाद्य च ॥ ४२ ॥
त एनमृषयो राजन् वृता धर्मैर्वा धार्मिकम् ।
तस्मिन्त्रयाजयन् क्षेत्रे मणैरुत्तमकल्पकैः ॥ ४३ ॥

तदीक्षायां प्रवृत्तायां वृषण्यः पुष्करस्रजः ।
स्नाताः सुवाससो राजन् राजानः सुष्टवलङ्कृताः ॥ ४४ ॥

तन्महिष्यश्च मुदिता निष्कण्ठ्यः सुवाससः ।
दीक्षाशालामुपाजग्मुरालिप्ता वस्तुपाणयः ॥ ४५ ॥

नेदुर्मृदङ्गपटडशङ्खभेर्यान्कादयः ।
ननृतुर्नटनर्तक्यस्तुष्टुवुः सूतमागधाः ।
जगुः सुकण्ठयो गन्धर्व्यः सङ्गीतं सडभर्तुकाः ॥ ४६ ॥

तमभ्यषिञ्चन् विधिवदक्तमभ्यक्तमृत्विजः ।
पत्नीभिरष्टादशभिः सोमराजमिवोदुभिः ॥ ४७ ॥

ताभिर्दुङ्गलवल्लयैर्हार्नपूरकुण्डलैः ।
स्वलङ्कृताभिर्विभ्रमौ दीक्षितोऽजिनसंवृतः ॥ ४८ ॥

तस्यर्त्विजो महाराज रत्नकौशेयवाससः ।
ससदस्या विरेजुस्ते यथा वृत्रहणोऽध्वरे ॥ ४९ ॥

तदा रामश्च कृष्णश्च स्वैः स्वैर्बन्धुभिरन्वितौ ।
रेजतुः स्वसुतैर्दरिर्जुर्वेशौ स्वविभूतिभिः ॥ ५० ॥

एज्जेऽनुयज्ञं विधिना अग्निहोत्रादिलक्षणैः ।
प्राकृतैर्वैकृतैर्यज्ञैर्द्रव्यज्ञानडियेश्वरम् ॥ ५१ ॥

अथत्विग्भ्योऽददात्काले यथाभ्रातं स दक्षिणाः ।
 स्वलङ्कृतेभ्योऽलङ्कृत्य गोभूकन्या मडाधनाः ॥ ५२ ॥
 पत्नीसंयजावभृथैश्चरित्वा ते मर्षयः ।
 ससन् रामद्भे विप्रा यजमानपुरःसराः ॥ ५३ ॥
 स्नातोऽलङ्कारवासांसि वन्दिभ्योऽदात्तथा स्त्रियः ।
 ततः स्वलङ्कृतो वर्णानाश्चभ्योऽन्नेन पूजयत् ॥ ५४ ॥
 बन्धून् सदारान् ससुतान् पारिबर्द्धेण भूयसा ।
 विदमर्कोसलङ्कुरुन् काशिकेकयसृञ्जयान् ॥ ५५ ॥
 सद्यस्यत्विक्कसुरगणान् नृभूतपितृयाराणान् ।
 श्रीनिकेतमनुष्ठाप्य शंसन्तः प्रययुः कृतुम् ॥ ५६ ॥
 धृतराष्ट्रोऽनुजः पार्था भीष्मो द्रोणः पृथा यमौ ।
 नारदो भगवान् व्यासः सुहृत्सम्भन्धिबान्धवाः ॥ ५७ ॥
 बन्धून् परिष्वज्य यदून् सौहृदात्किलन्नयेतसः ।
 ययुर्विरडङ्कृच्छ्रेण स्वदेशांश्चापरे जनाः ॥ ५८ ॥
 नन्दस्तु सड गोपालैर्बुडत्या पूजयार्थितः ।
 कृष्णरामोग्रसेनाद्यैर्न्यवात्सीद्धन्धुवत्सलः ॥ ५९ ॥
 वसुदेवोऽञ्जसोत्तीर्थ मनोरथमडार्णवम् ।
 सुहृद्भूतः प्रीतमना नन्दमाड करे स्पृशन् ॥ ६० ॥
 वसुदेव उवाच
 भ्रातरीशकृतः पाशो नृणां यः स्नेहसंज्ञितः ।
 तं दुस्त्यजमडं मन्ये शूराणामपि योगिनाम् ॥ ६१ ॥
 अस्मास्वप्रतिकल्पेयं यत्कृताज्ञेषु सत्तमैः ।
 मैत्र्यर्पिताङ्गला वापि न निवर्तेत कर्त्तव्यित् ॥ ६२ ॥
 प्रागडल्याय्य कुशलं भ्रातर्वो नाथराम डि ।
 अधुना श्रीमदान्याक्षा न पश्यामः पुरः सतः ॥ ६३ ॥
 मा राजयश्रीरभूत्पुंसः श्रेयस्कामस्य मानद ।
 स्वजनानुत बन्धून् वा न पश्यति यथान्यदृङ् ॥ ६४ ॥
 श्रीशुक उवाच

એવં સૌહૃદશૈથિલ્યચિત્ત આનકદુન્દુભિઃ ।
 રુરોદ તત્કૃતાં મૈત્રીં સ્મરન્નશ્રુવિલોચનઃ ॥ ૬૫ ॥
 નન્દસ્તુ સખ્યુઃ પ્રિયકૃત્ત્રેમણા ગોવિન્દરામયોઃ ।
 અથ શ્ચ ઇતિ માસાંસ્ત્રીન્ ચદુભિર્માનિતોઽવસત્ ॥ ૬૬ ॥
 તતઃ કામૈઃ પૂર્યમાણઃ સવ્રજઃ સહબાન્ધવઃ ।
 પરાધ્યાભિરાણક્ષૌમનાનાનર્ધ્યપરિચ્છદૈઃ ॥ ૬૭ ॥
 વસુદેવોગ્રસેનાભ્યાં કૃષ્ણોઽદ્રવભલાદિભિઃ ।
 દત્તમાદાય પારિબર્હ યાપિતો યદુભિર્યયૌ ॥ ૬૮ ॥
 નન્દો ગોપાશ્ચ ગોપ્યશ્ચ ગોવિન્દચરણામ્બુજે ।
 મનઃ ક્ષિપ્તં પુનર્હર્તુમનીશા મથુરાં યયુઃ ॥ ૬૯ ॥
 બન્ધુષુ પ્રતિયાતેષુ વૃષ્ણાયઃ કૃષ્ણદેવતાઃ ।
 વીક્ષ્ય પ્રાવૃષમાસન્નાં યયુર્દ્ધારવતીં પુનઃ ॥ ૭૦ ॥
 જનેભ્યઃ કથયાઽચ્ચકુર્યદુદેવમહોત્સવમ્ ।
 યદાસીત્તીર્થયાત્રાયાં સુહૃત્સન્દર્શનાદિકમ્ ॥ ૭૧ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે તીર્થયાત્રા-
 નુવર્ણનં નામ ચતુરશીતિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૮૪ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ પઞ્ચાશીતિતમોઽધ્યાયઃ - ૮૫ ॥

શ્રીબાદરાયણિરુવાચ
 અથૈકદાઽઽત્મજૌ પ્રામૌ કૃતપાદાભિવન્દનૌ ।
 વસુદેવોઽભિનન્દ્યાહ પ્રીત્યા સકુર્ષણાચ્યુતૌ ॥ ૧ ॥
 મુનીનાં સ વચઃ શ્રુત્વા પુત્રયોર્ધામસૂચકમ્ ।
 તદ્વીર્યેર્જાતવિશ્રમ્ભઃ પરિભાષ્યાભ્યભાષત ॥ ૨ ॥
 કૃષ્ણા કૃષ્ણા મહાયોગિન્ સકુર્ષણા સનાતન ।

जाने वामस्य यत्साक्षात्प्रधानपुरुषौ परौ ॥ ३ ॥

यत्र येन यतो यस्य यस्मै यद्यद्यथा यदा ।

स्याद्विदं भगवान् साक्षात्प्रधानपुरुषेश्वरः ॥ ४ ॥

अेतन्नानाविधं विश्वमात्मसृष्टमधोक्षज ।

आत्मनानुप्रविश्यात्मन् प्राणो ज्ञो विभर्ष्यज ॥ ५ ॥

प्राणादीनां विश्वसृजां शक्तयो याः परस्य ताः ।

पारतन्त्र्याद्वैसादृश्याद्वयवोश्चेष्टैव येष्टताम् ॥ ६ ॥

कान्तिस्तेजः प्रभा सत्ता यन्द्राग्न्यर्कक्षविद्युताम् ।

यत्स्थैर्यं भूभृतां भूमेर्वृत्तिर्गन्धोऽर्थतो भवान् ॥ ७ ॥

तर्पणं प्राणनभपां देवत्वं ताश्च तद्रसः ।

ओजः सडो बलं येष्टा गतिर्वयोस्तवेश्वर ॥ ८ ॥

दृशां त्वमवकाशोऽसि दृशः षं स्फोट आश्रयः ।

नादो वर्णस्त्वमोङ्कार आकृतीनां पृथक्कृतिः ॥ ९ ॥

छन्द्रेयं त्विन्द्रियाणां त्वं देवाश्च तदनुग्रहः ।

अवबोधोभवान्बुद्धेर्ज्ञवस्यानुस्मृतिः सती ॥ १० ॥

भूतानामसि भूतादिरिन्द्रियाणां य तैजसः ।

वैकारिको विकल्पानां प्रधानमनुशायिनम् ॥ ११ ॥

नश्चरेष्विड भावेषु तदसि त्वमनश्चरम् ।

यथा द्रव्यविकारेषु द्रव्यमात्रं निरूपितम् ॥ १२ ॥

सत्त्वंरजस्तम इति गुणास्तद्गतयश्च याः ।

त्वय्यद्धा ब्रह्मणि परे कल्पिता योगमायया ॥ १३ ॥

तस्मान्न सन्त्यमी भावा यर्हि त्वयि विकल्पिताः ।

त्वं यामीषु विकारेषु ष्यन्यदाव्यावहारिकः ॥ १४ ॥

गुणप्रवालं अेतस्मिन्नभुधास्त्वभिलात्मनः ।

गतिं सूक्ष्मामबोधेन संसरन्तीड कर्मभिः ॥ १५ ॥

यदृच्छया नृतां प्राप्य सुकल्पामिड दुर्लभाम् ।

स्वार्थे प्रमत्तस्य वयो गतं त्वन्मायवेश्वर ॥ १६ ॥

અસાવહમ્મમૈવૈતે દેહે ચાસ્થાન્વયાદિષુ ।
સ્નેહપાશૈર્નિબધ્નાતિ ભવાન્ સર્વમિદં જગત્ ॥ ૧૭ ॥

યુવાં ન નઃ સુતૌ સાક્ષાત્પ્રધાનપુરુષેશ્ચરૌ ।
ભૂભારક્ષત્રક્ષપણા અવતીર્ણૌ તથાત્ય હ ॥ ૧૮ ॥

તત્તે ગતોડસ્યચરણમદ્ય પદારવિન્દ-
માપન્નસંસૃતિભયાપહમાર્તબન્ધો ।
એતાવતાલમલમિન્દ્રિયલાલસેન
મર્ત્યાત્મદૃક્ત્વયિ પરે ચદપત્યબુદ્ધિઃ ॥ ૧૯ ॥

સૂતીગૃહે નનુ જગાદ ભવાનજો નૌ
સઞ્જણ ઇત્યનુયુગં નિજધર્મગુપ્ત્યૈ ।
નાનાતનૂર્ગાનવદ્વિદધજજહાસિ
કો વેદ ભૂમ્ન ઉરુગાય વિભૂતિમાયામ્ ॥ ૨૦ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
આકર્ણ્યેત્યં પિતૃર્વાક્યં ભગવાન્ સાત્વતર્ષભઃ ।
પ્રત્યાહ પ્રશ્રયાનમ્નઃ પ્રહસન્ શ્વક્ષણયા ગિરા ॥ ૨૧ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ
વચો વઃ સમવેતાર્થં તાતૈતદુપમન્મહે ।
યન્નઃ પુત્રાન્ સમુદ્દિશ્ય તત્ત્વગ્રામ ઉદાહૃતઃ ॥ ૨૨ ॥

અહં યૂયમસાવાર્યં ઇમે ચ દ્વારકીકસઃ ।
સર્વેડપ્યેવં ચદુશ્રેષ્ઠ વિમૃશ્યાઃ સચરાચરમ્ ॥ ૨૩ ॥

આત્મા હ્યેકઃ સ્વચઞ્જયોતિર્નિત્યોડન્ધો નિર્ગુણો ગુણૈઃ ।
આત્મસૃષ્ટૈસ્તત્કૃતેષુ ભૂતેષુ બહુધેયતે ॥ ૨૪ ॥

ખં વાયુજ્યૌતિરાપો ભૂસ્તત્કૃતેષુ યથાશયમ્ ।
આવિસ્તિરોડલ્પભૂર્યેકો નાનાત્વં યાત્યસાવપિ ॥ ૨૫ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
એવં ભગવતા રાજન્ વસુદેવ ઉદાહૃતમ્ ।
શ્રુત્વા વિનષ્ટનાનાધીસ્તૂષ્ણીં પ્રીતમના અભૂત્ ॥ ૨૬ ॥

અથ તન્ન કુરુશ્રેષ્ઠ દેવકી સર્વદેવતા ।
શ્રુત્વાડડનીતં ગુરોઃ પુત્રમાત્મજાભ્યાં સુવિસ્મિતા ॥ ૨૭ ॥

कृष्णरामौ समाश्राव्य पुत्रान् कंसविद्धिसितान् ।
स्मरन्ती कृपाणं प्राड वैकुल्यादश्रुलोचनान् ॥ २८ ॥

दिव्यकृपाय

राम रामाप्रमेयात्मन् कृष्ण योगेश्वरेश्वर ।
वेदाडं वां विश्वसृजामीश्वरावादिपूरुषौ ॥ २९ ॥

कालविध्वस्तसत्त्वानां राज्ञामुच्छास्त्रवर्तिनाम् ।
भूमोर्भारयमाणानामवतीर्णौ किलाद्य मे ॥ ३० ॥

यस्यांशांशांशभागेन विश्वोत्पत्तिलयोदयाः ।
भवन्ति किल विश्वात्मंस्तं त्वाद्याडं गतिं गता ॥ ३१ ॥

शिरान्मृतसुतादाने गुरुणा किल योदितौ ।
आनिन्यथुः पितृस्थानाद्गुरवे गुरुदक्षिणाम् ॥ ३२ ॥

तथा मे कुरुतं कामं युवां योगेश्वरेश्वरौ ।
भोजराजडतान् पुत्रान् कामये द्रष्टुमाडृतान् ॥ ३३ ॥

ऋषिरुवाच

अेवं सञ्चोदितौ मात्रा रामः कृष्णश्च भारत ।
सुतलं संविशिशतुर्योगमायामुपाश्रितौ ॥ ३४ ॥

तस्मिन् प्रविष्टावुपलभ्य दैत्यराड्
विश्वात्मदैवं सुतरां तथाऽऽत्मनः ।
तद्दर्शनाद्वाद्यपरिप्लुताशयः
सद्यः समुत्थाय ननाम सान्वयः ॥ ३५ ॥

तयोः समानीय वरासनं मुदा
निविष्टयोस्तत्र मडात्मनोस्तयोः ।
धधार पादाववनिज्य तज्जलं
सवृन्द आब्रह्म पुनद्येदम्बु ड ॥ ३६ ॥

समर्डयामास स तौ विभूतिभिः
मडाडवस्त्राभरणानुलेपनैः ।
ताम्बूलदीपामृतभक्षणादिभिः
स्वगोत्रवित्तात्मसमर्पणेन च ॥ ३७ ॥

स ईन्द्रसेनो भगवत्पदाभ्युजं
 भिन्नचुडुः प्रेमविभिन्नया धिया ।
 उवाच डानन्दजलाडुलेक्षालः
 प्रदृष्टरोमा नृप गद्गदाक्षरम् ॥ ३८ ॥

भविरुवाच
 नमोऽनन्ताय बृहते नमः कृष्णाय वेधसे ।
 साङ्ग्ययोगवितानाय ब्रह्मणो परमात्मने ॥ ३९ ॥

दर्शनं वां छि भूतानां दुष्प्रापं याप्यदुर्लभम् ।
 रजस्तमःस्वभावानां यत्रः प्राप्नो यदृच्छया ॥ ४० ॥

द्वैत्यदानवगन्धर्वाः सिद्धविद्याप्रचारणः ।
 यक्षरक्षःपिशाचाश्च भूतप्रमथनायकाः ॥ ४१ ॥

विशुद्धसत्त्वधाम्बुद्धा त्वयि शास्त्रशरीरिणि ।
 नित्यं निबद्धवैरास्ते वयं यान्ये य तादृशाः ॥ ४२ ॥

केयनोद्धृष्टवैरेण भक्त्या केयन कामतः ।
 न तथा सत्त्वसंरब्धाः सन्निकृष्टाः सुरादयः ॥ ४३ ॥

छदमित्यमिति प्रायस्तव योगेश्वरेश्वर ।
 न विदन्त्यपि योगेशा योगमायां कुतो वयम् ॥ ४४ ॥

तत्रः प्रसीद निरपेक्षविमृग्ययुष्मत्
 पादारविन्दधिषणान्यगृहान्यकूपात् ।
 निष्कम्य विश्वशरणाङ्घ्र्युपलब्धवृत्तिः
 शान्तो यथैक उत सर्वसम्पैश्चरामि ॥ ४५ ॥

शाध्यस्मानीशितव्येश निष्पापान् कुरु नः प्रभो ।
 पुमान् यच्छ्रद्धयाऽऽतिष्ठेश्चोदनाया विमुच्यते ॥ ४६ ॥

श्रीभगवानुवाच
 आसन् मरीचेः षट् पुत्रा ऒर्षायां प्रथमेऽन्तरे ।
 देवाः कं जडसुर्वीक्ष्य सुतां यम्बितुमुद्यतम् ॥ ४७ ॥

तेनासुरीमगन् योनिमधुनावधकर्मणः ।
 छिरण्यकशिपोर्जता नीतास्ते योगमायया ॥ ४८ ॥

देवक्या उदरे जाता राजन् कंसविहिसिताः ।
 सा तान् शोथत्यात्मजान् स्वांस्त धमेऽध्यासतेऽन्तिके ॥ ४९ ॥
 एत येतान् प्रणोष्यामो मातृशोकापनुत्तये ।
 ततः शापाद्धिनिर्मुक्ता लोकं यास्यन्ति विज्वराः ॥ ५० ॥
 स्मरोद्गीथः परिष्वङ्गः पतङ्गः क्षुद्रभृङ्गृणी ।
 षडिमे मत्प्रसादेन पुनर्यास्यन्ति सद्गतिम् ॥ ५१ ॥
 धृत्युक्त्वा तान् समादाय धन्वसेनेन पूजितौ ।
 पुनर्द्धारिवतीमेत्य मातुः पुत्रानयञ्छताम् ॥ ५२ ॥
 तान् दृष्ट्वा बालकान् देवी पुत्रस्नेहस्तनुतस्तनी ।
 परिष्वज्याङ्गुमारोप्य मूर्ध्निजिघ्रदभीक्ष्णशः ॥ ५३ ॥
 अपाययत्स्तनं प्रीता सुतस्पर्शपरिप्लुता ।
 मोहिता मायया विषणोर्यथा सृष्टिः प्रवर्तते ॥ ५४ ॥
 पीत्वामृतं पयस्तस्याः पीतशेषं गदाभृतः ।
 नारायणाङ्गसंस्पर्शप्रतिलब्धात्मदर्शनाः ॥ ५५ ॥
 ते नमस्कृत्य गोविन्दं देवकीं पितरं बलम् ।
 मिषतां सर्वभूतानां ययुर्धाम द्विवौकसाम् ॥ ५६ ॥
 तं दृष्ट्वा देवकी देवी मृतागमननिर्गमम् ।
 मेने सुविस्मिता मायां कृष्णस्य रयितां नृप ॥ ५७ ॥
 अयं विधान्यद्भुतानि कृष्णस्य परमात्मनः ।
 वीर्याण्यनन्तवीर्यस्य सन्त्यनन्तानि भारत ॥ ५८ ॥
 सूत उवाच
 य धममनुशृणोति श्रावयेद्वा मुरारे-
 श्चरितममृतकीर्तवर्णितं व्यासपुत्रैः ।
 जगदधभिदलं तद्भक्तसत्कर्णपूरं
 भगवति कृतचित्तो याति तत्क्षेमधाम ॥ ५९ ॥
 एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां
 संखितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे मृताग्रजानयनं
 नाम पञ्चाशीतितमोऽध्यायः ॥ ८५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षडशीतितमोऽध्यायः - ८६ ॥

राजोवाय

भ्रमन् वेदितुमिच्छामः स्वसारां रामकृष्णयोः ।
यथोपयेमे विजयो या ममासीत्पितामही ॥ १ ॥

श्रीशुक उवाच

अर्जुनस्तीर्थयात्रायां पर्यटन्नवनीं प्रभुः ।
गतः प्रभासमशुण्डोन्मातुलेयीं स आत्मनः ॥ २ ॥

दुर्योधनाय रामस्तां दास्यतीति न यापरे ।
तल्लिप्सुः स यतिर्भूत्वा त्रिदण्डो द्वारकामगात् ॥ ३ ॥

तत्र वै वार्षिकान् मासानवात्सीत्स्वार्थसाधकः ।
पौरैः सभाजितोऽभीक्ष्णं रामेणाजनता य सः ॥ ४ ॥

येकदा गृहमानीय आतिथ्येन निमन्त्र्य तम् ।
श्रद्धयोपहृतं भैक्ष्यं बलेन बुभुजे किल ॥ ५ ॥

सोऽपश्यत्तत्र मडतीं कन्यां वीरमनोहराम् ।
प्रीत्युत्सुल्लेक्षास्तस्यां भावक्षुब्धं मनो दधे ॥ ६ ॥

सापि तं यकमे वीक्ष्य नारीणां हृदयङ्गमम् ।
हसन्ती प्रीडितापाङ्गी तन्मस्तहृदयेक्षणा ॥ ७ ॥

तां परं समनुध्यायन्नन्तरं प्रेप्सुरर्जुनः ।
न लेभे शं भ्रमस्थितः कामेनातिबलीयसा ॥ ८ ॥

मडत्यां देवयात्रायां रथस्थां दुर्गनिर्गताम् ।
जडारानुमतः पित्रोः कृष्णस्य च मडारथः ॥ ९ ॥

रथस्थो धनुरादाय शूरांश्चारुन्धतो भटान् ।
विद्राव्य कोशतां स्वानां स्वभागं मृगराडिव ॥ १० ॥

तश्छुत्वा क्षुभितो रामः पर्वणीव मडार्णवः ।

गृहीतपादः कृष्णेन सुदृढ्भिश्चावशाम्यत ॥ ११ ॥

प्राडिणोत्पारिभर्त्सि वरवध्वोर्मुदा बलः ।

मडाधनोपस्करेभरथाश्चनरथोषितः ॥ १२ ॥

श्रीशुक उवाच

कृष्णस्यासीद्विजश्रेष्ठः श्रुतदेव इति श्रुतः ।

कृष्णैकभक्त्या पूर्णार्थः शान्तः कविरलम्पटः ॥ १३ ॥

स उवास विदेहेषु मिथिलायां गृडाश्रमी ।

अनीलयाऽऽगताढार्यनिर्वर्तितनिजक्रियः ॥ १४ ॥

यात्रामात्रं त्वडरुर्देवाद्युपनमत्युत ।

नापिकं तावता तुष्टः क्रियाश्चक्रे यथोचिताः ॥ १५ ॥

तथा तद्राष्ट्रपालोऽङ्ग बलुलाश्र इति श्रुतः ।

मैथिलो निरुत्तमान उभावायच्युतप्रियौ ॥ १६ ॥

तयोः प्रसन्नो भगवान् दारुकेणालुतं रथम् ।

आरुह्य साकं मुनिभिर्विदेहान् प्रययौ प्रभुः ॥ १७ ॥

नारदो वामदेवोऽत्रिः कृष्णो रामोऽसितोऽरुणिः ।

अहं बृहस्पतिः कण्वो मैत्रेयश्चमनादयः ॥ १८ ॥

तत्र तत्र तमायान्तं पौरा जनपदा नृप ।

उपतस्थुः सार्ध्याहस्ता अहैः सूर्यमिवोदितम् ॥ १९ ॥

आनर्तधन्वकुरुजाङ्गलकङ्कुमत्स्य-

पाञ्चालकुन्तिमधुकेक्यकोसलाणार्णः ।

अन्ये य तन्मुभसरोजमुदारुदास-

स्निग्धेक्षणं नृप पपुर्दृशिभिर्नृनार्यः ॥ २० ॥

तेभ्यः स्ववीक्षणविनष्टतमिस्रदृग्भ्यः

क्षेमं त्रिलोकगुरुरर्थदृशं य यच्छन् ।

शृण्वन् दिगन्तधवलं स्वयशोऽशुभघ्नं

गीतं सुरैर्नृभिरगाच्छनडैर्विदेहान् ॥ २१ ॥

तेऽच्युतं प्राभमाकर्ण्य पौरा जनपदा नृप ।

अभीयुर्मुद्वितास्तस्मै गृहीतार्हणपाणयः ॥ २२ ॥

दृष्ट्वा त उत्तमश्लोकं प्रीत्युत्तुल्लाननाशयाः ।

कैर्धृताञ्जलिभिर्नेमुः श्रुतपूर्वास्तथा मुनीन् ॥ २३ ॥

स्वानुग्रहाय सम्प्राप्तं मन्वानौ तं जगद्गुरुम् ।

मैथिलः श्रुतदेवश्च पादयोः पेततुः प्रभोः ॥ २४ ॥

न्यमन्त्रयेतां दशार्द्धमातिथ्येन सल द्विजैः ।

मैथिलः श्रुतदेवश्च युगपत्संडताञ्जली ॥ २५ ॥

भगवांस्तदभिप्रेत्य द्वयोः प्रियथिकीर्षया ।

उभयोरविशद्रेडमुभाभ्यां तदलक्षितः ॥ २६ ॥

श्रोतुमप्यसतां दूरान् जनकः स्वगृहागतान् ।

आनीतोष्वासनाग्र्येषु सुभासीनान् मलामनाः ॥ २७ ॥

प्रवृद्धमक्त्या उद्धर्षदृष्टयास्त्राविलेक्षणः ।

नत्वा तदङ्घ्रीन् प्रक्षाल्य तदपो लोकापावनीः ॥ २८ ॥

सकुटुम्भो वडन् भूर्ध्वा पूजयाञ्चक ईश्वरान् ।

गन्धमाल्याम्भराकल्पधूपदीपार्घ्यगोवृषैः ॥ २९ ॥

वाद्या मधुरया प्रीणान्निदमाडात्रतर्पितान् ।

पादावङ्कुगतौ विष्णोः संस्पृशञ्चनकैर्मुदा ॥ ३० ॥

राजोवाय

भवान् छि सर्वभूतानामात्मा साक्षी स्वदृग्विभो ।

अथ नस्त्वत्पदाभोजं स्मरतां दर्शनं गतः ॥ ३१ ॥

स्ववयस्तदृतं कर्तुमस्मदृगोचरो भवान् ।

यदात्थैकान्तभक्तान्मे नानन्तः श्रीरजः प्रियः ॥ ३२ ॥

को नु त्वय्यरणामभोजमेवंविद्विसृजेत्पुमान् ।

निष्क्रिञ्चनानां शान्तानां मुनीनां यस्त्वमात्मदः ॥ ३३ ॥

योऽवतीर्य यदोर्वशे नृणां संसरतामिड ।

यशो वितेने तच्छान्त्यै त्रैलोक्यवृञ्जिनापडम् ॥ ३४ ॥

नमस्तुभ्यं भगवते कृष्णायानुपठमेधसे ।

नारायणाय ऋषये सुशान्तं तप ईयुषे ॥ ३५ ॥

दिनानि कतिथिद्भूमन् गृहान् नो निवस द्विजैः ।

समेतः पादरजसा पुनीडीदं निमेः कुलम् ॥ ३६ ॥

धृत्युपामन्त्रितो राज्ञा भगवांल्लोकभावनः ।

उवास कुर्वन् कल्याणं मिथिलानरयोषिताम् ॥ ३७ ॥

श्रुतदेवोऽय्युतं प्राप्तं स्वगृहाञ्जनको यथा ।

नत्वा मुनीन् सुसंष्टुष्टो धुन्वन् वासो ननर्त ७ ॥ ३८ ॥

तृणपीठबृषीष्वेतानानीतेषूपवेश्य सः ।

स्वागतेनाभिनन्धाऽङ्घ्रीन् सभार्योऽवनिजे मुदा ॥ ३९ ॥

तदभससा मडाभाग आत्मानं स गृहान्वयम् ।

स्नापयाञ्च्यङ्क उद्धर्षो लब्धसर्वमनोरथः ॥ ४० ॥

हृलार्हणोशीरशिवाभृताम्भुभि-

र्भृदा सुरभ्या तुलसीकुशाभ्युजैः ।

आराधयामास यथोपपन्नया

सपर्यया सत्त्वविवर्धनान्धसा ॥ ४१ ॥

स तर्कयामास कुतो ममान्वभू-

द्गृहान्धकुपे पतितस्य सऽगमः ।

यः सर्वतीर्थास्पदपादरेषुभिः

कृषणेन चास्यात्मनिकेतभूसुरैः ॥ ४२ ॥

सूपविष्टान् कृतातिथ्यान् श्रुतदेव उपस्थितः ।

सभार्यस्वजनापत्य उवाचाऽङ्घ्र्यभिर्मर्शनः ॥ ४३ ॥

श्रुतदेव उवाच

नाध नो दर्शनं प्राप्तः परं परमपूरुषः ।

यर्डीदं शक्तिभिः सृष्ट्वा प्रविष्टो ऽध्यात्मसत्तया ॥ ४४ ॥

यथा शयानः पुरुषो मनसैवात्ममायया ।

सृष्ट्वा लोकं परं स्वाप्नमनुविश्यावभासते ॥ ४५ ॥

शृण्वतां गदतां शश्वदर्थतां त्वाभिवन्दताम् ।

नृणां संवदतामन्तर्दृष्टि भास्यमलात्मनाम् ॥ ४६ ॥

दृष्टिस्थोऽप्यतिदूरस्थः कर्मविक्षिभयेतसाम् ।

आत्मशक्तिभिरग्राह्योऽप्यन्त्युपेतगुणात्मनाम् ॥ ४७ ॥

નમોઽસ્તુ તેઽધ્યાત્મવિદાં પરાત્મને
અનાત્મને સ્વાત્મવિભક્તમૃત્યવે ।
સકારણાકારણવિદુગમીયુષે
સ્વમાયયાસંવૃતરુદ્ધદૃષ્ટયે ॥ ૪૮ ॥

સ ત્વં શાધિ સ્વભૃત્યાન્નઃ કિં દેવ કરવામ હે ।
એતદન્તો નૃણાં કલેશો યદ્ભવાનક્ષિગોચરઃ ॥ ૪૯ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
તદુક્તમિત્યુપાકર્ણ્ય ભગવાન્ પ્રણતાર્તિહા ।
ગૃહીત્વા પાણિના પાણિં પ્રહસંસ્તમુવાચ હ ॥ ૫૦ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ
બ્રહ્મંસ્તેઽનુગ્રહાર્થાય સમ્પ્રાપ્તાન્ વિદ્યધ્યમૂન્ મુનીન્ ।
સચ્ચરન્તિ મયા લોકાન્ પુનન્તઃ પાદરેણુભિઃ ॥ ૫૧ ॥

દેવાઃ ક્ષેત્રાણિ તીર્થાનિ દર્શનસ્પર્શનાર્યનૈઃ ।
શનૈઃ પુનન્તિ કાલેન તદધ્યર્હત્તમેક્ષયા ॥ ૫૨ ॥

બ્રાહ્મણો જન્મના શ્રેયાન્ સર્વેષાં પ્રાણિનામિહ ।
તપસા વિદ્યયા તુષ્ટયા કિમુ મત્કલયા યુતઃ ॥ ૫૩ ॥

ન બ્રાહ્મણાન્મે દયિતં રૂપમેતચ્ચતુર્ભુજમ્ ।
સર્વવેદમયો વિપ્રઃ સર્વદેવમયો હ્યહમ્ ॥ ૫૪ ॥

દુષ્પ્રજ્ઞા અવિદિત્વૈવમવજનન્ત્યસૂચવઃ ।
ગુરું માં વિપ્રમાત્માનમર્યાદાવિજયદૃષ્ટયઃ ॥ ૫૫ ॥

ચરાચરમિદં વિશ્વં ભાવા યે ચાસ્ય હેતવઃ ।
મદ્રૂપાણીતિ ચેતસ્થાધત્તે વિપ્રો મદીક્ષયા ॥ ૫૬ ॥

તસ્માદ્બ્રહ્મઋષીનેતાન્ બ્રહ્મન્ મચ્છ્રદ્યાર્યય ।
એવં ચેદર્થિતોઽસ્યહ્દ્રા નાન્યથા ભૂરિભૂતિભિઃ ॥ ૫૭ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
સ ઇત્થં પ્રભુણાઽઽદિષ્ટઃ સહ કૃષ્ણાન્ દ્વિજોત્તમાન્ ।
આરાધ્યૈકાત્મભાવેન મૈથિલશ્ચાપ સદ્ગતિમ્ ॥ ૫૮ ॥
એવં સ્વભક્તયો રાજન્ ભગવાન્ ભક્તભક્તિમાન્ ।

उषित्वाऽऽदृश्य सन्मार्गं पुनर्द्वास्वतीमगात् ॥ ५८ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे श्रुतदेवानुग्रहो
नाम षडशीतितमोऽध्यायः ॥ ८६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्ताशीतितमोऽध्यायः - ८७ ॥

परीक्षिदुवाच

ब्रह्मन् ब्रह्मण्यनिर्देश्ये निर्गुणे गुणवृत्तयः ।
कथं यरन्ति श्रुतयः साक्षात्सदसतः परे ॥ १ ॥

श्रीशुक उवाच

बुद्धीन्द्रियमनःप्राणान् जनानामसृजत्प्रभुः ।
मात्रार्थं च भवार्थं च आत्मनेऽकल्पनाय च ॥ २ ॥

सौषा ङ्युपनिषद्ब्राह्मी पूर्वेषां पूर्वजैर्धृता ।
श्रद्धया धारयेद्यस्तां क्षेमं गच्छेदङ्ग्यनः ॥ ३ ॥

अत्र ते वर्णयिष्यामि गाथां नारायणाव्णिताम् ।
नारदस्य च संवादमृषेर्नारायणस्य च ॥ ४ ॥

अेकदा नारदो लोकान् पर्यटन् भगवत्प्रियः ।
सनातनमृषिं द्रष्टुं ययौ नारायणाश्रमम् ॥ ५ ॥

यो वै भारतवर्षेऽस्मिन् क्षेमाय स्वस्तये नृणाम् ।
धर्मज्ञानशमोपेतमाकल्यादास्थितस्तपः ॥ ६ ॥

तत्रोपविष्टमृषिभिः कलापग्रामवासिभिः ।
परीतं प्राणतोऽपृच्छद्विदमेव कुङ्कुल ॥ ७ ॥

तस्मै ङ्यवोचद्भगवान् ऋषीणां शृण्वतामिदम् ।
यो ब्रह्मवादः पूर्वेषां जनलोकनिवासिनाम् ॥ ८ ॥

श्रीभगवानुवाच

स्वायम्भुव ब्रह्मसत्रं जनलोकेऽभवत्पुरा ।
तत्रस्थानां मानसानां मुनीनामूर्ध्वरेतसाम् ॥ ८ ॥

श्वेतद्वीपं गतवति त्वयि द्रष्टुं तदीश्वरम् ।
ब्रह्मवाहः सुसंवृत्तः श्रुतयो यत्र शेरते ।
तत्र ङायमभूत्प्रश्नस्त्वं मां यमनुपृच्छसि ॥ १० ॥

तुल्यश्रुततपःशीलास्तुल्यस्वीयारिमध्यमाः ।
अपि यद्गुः प्रवचनमेकं शुश्रूषवोऽपरे ॥ ११ ॥

सनन्दन उवाच
स्वसृष्टिमिदमापीय शयानं सल शक्तिभिः ।
तदन्ते बोधयाञ्च्यकुस्तल्लिङ्गैः श्रुतयः परम् ॥ १२ ॥

यथा शयानं सम्राजं वन्दिनस्तत्पराङ्मैः ।
प्रत्येषेऽभ्येत्य सुश्रोत्रैर्बोधयन्त्यनुश्रुतिभिः ॥ १३ ॥

श्रुतय उच्युः
जय जय जल्यजामजित दौषगृभीतगुणां
त्वमसि यदात्मना समवच्छ्रुसमस्तभगः ।
अगजगदोक्तसामभिलशक्त्यवबोधक ते
क्वचिदजयाऽऽत्मना य यरतोऽनुयरेन्निगमः ॥ १४ ॥

भृङ्गपलब्धमेतदवयन्त्यवशेषतया
यत उदयास्तमथौ विकृतेर्भृष्टि वाविकृतात् ।
अत ऋषयो दधुस्त्वयि मनोवचनाचरितं
कथमयथा भवन्ति भुवि दत्तपदानि नृणाम् ॥ १५ ॥

एति तव सूर्यस्त्रधिपतेऽभिललोकमल-
क्षपाणकथामृताब्धिभवगाढ्य तपांसि जडुः ।
किमुत पुनः स्वधामविधुताशयकालगुणाः
परम भजन्ति ये पदमजस्रसुभानुभवम् ॥ १६ ॥

दृतय एव श्रसन्त्यसुभृतो यद्वि तेऽनुविधा
मलदलमाद्योऽर्द्धमसृजन् यदनुग्रहतः ।
पुरुषविधोऽन्योऽत्र यरमोऽन्नमयाद्विषु यः
सदसतः परं त्वमथ यदेष्ववशेषभृतम् ॥ १७ ॥

उदरमुपासते य ऋषिवर्त्मसु कूर्पदृशः
परिसरपद्भृतिं हृदयमारुणयो दलरम् ।
तत उदगादनन्त तव धाम शिरः परमं
पुनरिड यत्समेत्य न पतन्ति कृतान्तमुष्पे ॥ १८ ॥

स्वकृतविचित्रयोनिषु विशन्निव उेतुतया
तरतमतश्चकास्स्यनलवत्स्वकृतानुकृतिः ।
अथ वितथास्वमूष्ववितथं तव धाम समं
विरजधियोऽन्वयन्त्याभिविपण्यव ओकरसम् ॥ १९ ॥

स्वकृतपुरेष्वमीष्वबडिरन्तरसंवरणं
तव पुरुषं वदन्त्यपिलशक्तिधृतोऽशकृतम् ।
एति नृगतिं विविथ्य क्वयो निगमावपनं
भवत उपासतेऽङ्घ्रिमभवं भुवि विश्वसिताः ॥ २० ॥

दुरवगमात्मतत्त्वनिगमाय तवात्ततनोः
यश्चित्तमडामृताब्धिपरिवर्तपरिश्रमणः ।
न परिलषन्ति केचिदपवर्गमपीश्वर ते
थराणसरोजलसङ्गलसङ्गविसृष्टगृहाः ॥ २१ ॥

त्वदनुपथं कुलायमिदमात्मसुहृत्प्रियवत्
थरति तथोन्मुष्पे त्वयि छिते प्रिय आत्मनि य ।
न अत रमन्त्यडो असदुपासनयाऽऽत्मलनो
यदनुशया भ्रमन्त्युरुभये कुशरीरभृतः ॥ २२ ॥

निभृतमरुन्मनोऽक्षदृढयोगयुजो हृदि
यन्मुनय उपासते तदरयोऽपि ययुः स्मरणात् ।
स्त्रिय उरगेन्द्रभोगभुजद्वयविषकृतधियो
वयमपि ते समाः समदृशोऽङ्घ्रिसरोजसुधाः ॥ २३ ॥

क एड नु वेद अतावरजन्मलयोऽग्रसरे
यत उदगादृषिर्यमनु देवगाणा उभये ।
तर्हि न सन्न थासदुभयं न य कालजवः
डिमपि न तत्र शास्त्रमवदृष्य शयीत यदा ॥ २४ ॥

जनिमसतः सतो मृतिमुतात्मनि ये य भिदां
विपणामृतं स्मरन्त्युपदिशन्ति त आरुपितैः ।

त्रिगुणामयः पुमानिति बिधा यदबोधकृता
त्वयि न ततः परत्र स भवेदवबोधरसे ॥ २५ ॥

सदिव मनस्त्रिवृत्वयि विभात्यसदामनुजात्
सदभिमृशन्त्यशेषमिदमात्मतयाऽऽत्मविदः ।
न हि विकृतिं त्यजन्ति इनकस्य तदात्मतया
स्वकृतमनुप्रविष्टमिदमात्मतयावसितम् ॥ २६ ॥

तव परि ये यरन्त्यभिलसत्पनिडेततया
त उत पदाऽऽकमन्त्यविगाणय्य शिरो निरृतेः ।
परिवयसे पशूनिव गिरा विबुधानपि तांस्त्वयि
कृतसौष्टुदाः भलु पुनन्ति न ये विमुष्पाः ॥ २७ ॥

त्वमकरणः स्वराऽभिलकारकशक्तिधरः
तव बलिमुद्रलन्ति समदन्त्यजयानिमिषाः ।
वर्षभुजोऽभिलक्षितपतेरिव विश्वसृजो
विदधति यत्र ये त्वधिकृता भवतश्चकिताः ॥ २८ ॥

स्थिरयरजातयः स्युरजयोत्थनिमित्तयुजो
विडर उदीक्षया यदि परस्य विमुक्त ततः ।
न हि परमस्य कश्चिदपरो न परश्च भवेत्
वियत ष्वापदस्य तव शून्यतुलां दधतः ॥ २९ ॥

अपरिमिता ध्रुवास्तनुभृतो यदि सर्वगताः
तर्हि न शास्यतेति नियमो ध्रुव नेतरथा ।
अजनि य यन्मयं तदविमुख्य नियन्तृ भवेत्
सममनुजानतां यदमतं मतदुष्टतया ॥ ३० ॥

न घटत उद्भवः प्रकृतिपूरुषयोरजयोः
उभययुजा भवन्त्यसुभृतो जलबुद्बुदवत् ।
त्वयि त ष्मे ततो विविधनामगुणैः परमे
सरित ष्वाण्वि मधुनि विल्युरशेषरसाः ॥ ३१ ॥

नृषु तव मायया भ्रमममीष्ववगत्य भृशं
त्वयि सुधियोऽभवे दधति भावमनुप्रभवम् ।
कथमनुवर्ततां भवभयं तव यद्भुङ्कतिः
सृजति भुङ्कुस्त्रिणोभिरभवच्छरणेषु भयम् ॥ ३२ ॥

विजितलृषीकवायुभिरदान्तमनस्तुरगं
य षड यतन्ति यन्तुमति लोलमुपायभिदः ।
व्यसनशतान्विताः समवलाय गुरोश्चरणं
वशिज षवाज सन्त्यकृतकर्णधरा जलधौ ॥ ३३ ॥

स्वजनसुतात्मदारधनधामधरासुरथैः
त्वयि सति डिं नृणां श्रयत आत्मनि सर्वरसे ।
ःति सद्यजानतां मिथुनतो रतये चरतां
सुभयति को न्विड स्वविडते स्वनिरस्तभगे ॥ ३४ ॥

भुवि पुरुपुण्यतीर्थसदनान्यृषयो विमदाः
त उत भवत्यदाम्भुजलृष्टोऽद्यभिदङ्घ्रिजलाः ।
धति सङ्गमनस्त्वयि य आत्मनि नित्यसुभे
न पुनरुपासते पुरुषसारडरावसथान् ॥ ३५ ॥

सत षडमुत्थितं सदिति येन्ननु तर्कडतं
व्यभियरति क्व य क्व य मृषा न तथोभययुक् ।
व्यवलृतये विकल्प षषितोऽन्धपरम्परया
भ्रमयति भारती त उरुवृत्तिभिरुक्थजडान् ॥ ३६ ॥

न यद्विदमग्र आस न भविष्यदतो निधनात्
अनुमितमन्तरा त्वयि विभाति मृषैकरसे ।
अत उपमीयते द्रविणजतिविकल्पथैः
वितथमनोविलासमृतमित्यवयन्त्यभुधाः ॥ ३७ ॥

स यद्यथा त्वजामनुशयीत गुणान्श्च जुषन्
भजति सङ्गपतां तदनु मृत्युमपेतभगः ।
त्वमुत जडासि तामडिरिव त्वयमात्तभगो
मडसि मडीयसेऽष्टगुणितेऽपरिमेयभगः ॥ ३८ ॥

यदि न समुद्धरन्ति यतयो लृदि कामजटा
दुरधिगमोऽसतां लृदि गतोऽस्मृतकण्ठमणिः ।
असुतृपयोगिनामुभयतोऽप्यसुभं भगवन्
अनपगतान्तकादनधिःपदाद्भवतः ॥ ३९ ॥

त्वदवगमी न वेत्ति भवद्वृत्त्यशुभाशुभयोः

गुणविगुणान्वयांस्तर्हि देहभृतां य गिरः ।
अनुयुगमन्वदं सगुण गीतपरम्परया
श्रवणभृतो यतस्त्वमपवर्गगतिर्मनुजैः ॥ ४० ॥

धुपतय अेव ते न ययुरन्तमनन्ततया
त्वमपि यदन्तराएडनियया ननु सावराणाः ।
अ एव रञ्जसि वान्ति वयसा सड यच्छ्रुतयः
त्वयि डि इलन्त्यतन्निरसनेन भवन्निधनाः ॥ ४१ ॥

श्रीभगवानुवाच

इत्येतद्ब्रह्मणः पुत्रा आश्रुत्यात्मानुशासनम् ।
सनन्दनमथानर्युः सिद्धा ज्ञात्वाऽऽत्मनो गतिम् ॥ ४२ ॥

इत्यशेषसाम्रायपुराणोपनिषद्रसः ।
समुद्धृतः पूर्वजातैर्व्योमयानैर्महात्मभिः ॥ ४३ ॥
त्वं यैतद्ब्रह्ममद्याद श्रद्धयाऽऽत्मानुशासनम् ।
धारयश्चर गां कामं कामानां भर्जनं नृणाम् ॥ ४४ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं स ऋषिणाऽऽदिष्टे गृहीत्वा श्रद्धयाऽऽत्मवान् ।
पूर्णाः श्रुतधरो राजन्नाड वीरप्रतो मुनिः ॥ ४५ ॥

नारद उवाच

नमस्तस्मै भगवते कृष्णायामलकीर्तये ।
यो धत्ते सर्वभूतानामभवायोशतीः कलाः ॥ ४६ ॥

इत्याधेभृषिमानभ्य तस्त्रिष्यांश्च महात्मनः ।
ततोऽगादाश्रमं साक्षात्पितुर्द्वैपायनस्य मे ॥ ४७ ॥

सभाजितो भगवता कृतासनपरिग्रहः ।
तस्मै तद्दर्शयामास नारायणमुभाच्छ्रुतम् ॥ ४८ ॥

इत्येतद्दर्शितं राजन् यन्नः प्रश्नः कृतस्त्वया ।
यथा ब्रह्मण्यनिर्देश्ये निर्गुणेऽपि मनश्चरेत् ॥ ४९ ॥

योऽस्योत्प्रेक्षक आदिमध्यनिधने योऽव्यक्तशुभेश्वरो
यः सृष्ट्वेदमनुप्रविश्य ऋषिणा यडे पुरः शास्ति ताः ।
यं सम्पद्य जडात्यजामनुशयी सुमः कुलायं यथा

तं डैवल्यनिरस्तयोनिमलयं ध्यायेदजस्रं हरिम् ॥ ५० ॥

एति श्रीमद्भागवते मङ्गपुराणे पारमहंस्यां
संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे नारदनारायण-
संवादे वेदस्तुतिर्नाम सप्ताशीतितमोऽध्यायः ॥ ८७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टाशीतितमोऽध्यायः - ८८ ॥

राजोवाय

देवासुरमनुष्येषु ये भजन्त्यशिवं शिवम् ।
प्रायस्ते धनिनो भोजा न तु लक्ष्याः पतिं हरिम् ॥ १ ॥

अेतद्भेदितुमिच्छामः सन्देहोऽत्र मडान् छि नः ।
विरुद्धशीलयोः प्रभवोर्विरुद्धा भजतां गतिः ॥ २ ॥

श्रीशुक उवाच

शिवः शक्तियुतः शश्वत्त्रिखिङ्गो गुणसंवृतः ।
वैकारिकस्तेजसश्च तामसश्चेत्यहं त्रिधा ॥ ३ ॥

ततो विकारा अभवन् षोडशामीषु कञ्चन ।
उपधावन् विभूतीनां सर्वासामश्रुते गतिम् ॥ ४ ॥

हरिर्हि निर्गुणः साक्षात्पुरुषः प्रकृतेः परः ।
स सर्वदृगुपद्रष्टा तं भजन् निर्गुणो भवेत् ॥ ५ ॥

निवृत्तेष्वश्रमेधेषु राजा युष्मत्पितामहः ।
शृण्वन् भगवतो धर्मानपृच्छद्विदमभ्युतम् ॥ ६ ॥

स आह भगवांस्तस्मै प्रीतः शुश्रूषवे प्रभुः ।
नृणां निःश्रेयसार्थाय योऽवतीर्णो यदोः कुले ॥ ७ ॥

श्रीभगवानुवाच

यस्याहमनुगृह्णामि हरिष्ये तद्धनं शनैः ।
ततोऽधनं त्यजन्त्यस्य स्वजना दुःखदुःखितम् ॥ ८ ॥

स यदा वितथोद्योगो निर्विण्णः स्याद्ध्रुनेडया ।
मत्परैः कृतमैत्रस्य करिष्ये मदनुग्रहम् ॥ ८ ॥

तद्ब्रह्म परमं सूक्ष्मं चिन्मात्रं सदनन्तकम् ।
(विज्ञायात्मतया धीरः संसारात्परिमुच्यते ।)
अतो मां सुदुराराध्यं छित्वा न्यान् भजते जनः ॥ १० ॥

ततस्त आशुतोषेभ्यो लब्धराज्यश्रियोद्धताः ।
मत्ताः प्रमत्ता वरदान् विस्मरन्त्यवजानते ॥ ११ ॥

श्रीशुक उवाच

शापप्रसादयोरीशा ब्रह्मविष्णुशिवादयः ।
सद्यः शापप्रसादोऽङ्ग शिवो ब्रह्मा न याच्युतः ॥ १२ ॥

अत्र योदाडरन्तीममितिडासं पुरातनम् ।
वृकासुराय गिरिशो वरं दत्त्वाऽऽप सङ्कटम् ॥ १३ ॥

वृको नामासुरः पुत्रः शकुनेः पथि नारदम् ।
दृष्ट्वाऽऽशुतोषं पप्रच्छ दैवेषु त्रिषु दुर्मतिः ॥ १४ ॥

स आड देवं गिरिशमुपाधावाशु सिद्ध्यसि ।
योऽल्पाभ्यां गुणदोषाभ्यामाशु तुष्यति कुप्यति ॥ १५ ॥

दशास्यबाणयोस्तुष्टः स्तुवतोर्वन्दिनोरिव ।
ऐश्वर्यमतुलं दत्त्वा तत आप सुसङ्कटम् ॥ १६ ॥

धत्याद्विष्टस्तमसुर उपाधावत्स्वगात्रतः ।
केदार आत्मकव्येण जुह्वानोऽग्निमुष्णं डरम् ॥ १७ ॥

द्वेषोपलब्धिप्रप्राप्य निर्वेदात्सप्तमेऽलनि ।
शिरोऽवृश्चत्स्वधितिना तत्तीर्थकिलन्नमूर्धजम् ॥ १८ ॥

तदा मडाकारुणिकः स धूर्जटि-
र्यथा वयं याग्निरिवोत्थितोऽनलात् ।
निगृह्य दोष्यां भुजयोर्न्यवारय-
त्तत्स्पर्शनाद्भूय उपस्कृताङ्गतिः ॥ १९ ॥

तमाड याङ्गालमलं वृणीष्व मे
यथाभिकामं वितरामि ते वरम् ।

प्रीयेय तोयेन नृणां प्रपद्यता-

मडो त्वयाऽऽत्मा भृशमर्धते वृथा ॥ २० ॥

देवं स वद्रे पापीयान् वरं भूतभयावडम् ।

यस्य यस्य करं शीर्षिर्धास्ये स म्रियतामिति ॥ २१ ॥

तश्छृत्वा भगवान् रुद्रो दुर्मना एव भारत ।

ओं एति प्रडसंस्तस्मै ददेऽडेरभृतं यथा ॥ २२ ॥

एत्युक्तः सोऽसुरो नूनं गौरीडरएालसः ।

स तद्भरपरीक्षार्थं शम्भोर्मूर्ध्नि डिलासुरः ।

स्वडस्तं धातुमारेभे सोऽभिव्यत्स्वडृताच्छिवः ॥ २३ ॥

तेनोपसृष्टः सन्त्रस्तः पराधावन् सवेपथुः ।

यावदन्तं द्रिवो भूमेः काष्ठानामुदगादुदङ् ॥ २४ ॥

अजानन्तः प्रतिविधिं तूष्णीमासन् सुरेश्वराः ।

ततो वैडुएठमगमद्भास्वरं तमसः परम् ॥ २५ ॥

यत्र नारायणः साक्षाज्यासिनां परमा गतिः ।

शान्तानां न्यस्तदएडानां यतो नावर्तते गतः ॥ २६ ॥

तं तथाव्यसनं दृष्ट्वा भगवान् वृजिनार्दनः ।

दूरात्प्रत्युदियाद्भूत्वा वटुको योगमायया ॥ २७ ॥

मेभलाजिनदएडाक्षैस्तेजसाग्निरिव ज्वलन् ।

अभियादयामास य तं कुशपाणिर्विनीतवत् ॥ २८ ॥

श्रीभगवानुवाच

शाडुनेय भवान् व्यक्तं श्रान्तः किं दूरमागतः ।

क्षाणं विश्रम्यतां पुंस आत्मायं सर्वकामघुङ् ॥ २९ ॥

यद्वि नः श्रवणायालं युष्मद्व्यवसितं विभो ।

भएयतां प्रायशः पुम्भिर्धृतैः स्वार्थान् समीडते ॥ ३० ॥

श्रीशुक उवाच

एवं भगवता पृष्टो वयसामृतवर्षिणा ।

गतकलभोऽभ्रवीत्तस्मै यथापूर्वमनुष्ठितम् ॥ ३१ ॥

श्रीभगवानुवाच

એવં ચેત્તર્હિ તદ્દાક્યં ન વયં શ્રદ્ધીમહિ ।
 યો દક્ષશાપાત્પૈશાચ્યં પ્રામઃ પ્રેતપિશાચરાટ્ ॥ ૩૨ ॥
 યદિ વસ્તત્ર વિશ્રમ્ભો દાનવેન્દ્ર જગદુરૌ ।
 તર્હ્યઙ્ગાશુ સ્વશિરસિ હસ્તં ન્યસ્ય પ્રતીયતામ્ ॥ ૩૩ ॥
 યદ્યસત્યં વચઃ શમ્ભોઃ કથચ્ચિદાનવર્ષભ ।
 તદૈનં જહ્યસદ્ભાચં ન યદ્રક્તાનૃતં પુનઃ ॥ ૩૪ ॥
 ઇત્યં ભગવતશ્ચિત્રૈર્વયોભિઃ સ સુપેશલૈઃ ।
 ભિન્નધીર્વિસ્મૃતઃ શીર્ષિણં સ્વહસ્તં કુમતિર્વ્યઘાત્ ॥ ૩૫ ॥
 અથાપતદ્ભિન્નશિરાઃ વજ્રહત ઇવ ક્ષણાત્ ।
 જયશબ્દો નમઃશબ્દઃ સાધુશબ્દોઽભવદ્દિવિ ॥ ૩૬ ॥
 મુમુચુઃ પુષ્પવર્ષાણિ હતે પાપે વૃકાસુરે ।
 દેવર્ષિપિતૃગન્ધર્વા મોચિતઃ સહુટાચ્છિવઃ ॥ ૩૭ ॥
 મુક્તં ગિરિશમભ્યાહ ભગવાન્ પુરુષોત્તમઃ ।
 અહો દેવ મહાદેવ પાપોઽયં સ્વેન પાપ્મના ॥ ૩૮ ॥
 હતઃ કો નુ મહત્સ્વીશ જન્તુર્વૈ કૃતકિલ્બિષઃ ।
 ક્ષેમી સ્યાત્કિમુ વિશ્વેશે કૃતાગસ્કો જગદુરૌ ॥ ૩૯ ॥
 ય એવમવ્યાકૃતશક્ત્યુદ્-વતઃ
 પરસ્ય સાક્ષાત્પરમાત્મનો હરેઃ ।
 ગિરિન્નમોક્ષં કથયેચ્છૃણોતિ વા
 વિમુચ્યતે સંસૃતિભિસ્તથાશિભિઃ ॥ ૪૦ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે રુદ્રમોક્ષણં
 નામાષ્ટાશીતિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૮૮ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ अेकोननवतितमोऽध्यायः - ८९ ॥

श्रीशुक उवाच

सरस्वत्यास्तटे राजन् ऋषयः सत्रमासत ।

वितर्कः समभूतोषां त्रिष्वधीशेषु को मडान् ॥ १ ॥

तस्य जिज्ञासया ते वै भृगुं ब्रह्मसुतं नृप ।

तज्ज्ञास्यै प्रेषयामासुः सोऽव्यगाद्ब्रह्मणः सभाम् ॥ २ ॥

न तस्मै प्रह्वणं स्तोत्रं यके सत्त्वपरीक्षया ।

तस्मै युक्तोऽपि भगवान् प्रज्वलन् स्वेन तेजसा ॥ ३ ॥

स आत्मन्युत्थितं मन्युमात्मजात्मना प्रभुः ।

अशीशमद्यथा वह्निं स्वयोऽन्या वारिणाऽऽत्मभूः ॥ ४ ॥

ततः कैलासमगमत्स तं देवो मधेश्वरः ।

परिरब्धुं समारेभे उत्थाय भ्रातरं मुदा ॥ ५ ॥

नैश्छत्त्वमस्युत्पथगोऽति देवश्चुकोप उ ।

शूलमुद्यम्य तं हन्तुमारेभे तिग्मलोचनः ॥ ६ ॥

पतित्वा पादयोर्द्वी साऽन्वयामास तं गिरा ।

अथो जगाम वैकुण्ठं यत्र देवो जनार्दनः ॥ ७ ॥

शयानं श्रिय उत्सङ्गे पदा वक्षस्यताऽयत् ।

तत उत्थाय भगवान् सऽलक्ष्म्या सतां गतिः ॥ ८ ॥

स्वतल्पादवशुल्पाथ ननाम शिरसा मुनिम् ।

आल ते स्वागतं ब्रह्मन् निषीदात्रासने क्षणम् ।

अजानतामागतान् वः क्षन्तुमर्हथ नः प्रभो ॥ ९ ॥

अतीव कोमलौ तात यरणौ ते मडामुने ।

धृत्युक्त्वा विप्रयरणौ मर्दयन् स्वेन पाणिना ॥ १० ॥

पुनीलि सऽल लोके मां लोकापावांश्च मद्रतान् ।

पादोदकेन भवतस्तीर्थानां तीर्थकारिणा ॥ ११ ॥

अद्यालं भगवंल्लक्ष्म्या आसमेकान्तभाजनम् ।

वत्स्यत्युरसि मे भूतिर्भवत्पादलतांलसः ॥ १२ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं ङुवाणे वैकुण्ठे ढृगुस्तन्मन्द्रया गिरा ।
निर्वृतस्तर्पितस्तूष्णीं ढङ्ग्युत्तुण्डोऽश्रुलुयनः ॥ १३ ॥

पुनश्च सत्रमाव्रज्य मुनीनां ङुलमवादिनाम् ।
स्वानुढूतमशेषेण राजन् ढृगुरवर्णयत् ॥ १ॡ ॥

तन्निशम्याथ मुनयो विस्मिता मुक्तसंशयाः ।
ढूयांसं श्रद्धुर्विषुं यतः शान्तिर्यतोऽढयम् ॥ १ॣ ॥

धर्मः साक्षाधतो ज्ञानं वैराग्यं य तदन्वितम् ।
अैश्वर्यं याश्रुधा यस्माधशश्चात्मढलापडम् ॥ १॥ ॥

मुनीनां न्यस्तदण्डानां शान्तानां सढयेतसाम् ।
अडिञ्चनानां साधूनां यमालुः परमां गतिम् ॥ ११ ॥

सत्त्वं यस्य प्रिया ढूर्तिर्ढ्राड्मणस्तिवश्रदेवताः ।
ढजन्त्यनाशिषः शान्ता यं वा निपुणढुद्भुयः ॥ १ॢ ॥

त्रिविधाकृतयस्तस्य राक्षसा असुराः सुराः ।
गुणिन्या मायया सृष्टाः सत्त्वं तत्तीर्थसाधनम् ॥ १ॢ ॥

श्रीशुक उवाच

अेवं सारस्वता विप्रा नृणां संशयनुत्तये ।
पुरुषस्य पढाढ्भोजसेवया तद्गतिं गताः ॥ २० ॥

सूत उवाच

थत्येतन्मुनितनयास्यपद्मगन्ध-

पीयूषं ढवढयढित्परस्य पुंसः ।

सुशुकोडं श्रवणपुटैः पिढत्यढीक्षणं

पान्थोऽध्वढ्रमणपरिश्रमं जडति ॥ २१ ॥

श्रीशुक उवाच

अेकढा द्दारवत्यां तु विप्रपत्न्याः कुमारकः ।

जतमात्रो ढुवं स्पृष्ट्वा ढमार डिल ढारत ॥ २२ ॥

विप्रो गृडीत्वा ढृतकं राजद्वार्युपधाय सः ।

थदं प्रोवाच विलपन्नातुरो दीनमानसः ॥ २३ ॥

ङुलढद्विषः शठधियो लुढ्यस्य विषयात्मनः ।

क्षत्रबन्धोः कर्मदोषात्पञ्चत्वं मे गतोऽर्भकः ॥ २४ ॥

डिंसाविडारं नृपतिं दृःशीलमजितेन्द्रियम् ।

प्रजा भजन्त्यः सीदन्ति दरिद्रा नित्यदुःखिताः ॥ २५ ॥

अेवं द्वितीयं विप्रर्षिस्तृतीयं त्वेवमेव य ।

विसृज्य स नृपद्धारि तां गाथां समगायत ॥ २६ ॥

तामर्जुन उपश्रुत्य कडिचिच्छेषवान्तिडे ।

परेते नवमे बाले ब्राह्मणं समभाषत ॥ २७ ॥

डिं स्विद्ब्रह्मंस्त्वन्निकासे षड नास्ति धनुर्धरः ।

राजन्यबन्धुरेते वै ब्राह्मणाः सत्र आसते ॥ २८ ॥

धनदारात्मजापृक्ता यत्र शोचन्ति ब्राह्मणाः ।

ते वै राजन्यवेषेण नटा ज्वन्त्यसुम्भराः ॥ २९ ॥

अडं प्रजा वां भगवन् रक्षिष्ये दीनयोरिड ।

अनिस्तीर्णप्रतिज्ञोऽग्निं प्रवेक्ष्ये षडकल्मषः ॥ ३० ॥

ब्राह्मण उवाच

सङ्कर्षणो वासुदेवः प्रद्युम्नो धन्विनां वरः ।

अनिरुद्धोऽप्रतिरथो न त्रातुं शक्नुवन्ति यत् ॥ ३१ ॥

तत्कथं नु भवान् कर्म दृष्टरं जगदीश्वरैः ।

यिकीर्षसि त्वं आविश्यात्तत्र श्रद्धमडे वयम् ॥ ३२ ॥

अर्जुन उवाच

नाडं सङ्कर्षणो ब्रह्मन् न कृष्णः काष्णिरिव य ।

अडं वा अर्जुनो नाम गाण्डीवं यस्य वै धनुः ॥ ३३ ॥

भावमंस्था मम ब्रह्मन् वीर्यं त्र्यम्बकतोषणम् ।

मृत्युं विजित्य प्रधने आनेष्ये ते प्रजा प्रभो ॥ ३४ ॥

अेवं विश्रम्भितो विप्रः कृत्वाग्नेन परन्तप ।

जगाम स्वगुडं प्रीतः पार्थवीर्यं निशामयन् ॥ ३५ ॥

प्रसूतिकाल आसन्ने भार्याया द्विजसत्तमः ।

पाडि पाडि प्रजां मृत्योरित्याडाजुनमातुरः ॥ ३६ ॥

स उपस्पृश्य शुच्यम्भो नमस्कृत्य मडेश्वरम् ।

दिव्यान्यस्त्राणि संस्मृत्य सज्यं गाण्डीवमाददे ॥ ३७ ॥

न्यरुणत्सूतिकागारं शरैर्नानास्त्रयोजितैः ।

तिर्यग्धूर्ध्वमधः पार्श्वश्चकार शरपञ्जरम् ॥ ३८ ॥

ततः कुमारः सञ्जातो विप्रपत्न्या रुदन् मुहुः ।

सधोऽदर्शनमापेदे सशरीरो विडायसा ॥ ३९ ॥

तदाऽऽलु विप्रो विजयं विनिन्दन् कृष्णसन्निधौ ।

मौढ्यं पश्यत मे योऽलुं श्रद्धे क्लीबकथनम् ॥ ४० ॥

न प्रद्युम्नो नानिरुद्धो न रामो न य उदेशवः ।

यस्य शुकुः पश्चिनातुं कोऽन्यस्तदवितेश्वरः ॥ ४१ ॥

धिगर्जुनं मृषावाहं धिगात्मश्चाधिनो धनुः ।

द्वैवोपसृष्टं यो मौढ्यादानिनीषति दुर्मतिः ॥ ४२ ॥

अेवं शपति विप्रर्षौ विद्यामास्थाय हाव्युनः ।

यथौ संयमनीमाशु यत्रास्ते भगवान् यमः ॥ ४३ ॥

विप्रापत्यमयक्षाणस्तत औन्द्रीमगात्पुरीम् ।

आग्नेयीं नैर्तीं सौम्यां वायव्यां वारुणीमथ ।

रसातलं नाकपृष्ठं धिष्ण्यान्यन्यान्सुदायुधः ॥ ४४ ॥

ततोऽलभ्यद्विजसुतो ह्यनिस्तीर्णप्रतिश्रुतः ।

अग्निं विविक्षुः कृष्णेन प्रत्युक्तः प्रतिषेधता ॥ ४५ ॥

दर्शये द्विजसूनूस्ते मावज्ञात्मानमात्मना ।

ये ते नः कीर्तिं विमलां मनुष्याः स्थापयिष्यन्ति ॥ ४६ ॥

धृति सम्भाष्य भगवानर्जुनेन सलेश्वरः ।

दिव्यं स्वरथमास्थाय प्रतीचीं दिशमाविशत् ॥ ४७ ॥

सप्तद्वीपान् सप्त सिन्धून्सप्तसप्त गिरीनथ ।

लोकालोकं तथातीत्य विवेश सुमहत्तमः ॥ ४८ ॥

तत्राश्राः शैब्यसुग्रीवमेघपुष्पबलाडकाः ।

तमसि ब्रह्मगतयो बभूवुर्भरतर्षभ ॥ ४९ ॥

तान् दृष्ट्वा भगवान् कृष्णो मलायोगेश्वरेश्वरः ।

सहस्रादित्यसङ्काशं स्वयङ्कं प्राडिणोत्पुरः ॥ ५० ॥

तमः सुधोरं गडनं कृतं मड-
 द्विदारयद्भृस्तिरेण शोषिषा ।
 मनोजवं निर्विविशे सुदर्शनं
 गुणय्युतो रामशरो यथा यमूः ॥ ५१ ॥

द्वारेण यकानुपथेन तत्तमः
 परं परं ज्योतिरनन्तपारम् ।
 समश्रुवानं प्रसमीक्ष्य कृत्वाऽनुः
 प्रताडिताक्षो पिदधेऽक्षिणी उभे ॥ ५२ ॥

ततः प्रविष्टः सलिलं नभरवता
 बलीयसैजद्भृदूर्भिभूषणम् ।
 तत्राद्भुतं वै भवनं धुमत्तमं
 भ्राजन्मणिस्तम्भसडस्रशोभितम् ॥ ५३ ॥

तस्मिन् मडाभीममनन्तमद्भुतं
 सडस्रमूर्धन्यकृत्वामणिधुभिः ।
 विभ्राजमानं द्विगुणोल्बणोक्षाणं
 सितायलाभं शितिकण्ठजिह्वम् ॥ ५४ ॥

ददर्श तद्भोगसुष्पासनं विभुं
 मडानुभावं पुरुषोत्तमोत्तमम् ।
 सान्द्राम्बुदाभं सुपिशङ्गवाससं
 प्रसन्नवक्त्रं रुचिरायतेक्षणम् ॥ ५५ ॥

मडामणिरातडिरीटकुण्डल-
 प्रभापरिक्लिप्तसडस्रकुन्तलम् ।
 प्रलम्बयार्चष्टभुजं सकौस्तुभं
 श्रीवत्सलक्ष्मं वनमालया वृतम् ॥ ५६ ॥

सुनन्दनन्दप्रभुभैः स्वपार्षदै-
 श्चक्रादिभिर्मूर्तिधरैर्निजायुधैः ।
 पुष्ट्या श्रिया कीर्त्यजयापिलर्षिभि-
 निषेव्यमाणां परमेष्ठिनां पतिम् ॥ ५७ ॥

ववन्द आत्मानमनन्तमय्युतो

જિષ્ણુશ્ચ તદ્દર્શનજાતસાધ્વસઃ ।
તાવાહ ભૂમા પરમેષિનાં પ્રભુ-
ર્બદ્ધાઞ્જલી સસ્મિતમૂર્જયા ગિરા ॥ ૫૮ ॥

દ્વિજાત્મજા મે યુવયોર્દિદ્દક્ષુણા
મયોપનીતા ભુવિ ધર્મગુમયે ।
કલાવતીર્ણાવવનેર્ભરાસુરાન્
હત્વેહ ભૂયસ્ત્વરયેતમન્તિ મે ॥ ૫૯ ॥

પૂર્ણકામાવપિ યુવાં નરનારાયણાવૃષી ।
ધર્મમાચરતાં સ્થિત્યૈ ઋષભૌ લોકસઙ્ગહમ્ ॥ ૬૦ ॥

ઇત્યાદિષ્ટૌ ભગવતા તૌ કૃષ્ણૌ પરમેષિના ।
ઓમિત્યાનમ્ય ભૂમાનમાદાય દ્વિજદારકાન્ ॥ ૬૧ ॥

ન્યવર્તતાં સ્વકં ધામ સમ્પ્રહૃષ્ટૌ યથાગતમ્ ।
વિપ્રાય દદતુઃ પુત્રાન્ યથારૂપં યથાવયઃ ॥ ૬૨ ॥

નિશામ્ય વૈષ્ણવં ધામ પાર્થઃ પરમવિસ્મિતઃ ।
યત્કિઞ્ચિત્પૌરુષં પુંસાં મેને કૃષ્ણાનુકમ્પિતમ્ ॥ ૬૩ ॥

ઇતીદૃશાન્યનેકાનિ વીર્યાણીહ પ્રદર્શયન્ ।
બુભુજે વિષયાન્ ગ્રામ્યાનીજે ચાત્યૂર્જિતૈર્મખૈઃ ॥ ૬૪ ॥

પ્રવવર્ષાખિલાન્ કામાન્ પ્રજાસુ બ્રાહ્મણાદિષુ ।
યથાકાલં યથૈવેન્દ્રો ભગવાન્ શ્રૈષ્ઠ્યમાસ્થિતઃ ॥ ૬૫ ॥

હત્વા નૃપાનધર્મિષ્ઠાન્ ઘાતયિત્વાર્જુનાદિભિઃ ।
અઞ્જસા વર્તયામાસ ધર્મ ધર્મસુતાદિભિઃ ॥ ૬૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
સંહિતાયાં દશમસ્કન્ધે ઉત્તરાર્ધે દ્વિજકુમારાનયનં
નામૈકોનવતિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૮૯ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ नवतितमोऽध्यायः - ९० ॥

श्रीशुक उवाच

सुभं स्वपुत्र्यां निवसन् द्वारकायां श्रियः पतिः ।

सर्वसम्पत्सामृद्धायां जुष्टायां वृषिण्युत्सवैः ॥ १ ॥

स्त्रीभिश्चोत्तमवेषाभिर्नवयौवनकान्तिभिः ।

कन्दुकादिभिर्धर्म्येषु क्रीडन्तीभिस्तडिद्यूभिः ॥ २ ॥

नित्यं सङ्कुलमार्गायां मद्ययुद्भिर्मतङ्गजैः ।

स्वलङ्कृतैर्भटैरश्वै रथैश्च कनकोज्ज्वलैः ॥ ३ ॥

उद्यानोपवनाढ्यायां पुष्पितद्रुमराजिषु ।

निर्विशदम्बुङ्गविडगैर्नादितायां समन्ततः ॥ ४ ॥

रेमे षोडशसाडस्रपत्नीनामेकवल्लभः ।

तावद्विचित्ररूपोऽसौ तद्गुणेषु मङ्गल्येषु ॥ ५ ॥

प्रोत्सुल्लोत्पलकल्लारकुमुदाभ्मोजरेणुभिः ।

वासितामलतोयेषु कूजद्विजकुलेषु च ॥ ६ ॥

विजडार विगाड्याभ्मो ष्टिनीषु मलोदयः ।

कुचकुङ्कुमलिमाङ्गः परिरब्धश्च योषिताम् ॥ ७ ॥

उपगीयमानो गन्धर्वैर्मृदङ्गपणवानकान् ।

वाद्ययद्भिर्मुदा वीणां सूतमागधवन्दिभिः ॥ ८ ॥

सिन्धुमानोऽय्युतस्ताभिर्दसन्तीभिः स्म रेथडैः ।

प्रतिषिञ्चन् विचिक्रीडे यक्षीभिर्यक्षराडिव ॥ ९ ॥

ताः उल्लसन्नविपृतोरुकुचप्रदेशाः

सिञ्चन्त्य उद्धृतभृङ्गलभरप्रसूनाः ।

कान्तं स्म रेथकजिडीरिषयोपगुण्य

जातस्मरोत्सवलसद्गदना विरेजुः ॥ १० ॥

कृष्णस्तु तत्स्तनविषज्जितकुङ्कुमस्रक्-

क्रीडाभिषङ्गधुतकुन्तलवृन्दबन्धः ।

सिञ्चन्मुढुर्युवतिभिः प्रतिषिन्धुमानो

रेमे करेणुभिरिवेभपतिः परीतः ॥ ११ ॥

नटानां नर्तकीनां च गीतवाद्योपशुविनाम् ।
कीडालङ्कारवासांसि कृषणोऽदात्तस्य च स्त्रियः ॥ १२ ॥

कृषणस्यैवं विडरतो गत्यालापेक्षितस्मितैः ।
नर्मक्ष्वेलिपरिष्वङ्गैः स्त्रीणां डिल लृता धियः ॥ १३ ॥

उच्युर्मुकुन्दैकधियोऽगिर उन्मत्तवज्जडम् ।
चिन्तयन्त्योऽरविन्दाक्षं तानि मे गदतः शृणु ॥ १४ ॥

मडिष्य उच्युः

कुररि विलपसि त्वं वीतनिद्रा न शेषे
स्वपिति जगति रात्र्यामीश्वरो गुमभोधः ।
वयमिव सपि कश्चिद्गानिर्भिन्नयेता
नविननयनडासोदारवीलेक्षितेन ॥ १५ ॥

नेत्रे निमीलयसि नक्तामदृष्टबन्धु-
स्त्वं शेरवीषि करुणं भत यक्वाडि ।
दास्यं गता वयमिवाय्युतपादजुष्टां
डिं वा अजं स्पृहयसे कभरेण वोढुम् ॥ १६ ॥

भो भोः सदा निष्टनसे उदन्व-
न्नलब्धनिद्रोऽधिगतप्रजागरः ।
डिं वा मुकुन्दापलृतात्मलाञ्छनः
प्राप्तां दशां त्वं य गतो दुरत्ययाम् ॥ १७ ॥

त्वं यक्ष्माणा बलवतासि गृहीत षन्टो
क्षीणस्तमो न निजदीधितिभिः क्षिणोषि ।
कश्चिन्मुकुन्दगदितानि यथा वयं त्वं
विस्मृत्य भोः स्थगितगीरुपलक्ष्यसे नः ॥ १८ ॥

डिन्त्वाचरितमस्माभिर्मलयानिल तेऽप्रियम् ।
गोविन्दापाङ्गनिर्भिन्ने लृटीरयसि नः स्मरम् ॥ १९ ॥

मेघ श्रीमंस्त्वमसि दयितो यादवेन्द्रस्य नूनं
श्रीवत्साङ्गं वयमिव भवान् ध्यायति प्रेमबद्धः ।
अत्युत्कण्ठः शबललृद्योऽस्मद्विधो बाष्पधाराः
स्मृत्वा स्मृत्वा विसृजसि मुहुर्दुःखदस्तत्प्रसङ्गः ॥ २० ॥

प्रियरावपदानि भाषसे मृतसञ्जुविकयानया गिरा ।
करवाणि किमद्य ते प्रियं वद मे वल्लितकण्ठ कोकिल ॥ २१ ॥

न यलसि न वदस्युदारबुद्धे
क्षितिधर चिन्तयसे मडान्तमर्थम् ।
अपि अत वसुदेवनन्दनाङ्घ्रिं
वयमिव कामयसे स्तनैर्विधर्तुम् ॥ २२ ॥

शुष्यद्ग्रदाः कर्षिता अत सिन्धुपत्न्यः
सम्प्रत्यपास्तकमलश्रिय षष्ठभर्तुः ।
यद्भद्रयं मधुपतेः प्राणयावलोक-
मप्राप्य मुष्टदृष्टयाः पुरुकर्षिताः स्म ॥ २३ ॥

उंस स्वागतमास्थतां पिब पयो ब्रूय्यद्ग शौरैः कथां
दूतं त्वां नु विदाम कञ्चिदञ्जितः स्वस्त्यास्त उक्तं पुरा ।
किं वा नश्वलसौदृष्टः स्मरति तं कस्माद्भ्रजामो वयं
क्षौद्रालापय कामदं श्रियमृते सैवैकनिष्ठा स्त्रियाम् ॥ २४ ॥

धृतीदृशेन भावेन कृष्णे योगेश्वरेश्वरे ।
द्वियमाणेन माधव्यो वेभिरे परमां गतिम् ॥ २५ ॥

श्रुतमात्रोऽपि यः स्त्रीणां प्रसज्याकर्षते मनः ।
उरुगायोरुगीतो वा पश्यन्तीनां कुतः पुनः ॥ २६ ॥

याः सम्पर्यचरन् प्रेमणा पादसंवाडनाद्विभिः ।
जगद्गुरुं भर्तृबुद्ध्या तासां किं वाच्यते तपः ॥ २७ ॥

अेवं वेदोदितं धर्ममनुतिष्ठन् सतां गतिः ।
गृहं धर्मार्थकामानां मुहुश्चादर्शयत्यदम् ॥ २८ ॥

आस्थितस्य परं धर्मं कृष्णस्य गृहमेधिनाम् ।
आसन् षोडशसाडस्रं मडिष्यश्च शताधिकम् ॥ २९ ॥

तासां स्त्रीरत्नभूतानामष्टौ याः प्रागुदाहृताः ।
रुक्मिणीप्रमुखा राजंस्तत्पुत्राश्चानुपूर्वशः ॥ ३० ॥

अेकैकस्यां दश दश कृष्णोऽञ्जुनदात्मजान् ।
यावत्य आत्मनो भार्या अमोघगतिरीश्वरः ॥ ३१ ॥

तेषामुद्दामवीर्याणामष्टादश मडारथाः ।
 आसन्नृदारयशसस्तेषां नामानि मे शृणु ॥ ३२ ॥
 प्रद्युम्नश्चानिरुद्धश्च दीप्तिमान् भानुरेव य ।
 साम्भो मधुर्बुध्दभानुश्चित्रभानुर्वृकोऽरुणः ॥ ३३ ॥
 पुष्करो वेदबाहुश्च श्रुतदेवः सुनन्दनः ।
 चित्रबाहुर्विदुषश्च कविर्न्यग्रोध एव य ॥ ३४ ॥
 अतेषामपि राजेन्द्र तनुजानां मधुद्विषः ।
 प्रद्युम्न आसीत्प्रथमः पितृवद्भक्तिमणीसुतः ॥ ३५ ॥
 स रुक्मिणो दृढितरमुपयेमे मडारथः ।
 तस्मात्सुतोऽनिरुद्धोऽभून्नागायुतबलान्वितः ॥ ३६ ॥
 स यापि रुक्मिणः पौत्रीं दौडित्रो जगृहे ततः ।
 वज्रस्तस्याभवद्यस्तु मौसलादवशेषितः ॥ ३७ ॥
 प्रतिबाहुरभूत्तस्मात्सुबाहुस्तस्य यात्मजः ।
 सुबाहोः शान्तसेनोऽभूत्स्थितसेनस्तु तत्सुतः ॥ ३८ ॥
 न ह्येतस्मिन् कुले जाता अधना अबहुप्रजाः ।
 अल्पायुषोऽल्पवीर्याश्च अब्रह्मण्याश्च जज्ञिरे ॥ ३९ ॥
 यद्दुवंशप्रसूतानां पुंसां विष्यातकर्मणाम् ।
 सङ्ख्या न शक्यते कर्तुमपि वर्षायुतैर्नृप ॥ ४० ॥
 तिस्रः कोटयः सडस्राणामष्टाशीतिशतानि य ।
 आसन् यद्दुकुलाचार्याः कुमारणामिति श्रुतम् ॥ ४१ ॥
 सङ्ख्यान् यादवानां कः करिष्यति मडात्मनाम् ।
 यत्रायुतानामयुतलक्षेणस्ते स आहुकः ॥ ४२ ॥
 देवासुराडवडता दैतेया ये सुदारुणाः ।
 ते योत्पन्ना मनुष्येषु प्रजा दृसा बबाधिरे ॥ ४३ ॥
 तन्निग्रहाय हरिणा प्रोक्ता देवा यदोः कुले ।
 अवतीर्णाः कुलशतं तेषामेकाधिकं नृप ॥ ४४ ॥
 तेषां प्रमाणं भगवान् प्रभुत्वेनाभवद्दरिः ।
 ये यानुवर्तिनस्तस्य ववृधुः सर्वयादवाः ॥ ४५ ॥

शय्यासनाटनावापकीडास्नानादिकर्मसु ।

न विदुः सन्तमात्मानं वृषशयः कृषशयेतसः ॥ ४६ ॥

तीर्थं यङ्के नृपोनं यदृजनि यदुषु स्वः सरित्पादशौचं

विद्विद् स्निग्धाः स्वशुभं ययुरजितपरा श्रीर्यदर्थेऽन्ययत्नः ।

यन्नामामङ्गलघ्नं श्रुतमथ गदितं यत्कृतो गोत्रधर्मः

कृषशयैतन्न शित्रं क्षितिभरुडरणां कालयकायुधस्य ॥ ४७ ॥

जयति जननिवासो देवकीजन्मवाटो

यदुवरपरिषत्स्वैर्दोर्भिरस्यन्नधर्मम् ।

स्थिरयरवृजिनघ्नः सुस्मितश्रीमुषेन

व्रजपुरवनितानां वर्धयन् कामदेवम् ॥ ४८ ॥

एत्थं परस्य निजवर्त्मिरिक्षयाऽऽत्त-

लीलातनोस्तदनुशुपविऽम्भनानि ।

कर्माणि कर्मकषणानि यदूत्तमस्य

श्रूयादमुष्य पदयोरनुवृत्तिमिच्छन् ॥ ४९ ॥

मर्त्यस्तयानुसवमेधितया मुकुन्द-

श्रीमत्कथाश्रवणकीर्तनचिन्तयैति ।

तद्दाम द्रुस्तरकृतान्तजवापवर्गं

ग्रामाद्भनं क्षितिभुजोऽपि ययुर्यदर्थः ॥ ५० ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे वैयासक्यामष्टादश-

साडस्यां पारमहंस्यां संछितायां दशमस्कन्धे उत्तरार्धे

श्रीकृषशयशितानुवर्णनं नाम नवतितमोऽध्यायः ॥ ९० ॥

॥ एति दशमस्कन्धोत्तरार्धः समाप्तः ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

shrImadbhAgavataM - dashamaskandhaH uttarArdhaM
pdf was typeset on May 15, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

